

V A R O V N Á N A P O M E N U T Í

**od
Abd-ru-shina**

Abd-ru-shinovy proslovy k jeho nejbližšímu okolí v letech 1934 - 1937

Vydavatel: SVATÝ GRÁL v ČSR pro Moravu a Slezsko v Brně.
© Copyright by Marie Bernhardt, Vomperberg v Tyrolích.
Veškerá práva, zvláště překladu a rozmnožování, vyhrazena.

1. POZNÁNÍ

Svaté je Slovo! Tak svaté, že bych je nejradyji pozemskému lidstvu opět odejmul, protože mu chybí jakýkoli pojem, ba i jen tušení o velikosti tohoto Slova. Nutí mě to, abych Slovo k jeho ochraně zahaloval, aby nikdy nepřišlo do styku s rouhavou domýšlivostí nebo také s lhostejností těchto lidských duší, které se staly následkem své duchovní lenosti tak neuvěřitelně úzce omezenými a pokud se vědění týče - prázdnými.

Co vědí ještě lidé o svatosti! O svatosti Boha a také jeho Slova! Je to žalostné! Nutí mě to, abych ze všech lidí vybral jen několik, jimž bych ještě nadále zvěstoval Slovo, ale ani těch několik by nepochopilo pojem opravdové svatosti a proto by nezaujali ke Slovu ani správný postoj.

Tak stojím před vámi s vědomím, že ani ti nejlepší mezi vámi mi nikdy správně neporozumí a nepochopí ani desetinu toho, co se jim podává mým Slovem. Vy mu sice nasloucháte, máte je v rukou, avšak nevyužíváte pro sebe jeho hodnot! Vidím, jak vysoké hodnoty a nevyslovitelné síly necháváte bez povšimnutí, zatím co při tom saháte po věcech, které v poměru ke Slovu, jež máte, nejsou ani tolik, jako nejnepatrnější zrnko prachu.

Teprve když lidská duše vstoupí do jemnohmotné říše, teprve *potom* nabude zvolna nového poznání o všem, co zde na zemi směla prožít.

Ačkoliv i toto je pouhý stín mocného a skutečného dění, přece stačí, aby to každou lidskou duši co nehlouběji rozechvělo! Stěží uvěří, že to všechno *směla* prožívat, tolik Boží milosti v tom poznává! Naplněna tímto poznáním, zatřásla by ráda pozemskými lidmi, aby prolomili povrchnost a snažili se již nyní silněji nežli dosud procitovat tuto milost.

Ale marná námaha! Pozemský člověk již příliš otupěl, a to vlastní vinou. Horlivou snahou a pachtěním po falešných cestách stal se k tomu již neschopným. S krvácejícím srdcem odvrací se proto opět každá, v jemnohmotné říši procitlá duše, protože s hlubokou lítostí poznává, že ona sama nebyla zde na zemi jiná a že nemůže proto očekávat více od těch, kdo dlí ještě zde na zemi.

Tak i nyní se všechno ve mně vzpírá, myslím-li na to, že musím Poselství dáti nyní rozšířit, neboť vím, že ani jediný mezi lidmi nebude nikdy skutečně vědět, *co* tím přijímá a jaká je v tom nezměřitelně vysoká milost Boží, že to *smí* slyšet! A této nevědomosti, lhostejnosti a rozumování takových lidí mám nechat přinášet vstříc to, co v čistotě přichází od stupňů Božího trůnu! Vyvolává to ve mně boj a vyžaduje to u mne tvrdé přemáhání! Každou hodinu znovu!

Léta přešla od chvíle, kdy jsem po prvé při pozorování lidských duchů pocítil hrůzu a viděl důsledky, které jim přinese osud podle prazákonů stvoření.

Obešla mě hrůza, protože jsem viděl, že lidem nelze již pomoci jinak, nežli ukázat jim *onu cestu*, po které musí jít, mají-li uniknouti zničení.

To mě naplnilo nevýslovným smutkem. Neboť při dnešním způsobu života lidí může nadejít jen jediný konec: jistota, že největší část veškerého lidstva musí býti bezpodmínečně ztracena, pokud jest mu ponechána svobodná volba každého rozhodnutí!

Svobodná vůle rozhodování nemůže však býti podle zákonů stvoření odňata lidskému duchu nikdy! Spočívá to v druhu ducha! A *na tom*, tedy samy v sobě, zhrouť se nyní veliké masy!

Každé jednotlivé rozhodnutí člověka určuje jeho dráhu, po které musí putovati stvořením, tedy i na této zemi. Malé otázky a obtíže jeho povolání a nutného všedního života jsou jen vedlejšími maličkostmi a vybavují se často ještě jako důsledky dávných a dobrovolných rozhodnutí. Avšak pro lidského ducha jest svobodné jen *rozhodnutí!* Rozhodnutím zapíná samočinně páku, která uvolňuje působení zákonů Božích ve stvoření, a to podle druhů rozhodnutí! *Taková* jest svobodná vůle, kterou jest obdařen lidský duch! Spočívá jen v bezpodmínečné svobodě rozhodnutí.

Duchovní rozhodnutí uvolňuje však ihned dosud tak tajuplné samočinné působení ve stvoření, které pak podle způsobu chtění tohoto rozhodnutí rozvíjí vše dále, aniž by lidský duch o tom věděl, a to až ke zralosti a tím ke konečnému rozuzlení, jež se pojednou náhle objeví podle síly původního rozhodnutí a potravy, kterou tento druh obdržel ještě od stejného druhu na své pouti stvořením.

Účinky každého vlastního rozhodnutí musí pak člověk na sobě prožít. To nemůže a nesmí pociťovati jako nespravedlivé; neboť v konečných účincích je vždy jen to, co bylo již v rozhodnutí. Při konečném účinku zasáhne to však vždy *jen původce* rozhodnutí, i když toto rozhodnutí platilo jinému.

Při konečném účinku jest velmi často původní rozhodnutí u původce již dávno zapomenuto, jeho chtění a jeho rozhodnutí jsou v této době často úplně jiná nebo jsou pravým opakem dřívějších. Důsledky někdejších rozhodnutí běží však klidně, i bez jeho vědomí, svým zákonitým, samočinným postupem až ke konci.

Člověk stojí vždy uprostřed důsledků *všech* svých rozhodnutí. O mnohých však již pranic neví a vůbec na ně nemyslí a proto pociťuje to pak často jako nespravedlnost, když ho neočekávaně zasáhne to neb ono jako konečný účinek. Může však býti v tomto směru klidný. Nezasáhne ho nic, k čemu by sám nedal kdysi podnět a co sám kdysi nějakým rozhodnutím doslova nevyvolal v život, co tedy sám »nepostavil« do stvoření, aby se to působením zákonů projevilo, nechť je to v myšlení, řeči nebo konání! *On* nařídil k tomu páku. Ke všemu patří *jeho* původní chtění a každé chtění jest rozhodnutí!

Ale v neznalosti prazákonů stvoření křičí se stále o nespravedlnosti a lidé se ptají, kdeže zůstala proslavená svobodná vůle! Učenci o tom mluví a píší, zatím co ve skutečnosti je to vše tak jednoduché! Svobodná vůle může býti jen ve svobodné schopnosti rozhodnutí a nikde jinde. A toto svobodné rozhodnutí jest a zůstává lidskému duchu na jeho cestě stvořením vždy zachováno.

On však zapomíná nebo přehlíží při tom všem jednu důležitou skutečnost: že vzdor všemu jest a zůstává jen tvorem tohoto pozdějšího stvoření, plodem, který vzešel z odvěky trvajících a nezměnitelných zákonů a nemůže je proto také nikdy obejít nebo jich nedbat! Ony působí samy ze sebe, ať chce nebo nechce, ať se mu to zdá vhodné nebo nevhodné. On v tom nezná *nic*. Je to asi tak, jako když o samotě se procházející dítě může se podle své vůle *dáti* nějakou cestou. Potom je však podrobena *druhu* této cesty a je pak lhostejno, kráčí-li se po ní dobře nebo špatně a je-li na konci krásný cíl nebo propast.

Každým novým rozhodnutím člověka vzniká tedy nová cesta a tím nové vlákno v koberci jeho osudu. Staré, dosud nerozuzlené cesty běží však vzdor tomu *před* novějšími dále, a to tak dlouho, až úplně proběhnou. Nejsou tedy ještě odříznuty novou cestou, nýbrž musí být ještě prožity a proputovány až do konce. Přitom křížují se mnohdy staré cesty s novými a přivozují tak nové obraty.

To všechno musí člověk prožitím rozuzlit a tu se často diví, jak mohl přijít k tomu nebo onomu, poněvadž není si již vědom svých dřívějších rozhodnutí, zatím co zůstává podroben jejich důsledkům tak dlouho, až je prožije a tím i »vyžije«! Nedají se sprovoditi ze světa než původcem samotným. Nemůže se od nich odvrátit, poněvadž zůstávají v něm pevně zakotveny až do úplného vyřízení.

Všechny důsledky každého jednotlivého rozhodnutí musejí tedy dospěti až ke konečnému vyřízení, pak teprve odpadnou od původce a není jich více. Kříží-li však vlákna nových dobrých rozhodnutí ještě běžící stopy starých zlých rozhodnutí, tu budou účinky těchto starých zlých důsledků zkřížením s novými a dobrými přiměřeně zeslabeny a jsou-li tato nová dobrá rozhodnutí velmi silná, mohou být dokonce úplně rozuzleny tak, že zlé důsledky odpykají se v hrubohmotnosti již jen symbolicky. I to jest čistě zákonité podle vůle Boží ve stvoření.

Všechno působí při tom ve stvoření živoucně, aniž by člověk mohl na tom něco změnit; neboť toto působení jest kolem něho a nad ním. Tím stojí v zákoně a pod zákonem stvoření.

V mém Poselství najdete cestu, abyste bezpečně prošli bludištěm následků svých rozhodnutí a dosáhli světlých výšin!

Přitom se vám však klade do cesty těžká překážka. Je to překážka, která ve mně vzbudila hrůzu, poněvadž to všechno musíte učinit *sami*, každý zcela sám pro sebe.

Tato podmínka jest zákonitě vložena do svobodné vůle vašeho rozhodování a do následujícího samočinně působícího dění ve stvoření a ve vás!

Chtění v rozhodnutí vytváří cestu, která podle druhu chtění vede buď vzhůru nebo dolů. Lidské chtění v nynější době vede vás však převážně *jen* dolů a s tímto sestupem, který sami vůbec nemůžete pozorovat, zmenšuje a zužuje se současně také obzor vašeho chápání.

Hranice chápání, tedy vašeho obzoru se tím zmenšují a z téhož důvodu se přesto stále domníváte, že stojíte ještě na téže výši jako dříve, poněvadž tato hranice jest pro *vás* skutečně také *současnou* konečnou výší! Širší obzor nemůžete sledovat a nemůžete rozumět tomu, co jest nad vaší vlastní hranicí a zavrhuje to všechno se záporným potřásáním hlavou nebo dokonce v rozhorlení, jako by to bylo falešné nebo jako by toho vůbec nebylo.

Proto také neodkládáte tak lehce své chyby! Vidíte je sice u jiných, ale nikoliv u sebe. Mohu to říkat sebe srozumitelněji, přece to nevztahujete nikdy na sebe. Věříte mi všechno, co říkám, pokud se to týká jiných. Co bych však *vám* rád vytkl a nad čím tak často zoufám, to nedovedete pochopit, poněvadž k tomu jsou hranice kolem vašeho milého »já« příliš úzké! Zde je ten bod, na němž ztroskotává tak mnohé a kde vám já nemohu pomoci, neboť tyto hranice musíte rozbít *vy sami* z nitra navenek.

A to není tak lehké, jak si myslíte. S ustaranou tváří stojíte často přede mnou, s láskou v srdci k velikému úkolu a truchlíte proto nad všemi, kteří nechtějí nebo také nemohou poznat své chyby. A já, já vím, že mnohé z těchto chyb, které u jiných přísně káráte, zoufajíc nad jejich jednáním, jsou mnohem více zakotveny *ve vás samotných*. To je na všem to nejstrašnější! A to je spoluzakotveno ve svobodné vůli rozhodnutí, která vám musí být ponechána, poněvadž je zakotvena v duchovnu. Nikdy nemohu někoho *nutit*, aby nastoupil cestu ke světlým výšinám! To spočívá jedině v rukou každého člověka.

Proto ukazuji vám výstražně ještě jednou tento pochod: Každým krokem dolů posunou se hranice vaší schopnosti chápání ještě těsněji k sobě, aniž byste si toho byli sami vědomi. Protože to nemůžete pochopit, nikdy byste neuvěřili, když vám to říkám, a tím také nemohu pomoci tam, kde nevznikne nové, veliké, svobodné rozhodnutí k tomu! Toto přichází buď touhou nebo vírou.

Jen *tam* mohu zprostředkovati sílu k vítězství! K vítězství nad vámi samotnými. Působením oživlého ducha, který se chce vznést k výšinám, se rychle zřítí a prolomí zdi vaší chápavosti. Ukazuji vám k tomu cestu a při správném chtění vám dávám k tomu i potřebnou sílu. *Tak* mohu pomoci tam, kde je pravé chtění a pravá prosba o to.

Avšak znovu klade se pak lidem do cesty ještě překážka. Záleží v tom, že síla mu může jenom *tenkrát* prospěti, když ji nejen přijme, nýbrž i správně *použije*! *Sám* ji musí použítí správným způsobem, nesmí ji nechat v sobě odpočívat, jinak by zase odplynula zpět k východisku této síly. Tak vyvstává překážka za překážkou, jestliže člověk s veškerou svou silou poctivě nechce! A na tyto překážky dorostli jen nemnozí. Lidstvo duchovně již příliš zlenivělo, kdežto vzestupu možno dosáhnouti jen trvalou hybností a bdělostí!

Toto dění je *přirozené*, prosté a veliké. V něm je zakotvena nad všechno pomyšlení dokonalá spravedlnost.

Bez pokory však není lidskému duchu možno, aby se zachránil. Překážkou pravé pokory je však domýšlivost vědění lidského ducha. Domýšlivost pro vědění, které vědění vůbec není, neboť v poměru k jeho schopnostem nutno označiti člověka jako skutečně nejhoupějšího mezi všemi tvory tohoto pozdějšího stvoření, protože jest příliš domýšlivý, nežli aby v pokoře něco přijal.

Netřeba se o to přítí, neboť tak tomu *jest*. Člověk to však neuznává a *nechce* tomu věřit, a to opět pro svou bezmeznou domýšlivost, která je beze sporu vždy jen výplodem hlouposti. Jen hloupost plodí domýšlivost; neboť kde je skutečné vědění, tam nemá domýšlivost místa. Může vznikat jen v úzkých hranicích nízké omezenosti a nikde jinde.

Kde nastupuje vědění, tam mizí domýšlivost. A protože největší část lidstva žije dnes *jen* v domýšlivosti, nelze mluvit o vědění.

Pojem pro opravdové vědění člověk docela ztratil. Neví již, co je vědění. Ne bez příčiny žije v ústech lidu jako moudrost známé rčení: »Teprve na vrcholu vědění nabude člověk moudrosti, a to následkem přesvědčení o skutečnosti, že *nic* neví.«

V tom je pravda! Dojde-li však člověk k tomuto přesvědčení, zemře v něm domýšlivost a může započítí s přijímáním opravdového vědění.

Všechno naučené studováním nemá s věděním nic společného. Kdo se horlivě učí, může se stát *učencem*, proto jej však ještě dlouho nelze nazvat vědoucím. Tedy také i výraz *věda*, jak se dnes ještě používá, je nesprávný. Dnešní člověk může mluvit o učenosti, ale nikoli o *věděni*. Čemu se naučil na vysokých školách, je pouze učenost, jakožto stupňování a koruna učení se. Je to *získané* a ne *vlastní*! Ale vlastní jest jen věděni. Věděni lze nabýti jen prožitím, ne učením se!

Tak ukazuji ve svém Poselství jen cestu, aby člověk, po ní jdoucí, dospěl k prožitím, která mu přinesou *věděni*. I stvoření musí člověk nejdříve »prožít«, chce-li o něm skutečně *vědět*. Možnost k prožití mu dávám svým věděním, poněvadž sám trvale stvoření prožívám!

Máme tedy učence a vědouce. Učenci mohou a musejí se učit od vědoucích.

2. JITRO VZKŘÍŠENÍ

Jitro vzkříšení! Jaké kouzlo vane z těchto slov! Jak podivně rozechvívá všechny duše! Duch při tom vidí slunce nad květnatými luhy, slyší zurčení potůčků, daleké znění zvonů a cítí všude klid a mír. Radostné, volné vydechnutí v celé přírodě! -

A jitro vzkříšení má vzejít *těm* lidským duším, které byly uznány za hodny prožití království Boží zde na zemi. Ostatní duše zůstanou v temnotě, která dnes ještě zemi obklopuje. Pak budou i s ní odvrženy na dráhu vedoucí k rozkladu, z něhož není uniknutí, k duchovní smrti!

Na jemnohmotném nebi vycházejí červánky na znamení, že tento den se již blíží.

Probud'te se, duše, které čekáte na vykoupení, které však čekáte *správným* způsobem! Je již jen málo času do hodiny, jež vás musí najít vyzbrojeny. Necht' poslední okamžiky nezastihnou vás spící!

Strašlivá je temnota, která jemnohmotně obklopuje zemi. Ani jediné lidské duši nebylo by možno, aby ji ještě teď prorazila.

Kdyby oslnivý blesk Božské Pravdy násilím neroztříštil dusnou duchovní noc od východiska vesmíru až do jeho nejzazších hlubin, byl by usínající lidský duch v tomto pozdějším stvoření ztracen.

Neboť všechna moudrost, přinesená povoláními, byla určena k tomu, aby umožnila pozemským lidem vzestup ducha do světlých výšin. Zatím však byla stoupenci těchto povoláních téměř vždy využitkována převážně k pozemským účelům. Nezůstala takovou, jak byla přinesena, svobodnou a přirozenou, mající sloužiti *všem* lidem. Bylo na ní různě pilováno vyškolenou lidskou chytrostí tak dlouho, až ze skutečné formy původní prostoty nic nezbylo.

Tím samolibí zlepšovatelé dokončili ješitné, neblahé dílo, do kterého se zapletly miliony lidských duší.

Všechno se stalo obchodem, z něhož znenáhla vystupovala chtivost po moci. Pod vedením rozumu, jež se jako výplod Luciferův tak dobře osvědčilo, vznikly jen pouhé zpitvořeniny všeho toho, co mělo jinak vyrůsti z pravé moudrosti. Toho pak chytře využila temnota, aby jí padly do náruče nic netušící oběti, které se v lenosti svého ducha bludně domnívaly, že usilují o světlo.

Nebylo tomu jinak ani potom se světlu *Pravdou*, přinesenou Synem Božím na zemi, aby jí konečně proklestil cestu lidem pro nutný vzestup do království Božího. Lidé měli býti přinesenou pravdou navždy osvobozeni ze sítí temnot, které vznikly znetvořením dosavadní moudrosti.

Kristus požadoval *u každého jednotlivce* hybnost ducha ve věděni, které přinesl a tím uctívání Nejvyššího činem!

Člověk měl věděti všechno, co stvoření v sobě skrývá, aby v něm poznal působící základní zákony, nesoucí vůli Boží; neboť jen pomocí *tohoto* věděni může se člověk do nich vpraviti *tak*, jak to Bůh žádá. Člověk, žijící podle těchto zákonů, může všechno kolem sebe radostně povzbuzovati, což ve zpětném působení přináší i jemu vzestup a *onu* zralost, které jako člověk podle vůle Boží dosáhnout může a má, chce-li »obstáti«. »Obstáti« před Bohem však znamená, že se nemusí zřítit do rozkladu.

Všechny zákony Boží jsou určeny jen k tomu, aby přinášely výstavbu a povzbuzení. Kristem byla celému lidstvu přinesena možnost, aby se konečně osvobodilo v duchu.

Vznikly však církve a snažily se, aby ve zdech klášterů Slovo Páně rozložily a z části také ukryly. Propouštěly z něj jen to, co si vyložily po svém, a to tak, jak to vyhovovalo jejich cílům a záměrům.

Tím bylo jednotlivým lidem Bohem seslané dobro z největší části opět zadrženo a dosáhlo se toho, že se tito lidé nestali duchem příliš bystrými a svobodnými. Stal se tedy pravý opak toho, co Kristus chtěl.

Církve hledaly stoupence, bohatství a moc. Pro tento cíl nesměl nikdo vědět, že sám může nalézt království Boží, a to bez pomoci církve. Člověk nesměl přijít na myšlenku, že Bůh nepotřebuje církve za prostředníky mezi sebou a svými tvory, které přece také bez církve *stvořil*.

A to se podařilo. Zvolna, avšak jistě vsunula se církev se svými přáními mezi touhu po Světle, již lidé chovají, a mezi Boha. Aby zvýšila počet svých stoupců, používala pohodlnosti jako vábidla pro líné lidské duchy! Došlo to dokonce tak daleko, že se za peníze mohou konat v kostelích modlitby za tím nebo oním účelem. Zaplacením odňala církev tuto námahu a tím znehodnotila také modlitbu, to jediné, čím se lidský duch má k svému Bohu přibližovati. A přece nikomu nebyla nápadná nesmyslnost a snižování takovými nemožnostmi. Bylo to pohodlné, počet »věřících« vzrůstal.

Čím více církev rostla, tím se stávala bezohlednější a nakonec z části odložila i masku. Jednající proti všem zákonům Božím, pohřbila vše, co se nechtělo prohlásiti pro ni. Štvala, pomlouvala, ba i vraždila tam, kde to nešlo jinak. Nejdříve tajně, později však se vzestupem své pozemské moci také veřejně. Neštítla se ani toho, aby při tom jako štít držela před sebou jméno Boží.

Nikdo tu nemůže mluvit o omylu. Takové jednání nese příliš zřetelně pečeť nejnižšího temna. Je v nejpřísnějším odporu k tomu, co učil Ježíš Kristus. Jsou to nepřátelské rány, které tím byly zasazeny každému slovu, jež On promluvil. Není ničeho na celé zemi, co by se odvážilo postavit proti Kristu a jeho slovům *více*, než církevnictví již od prvopočátku!

Nic jiného však také nemohlo býti tolik nebezpečným! A právě pro zdánlivé chtění sloužit Bohu byl účinek toho pro lidstvo tak strašlivý. Lucifer nemohl mít lepšího pomocníka pro své, Bohu nepřátelské dílo. Zde dosáhl jeho obratný vliv na pozemský rozum svého největšího vítězství! Vytvořil klamavě zfalšované všechno to, co ve skutečnosti *mělo* vzniknouti jako Bohem chtěné! Podařilo se předstírat pravost. To nejcennější, co mělo vésti k Bohu, bylo obráceno v pravý opak těmi, kteří se vydávali za sluhy Boží a velmi často se za ně také sami považovali. Tak se to stalo pro lidi překážkou, která jim musela bránit v radostném přibližování se k vytouženému Světlu. Odvážný šachový tah, nemající sobě rovného. -

A tak se položily temnoty na zemi a pro duše nastala nejhlubší noc! - -

Nyní však byla učiněna přítrž tomuto zlu! Všichni lidé budou náhle vyburcováni z bludných domněnek! Nemnozí ke spasení, mnozí k záhubě! Zúctování za Golgatu přišlo! Avšak ve zcela jiném smyslu, než si lidé dosud mysleli! -

Tak jako v dusné letní noci vylézají ze země houby, tak vyvstanou nyní falešní proroci z davu, jak to bylo zaslíbeno, aby na nich samotných se naplnilo Slovo a oni mohli být souzeni; neboť svět má býti od toho všeho očištěn!

Ty, malý zástupe, nech je však lomozit a bouřit! Před jarním jitem *musejí* zuřit silné bouře! Necht' jsou pohlceny miliony lidí - jest to tak dobře a podle neochvějné vůle Nejvyššího! Každému bude dáno, co si zasloužil! Pokrytectví, domýšlivost lidského vědění a všechno svádění musí mít konec.

Brzy jásavě a s hlasitým opakováním proletí všemi světy závažné slovo: »Dokonáno jest!«

Pak vzejde jitro vzkříšení a zářící slunce vám přinese nový den! Bůh a Pán daruje pak novou dobu svým tvorům, protože se sklonili před jeho vůlí!

Pak projde každou duší veliké, volné vydechnutí a bude stoupati jako dík a jako modlitba k trůnu Nejvyššího. Jako slib, sloužiti Jemu tak, jak ON to chce! Tak to přikazuje Pán!

3. JEMNOHMOTNÉ TRNITÉ KŘOVÍ

Cesta k Světlu a k Pravdě označuje se již odedávna za trnitou, kamenitou, namáhavou a těžkou.

Člověk to prostě přijímá jako skutečnost. Nikdo nepřemýšlí, *proč* je tomu tak a jaký je pro to vlastně důvod. Kdo se tím *přece* někdy zabývá, utvoří si o tom jistě falešný obraz.

Plná trní a kamení a těžká jest jen ta cesta, která je *zanedbaná*, po které se málo chodí!

To je příčina, proč se těm nemnohým, kteří si ji po dlouhém bloudění zvolí, jeví tak těžkou. Také zde je třeba vzít v úvahu přirozené dění, ne falešné smyšlenky a fantasmie, v nichž se lidský mozek při takovém myšlení rád rozplývá.

Cesta ke Světlu byla již od prapočátku také jen světlá a krásná. A není jiná ani dnes, jestliže lidský duch po ní kráčí *svobodný* v duchu, netísněn falešnými názory, jimiž mnozí nechali své duchovní cesty zarůst jako plevellem!

Záleží zcela na člověku. Člověk, jehož duch ještě *volně* vzhlíží ke Světlu, který ve svých citech nezanedbával nikdy zkoumání a odvažování toho, čemu se učí od svých spolublížních, nebo co mu tito vyprávějí, ten *pěstoval* tím cestu ke Světlu a udržoval si ji čistou. Nenalézá trní, ani kamení, když po ní kráčí. Vidí jen světlem ozářené, měkké květinové luhy, které blaží oko a zrychlují jeho krok.

Každý člověk má pečovat sám o svou cestu. Sám se má o ni starat a sám se jí má zabývat. Kdo tak nečiní, pro toho je cesta následkem zanedbanosti plna trní a kamení, těžko schůdná a velmi často i zcela zasypaná, takže ji nakonec již vůbec nemůže objeviti, i kdyby ji hledal!

Chce-li člověk svou cestu udržet volnou a krásnou, je bezpodmínečně nutno, aby všechno, co slyší a čte, pečlivě zkoumal svým cítěním. Při čtení něčeho nebo při naslouchání vycítí hned na začátku, zda ho to tísní nebo mate, či hřeje a zní jako hlas domova.

Přitom nesmí jen nikdy zapomenout, že pravá velikost a přirozenost kotví vždy pouze v *prostotě*. Kde *tato* chybí, kde je nutno používat nejrůznějších označení, tam chybí také i správnost. Cesty nejsou pak nikdy jasné a nemohou býti ani slunné.

Na příklad každý člověk, který má v sobě jasno, vycítí při čtení nebo slyšení všeho mystického nebo okultního ihned všechny nejasnosti, tak jako u církevních dogmat. Zastřenost nebo vznešeně znějící slova mají všude zakrýt příliš zřetelně vystupující nevědomost. Lichotí se tím velmi lidské duši, aby se lehce a ochotně přehoupla přes všechna hnilobná místa; a její hlavní slabosti - především domýšlivost - se opěvují sladkou písní. Nepozorují se hluboké mezery a nepoznávají se nemožnosti, které vždy znovu výstražně vystupují.

Kdo však slyší při tom jemná varování svého nezkaleného ducha, udržuje si volnou cestu ke Světlu a k Pravdě.

Kdo se však nechá přivábit touto nejasností a dusnotou, protože to popřává neomezený prostor vlastním fantastickým myšlenkám, ten nechává v sobě zarůst jasnou cestu popínavým hložím, které jeho chůzi brzdí a ztěžuje, ba často i znemožňuje!

Příliš veliká a lákavá jsou vábení v tom, že člověk může svým vlastním fantastickým výtvorům poskytovat prostor bez hranic. Počet lidí, kteří v tom pak s radostí rejdí, nemá konce. Každý při tom může něco říci a smí se cítit důležitým v těchto chmurných nejistotách pustého myšlenkového světa.

Věřícím církví nebude to nikdy tak těžké jako stoupencům okultních sekt a společností, aby se probojovali k Pravdě. Mají se jen trochu vážně o to snažit, všechno v sobě klidně uvážít, aby poznali ihned mezeru, kterou do toho vetkala vůle rozumového vědění, jež zatemnilo a zmátlo pravou cestu!

Vážnému lidskému duchu nedá mnoho práce, aby ve všech církvích rozeznal rychle Pravdu od omylů. Proto není pouto církví pro opravdu zkoumajícího člověka tak veliké, jak se zdá. Dostačí prosté a poctivé chtění, aby tato pouta byla rychle procitlým *vlastním* přesvědčením ihned roztržena.

Církev drží pevně jen duchovně *líné* lidské duchy. Těch není však také škoda, poněvadž se tím prokazují jako líní služebníci svého Pána.

Při klidném pozorování rozpozná každý člověk velmi brzy, že dnešní církve neznamenají nic jiného, než organizaci *světského* úsilí po moci a jejím udržení. Smýšlení a jednání jejich zaměstnanců dokazuje to denně vždy znovu štváním a nepřátelstvím proti těm, kdo jim nejsou po vůli. Poznati to vše není těžké, právě tak všechna dutá místa a nemožnosti, jež byly vpleteny do učení, tvrzení a jednání. K tomu není vůbec zapotřebí zvlášť bystrého ducha.

Mezi *myslicími* lidmi nemůže proto nějaká církev natropiti tolik škody, jak se často myslí. Neboť duchovně *živé* nemůže církev poutat.

Avšak nezměrné škody, které se sotva zase dají napravit, způsobují lidským duchům okultní sekty a společnosti všech druhů, ačkoliv se snaží klamati jen vlastním věděním, které *vypadá jako* pravé vědění. Rozumovým lidem lichotí právě tak, jako všem hledajícím. Proto mají úspěch. Neboť i mezi hledajícími je veliký počet těch, kteří vzdor hledání Světla vlekou s sebou ještě všechny ješitnosti svých duší, jimž přirozeně padají rychle za oběť.

Poněvadž právě okultismus a mystika poskytují těmto ješitnostem neomezené vývojové možnosti, přitahují je podle zákona přitažlivosti stejnorodého také k sobě. Nejzjevnější, nejnepatrnější *účinky* tohoto zákona okultisté často vypožarovali a snaží se toho využítí. Své slabé působení v tomto přirozeném dění nazývají v důležitosti »magie«! Dobře to zní a mimoto též tajemně působí!

Přece však neznají ještě tento *zákon* v jeho jednoduchosti ani v jeho velikosti a skutečném významu: nevědí, že povzbuzuje a prožhavuje světy. Nevědí, že jsou v rukou těchto zákonů stvoření bezmocně postrkování s celou svou vědyčtivostí sem a tam jako žalostné loutky.

Působení těchto lidí *připoutává* jejich souběžce a stoupence *na nížiny*, kterých by nepotřebovali vůbec dbát, kdyby šli klidně svou cestou ve vši prostotě a důstojnosti, jaká přísluší lidskému duchu. Takto budou však zadrženi a z největší části ztraceni. Neboť osvobodit se od hraček okultistů, jež spoutávají ducha, vyžaduje na lidském duchu ohromné vypětí síly. Taková činnost odchyluje duchovní síly od přímých cest vedoucích vzhůru. Jen zřídka mohou vyvinouti sílu k opětovnému vyproštění se, poněvadž silní *duchové* stejně nezůstávají mezi okultisty, leda z toho důvodu, aby tam holdovali své ješitnosti.

Kde v četných okultních oborech možno najít skutečně něco vědění, pak se jedná vždy *jen* o nejnižší okolí jemné hrubohmotnosti nebo hrubé jemnomotnosti a o nic jiného, tedy o

nejbližší přechodní vrstvy, které byly označeny vznešeně znějícími jmény, aby to aspoň trochu znělo, jak to odpovídá domýšlivosti všech tápajících.

Ve skutečnosti je to právě tolik jako nic. Nebo přece! Jenže neslouží to ke vzestupu, nýbrž k *připoutání* každého lidského ducha, který ve svém původním druhu mohl jen hrdě a volně přejít tyto nížiny, aniž by se tím ještě zdržoval. Takto však přisuzuje cenu nicotnostem a činí z nich popínavé hloží. Tohoto jednání okultistů používají pak Luciferovi trabantí jako léčky pro statisíce. Zůstávají v nich viset jako mouchy v pavučinách.

Pohled'te jen na jejich knihy! Co je v nich nahromaděno slizkého sebeopojení malých i velikých vědychtivců!

S vytrvalostí a pílí, kterých by bylo možno použít k lepším věcem, nafukují se tu směšně malé a samozřejmé maličkosti na veliké věci. Tyto události posuzovaly prababičky mnohem jasněji než tito jejich potomci, upozorňující s křikem na sebe a na své vysoké vědění. Čím je událost zmatenější, čím nesrozumitelnější je způsob výrazu ve strojených formách, tím se považuje za krásnější. Nejvyšším cílem je často pouze vzbuzení pozornosti stůj co stůj, jako u mnohých, nyní v masách se vynořujících novinářů, jimž není svaté nic, nejméně již Pravda.

Jest neuvěřitelné, co všechno se tím vypouští na lidstvo! A mnozí sáhnou po tom velmi rádi. Je to přece »interessantní« a může to dokonce přivodit někdy mrazení. Čtenář a posluchač může spřádati své myšlenky dále a vzbuzovati sám v sobě lehkou hrůzu. Může dokonce hrát i nějakou roli, neboť se cítí obklopen nejtajemnějšími věcmi, které ho dříve nikdy neznepokojovaly.

Nyní se náhle *stal* středem, kolem *něhož* se mnohé odehrává! Právě to, čemu člověk zcela nerozumí, ale co může vyzdobit bohatou fantasií, to jej vábí »možnostmi«. Líčí se pak podle vlastního dobrého zdání ledacos z dosavadního prožití a mnohé, dosud bezvýznamné, hraje náhle velikou roli.

Život dosud tak prázdný, dostává obsah! Tím člověk *podle svého mínění* mnoho získal, probudil se a nazývá se duchovně vědoucím!

Prazvláštní lidé! Nepomyslí již vůbec na to, že by tomu ve skutečnosti mohlo býti také *jinak*. Plavou jen ve vlastním myšlenkovém světě, který je jim proto tak pohodlný, poněvadž byl vytvořen jejich vlastními pojmy.

Avšak tento svět nemá trvání. Musí se rozpadnout v hodinách soudu! Pak stojí všechny tyto duše v mrazivém, nevyličitelném zoufalství, bez opory a budou strženy do víru, který se tlakem Světla náhle změní ve smršť.

Tím obdrží všichni jen to, co si vytvořili. Nezměrné jsou škody, které natropí svou ješitností. Svaté pojmy, které pomáhají lidem skutečně vzhůru, zkřivili a znetvořili. Zůstaly z nich jen nejšpinavější náhražky, které nesou znak nejhrubší lidské domýšlivosti. Už jen v tom hrozí strašlivý soud! Vznikly hrozné zmatky. Povrchní pozorování nejvzdálenějších výběžků skutečného dění ve stvoření se prohlašuje za vědění, které má vysvětlovati příčiny a původ. Přitom ti, kdo takto mluví, nemají vůbec opravdového vědění o zákonech tohoto stvoření. Nemají o nich ani tušení a čerpají pouze ze své vybičované fantasie.

Tak zpitvořují moudrost Boží, která spočívá ve stvoření, špiní svaté zákony, jimž nerozumějí a které vůbec neznají, zdržující tak tisíce lidí od prosté a jasné cesty. Každý lidský duch má svou cestu jasně předepsanou a slouží mu k užitku, poněvadž ho chrání před nebezpečími, zatím co okultisté dokonce vyvolávají nebezpečí, jichž dříve nebylo, nýbrž se teprve zformovala tímto lehkomyšlným jednáním.

Je však blízko den, kdy jejich prázdna vědychtivost předstoupí před Světlo, kde se musí prokázat a zhroutit! Jsou to nejhorší nepřátelé všech pozemských lidí na zemi, kteří usilují ke Světlu. Dobře uváženo ani jediná jejich vlastnost nezasluhuje omluvy! Nevědomky jsou největšími horlители mezi lapači lidských duší pro temno, nevědomky, protože ješitnost kalí jejich vlastní jasný rozhled. Sami nebudou již moci nikdy dosáhnout síly k záchraně, poněvadž se příliš zapletli do sítě pozemského rozumování a omylů.

Ve své bezmezné osobivosti nejen že zmenšují velikou Boží lásku, nýbrž chtějí se z části dokonce sami vyvinouti k bohorovnosti.

Nebude již dlouho trvati a celé lidstvo musí poznat, jaká bezmezná hloupost skrývá se právě v *této* myšlence. Již tato jediná myšlenka ukazuje, že tito lidé nemohou mít tušení ani o pravých Božích zákonech ve stvoření ani o tomto stvoření samotném.

Stavějí trůn lidskému duchu, který má ve stvoření *sloužit* jen Světlu. Snaží se učiniti z něho střed, ba východisko.

Když dnes některý tělesně nebo duševně trpící člověk se obrátí ve žhavé modlitbě ke svému Bohu a je jím vyslyšen, tak že ozdraví, tu přinášejí o tom ti, kdo chtějí sami všechno vědět lépe, jednostranná vysvětlení, která se pokoušejí Boha zmenšovat. Mluví o autosugesci, která přivedla toto ozdravení, o síle spočívající v *lidském těle* nebo v lidském duchu, jemuž dovoluje vytvářet všechno, co jen správným způsobem chce.

Tím se rychle pěje vznešená píseň *lidským* možnostem a špiní se svatost víry a přesvědčení o moci Boží. Špiní se! To je pravé slovo. Vždyť mnozí k tomu chtějí dokonce tvrdit, že Syn Boží sám kdysi působil sugescí a že spekoval na autosugesci!

Tak vysoko se stupňuje u mnoha okultistů lidská domýšlivost! Stali se popěrači Boha a oslavovateli lidského ducha.

Všichni to nepřiznávají, poněvadž nevidí, že jejich učení mohou vésti nakonec jen k tomuto bodu a že posledním plodem těchto nauk je beze sporu popření nedotknutelné moci Boží.

S luciferovskou obratností překrucují skutečnosti v obraz, který působí velmi věrohodně na rozum, vědoucím však ukazuje ostré hranice, kde chápavost takových okultistů nemůže dále. To ukazuje pouze na rozumové chtění, není tu však ani stopy po čistém duchovním vědění. Je to nejhrubší sebeklam, považují-li se okultisté za učedníky čistých duchovních věd. Je v tom téměř jemná ironie.

Vším, co činí a říkají, dokazují jen vždy znovu, že mají nejvyhraněnější rozumové chtění se zvláštním zdůrazněním všech jeho slabostí, že jsou však daleko vzdáleni duchovnímu vědění, vůči kterému stojí úplně bezmocně. Nemají ani tušení o pravém druhu všeho zákonitého působení ve stvoření, tím méně pochopí podivuhodné stvoření samo.

Ani při zázračných uzdravováních a zázracích Kristových nebyla zákonitost ve stvoření zrušena. To se vůbec nemůže státi, poněvadž zákony Boží ve stvoření jsou již od počátku *dokonalé* a nemohou tedy býti změněny nebo zrušeny.

Božská síla zrychluje všechny projevy zákonů a tímto způsobem může přivodit *zázraky*. Pochod sám se řídí vždy jen podle zákonů stvoření, neboť jinak není vůbec možný nějaký pochod ve stvoření, ba ani nejmenší pohyb. Vznešená síla Božského původu může však urychlit projev a v některých případech přivodit okamžitý účinek. V tom spočívá a vzniká *zázrak* pro lidského ducha!

Ani Bůh nebude nikdy jednat libovolně, protože chová v sobě zákony v nejčistší formě a také sám je zákonem. Každé Božské jednání bude proto vždy odpovídati zákonům. Každý akt Boží vůle projevuje se proto vždy také jen způsobem přiměřeným těmto zákonům.

Představme si, že nemocný prosí v modlitbě vroucně o uzdravení. Při této modlitbě je duchovně široce otevřen pro splnění své prosby v pokoře nejčistšího druhu. Prosba stoupá proto vzhůru a na paprscích této pokorné prosby může sestoupiti opět splnění dolů k němu. Toto splnění jest *chtěním* ze Světla! Chtění je ve Světle samotném připraveno vždy, je neproměnné a v každý čas ochotno ku pomoci tam, kde k tomu nalezne pravou půdu. Pokorná prosba *jest* pravá půda, na kterou může působiti čistá síla Světla. Je to pak ovšem také zásluha lidského ducha, protože se otevřel této možnosti pomoci, též důsledek určitého působení nebo chtění tohoto lidského ducha, *ale nikdy to není současně také příčinou jeho uzdravení. Není to také tato síla, která mu mohla pomoci a také pomohla!*

Člověk může se tomu jen otevřít, nemůže však nikdy autosugescí sám sebe uzdravit! Okultista ve své krátkozrakosti zaměňuje zde *otevření se* k pomoci s pomocí samotnou! Je to ohromná vina, kterou tím na sebe uvalil a za kterou bude muset těžce pykat, poněvadž tím natropil v lidstvu nevylicitelné zlo!

Pomoc ve Světle pro ty, kdo se jí otevrou, je připravena *vždy*. V malých věcech člověka dokonce *stále obklopuje*, poněvadž část toho, ovšem přiměřeně zeslabená, spočívá v samotném záření tohoto stvoření. Proto přišli tolik chytří lidé při svých pozorováních konečně domýšlivě na myšlenku, že je to asi *lidský duch*, který si sám může vytvořiti tuto pomoc.

Může si ji ovšem obstarat, avšak jen pravým otevřením ducha, aby *mohla vejíti*. Víc nic. Pomoc samotnou, sílu, záření k tomu potřebné nevytváří! Toto spočívá jedině ve Světle, v Bohu, který vám je posílá!

Člověk pozoruje však jedině *účinek* a z *toho* vyvozuje závěry, které dosud v mnoha případech byly závěry klamnými, vzniklými z domýšlivosti, kterou má v sobě. Při *správném* stanovisku, tedy při pravém, velikém otevření svého ducha, mohl by vykonati zcela jiné věci. To si však člověk zazdil naukami mnohých okultistů, kteří by se rádi pozdvihi k Bohočlověku! To proto, že zákony stvoření jsou jim cizími věcmi.

Tisícero násobně rozvětveny a rozčleněny, vždy však poslušny tlaku základního zákona, jsou paprsky sílicího a tím také léčivého Světla vetkány do pozdějšího stvoření, čekající na to, že jich tvorové využijí! Nejsou však v lidském duchu, tím méně v lidském těle, nýbrž jsou *mimo* ně. Lidský duch musí hledati spojení a správně se otevřít pro jejich přijetí, čehož se nejlépe dosáhne zahloubáním se do vážné modlitby.

Poněvadž pomoc ve Světle je vždy připravena pro lidského ducha, *chce-li* se pro ni otevřít, tu se stává, že mnohému se dostane malé pomoci otevřením se, kterému se naučil. Kdekoliv takové pomoci přišly, stalo se tak v okamžiku, v němž se probudil cit lidského ducha, odpovídající skutečně správně zákonům ve stvoření, čímž mohl dosáhnouti spojení. Tento cit nemusel si člověk pozemsky uvědomit, neboť je to pouze duchovní dění, které velmi často není pozemským rozumem pozorováno. K tomu stačí hnutí během okamžiku. Přitom se pak dostaví pomoc Světla, poněvadž trvajících zákony poskytování pomoci nebudou nikdy rozbořeny! Naplní se, i když o tom člověk *neví*.

Z toho nevidí však okultista nic a pevně věří, že ve skutečnosti toho dosáhl on svou sugescí nebo autosugescí. V tom se klame: protože nikdy se mu nedostane pomoci tam, kde je nutně třeba ještě větší síly nežli té, která je vždy připravena uvnitř stvoření.

V takovém případě musí zapůsobiti shůry zvláštní akt vůle Světla, aby proud síly byl ještě zesílen. To může nastati jenom jako následek opravdu důvěřivé modlitby, prosby, která vychází z přesvědčení o všemohoucnosti a lásce Boží.

Také pravá přímluva může někdy přivoditi účinek, jaký se dostavuje při pomoci. Když člověk velmi těžce onemocní, je také v sobě zeslaben a bez zájmu. Není v něm tedy odporu, i když on sám není už tak příliš věřícím. Tento stav jeho ducha dovoluje vniknutí síly Světla, která může býti přivedena poctivou přímluvou. Pak se stává, že člověk obdrží pomoc také někdy *přímluvou*.

Když však po uzdravení procitne v něm znovu odpor vůči pravé víře, tu vzroste tím také jeho vina. Pak bylo by mu přirozeně lépe, kdyby byl *přece* zemřel, poněvadž po svém později nastavším úmrtí musí klesnouti hlouběji, než by tomu bylo dříve. Z těchto důvodů není každá přímluva oprávněná nebo dobrá. Na štěstí pro lidi i pro nemocného *nebývá* také často pravá přímluva vyslyšena!

Zneuznáním projevů těchto prostých zákonů stvoření vytvořili si ctižádostiví okultisté mezerovitý obraz a tím zavedli tisíce lidí do bludné zahrady, z níž těžko uniknou.

Vznešenost slov »čistá víra«, »čisté přesvědčení« byla tím otrávena a lidem byl za to okultisty podán v méněcenných výtvorech rozumu jenom špinavý žvást o sugesci a autosugesci.

Cestu ke zdokonalení lidského ducha si okultisté sami uzavřeli.

Blíží se však hodina, kdy tomuto nízkému jednání bude učiněn konec, kdy k povznesení a záchraně mnohých lidských duchů pronikne konečně opět vyšší vědění o síle Světla!

4. KASTOVNICTVÍ, SPOLEČENSKÝ ŘÁD

Stále napadaný třídní společenský řád a kastovnictví mají svůj původ v prostém vycit'ování působení jednoho ze zákonů stvoření: přitažlivosti stejnorodého!

Byla to jedna z největších chyb lidstva, že dbalo příliš málo na toto působení, mnohdy je zcela zanedbávalo a tím dalo vznik mnoha omylům, které musely vésti k velikému zmatku a na konec povedou k úplnému zhroucení.

Tento zákon byl *vycit'ován* všemi lidmi. Co je však *vyšší* než čistě hrubohmotné vědění, co nesouvisí přímo a těsně s pozemskou výdělečnou možností, to jest pozorováno příliš povrchně a považováno za vedlejší. Tím nebylo také nikdy poznáno to nejdůležitější pro vybudování základů harmonicky vzestupného pozemského života. Tím méně bylo to vetkáno správným přepracováním do hrubohmotnosti, tedy do všedního pozemského života. A přece *musí* to býti vetkáno do života této země, neboť pokud jen jediný z prazákonů stvoření zůstane lidmi nepochopen a tím v hrubohmotném životě zle pokřiven nebo vyřazen, potud nemůže nikdy vzniknouti harmonie.

Všichni staří národové prováděli rozdělení různých společenských stavů nebo tříd vzdělání, poněvadž poznali tuto nutnost, ač nevědomě, přece mnohem lépe než dnes.

Jen se rozhlédněte! Kdekoliv se sejde jen několik lidí, projeví se velmi rychle a jistě i tento zákon, a to formou, jejíž utváření ukazuje vždy svobodné chtění těchto lidských duchů, poněvadž duchovní chtění jest schopno vtisknouti všem formám svůj znak, nechť již je toto chtění plně vědomé nebo se odehrává nevědomě. Forma nese proto na sobě vždy viditelně zralost nebo nezralost ducha.

Sejde-li se pět lidí, ba často i jen tři, ať již ku práci nebo pro zábavu, tu zákon přitažlivosti stejných druhů utvoří mezi nimi velmi brzy dvě skupiny, i když je to jen ve výměně názorů. Tak se to opakuje trvale již miliony let a měl by zde již býti nalezen hluboký podklad pro to, co se jeví jako činnost ze zvyku.

Ale i z tohoto nápadného zjevu se vyvodily jen úplně povrchní a v poměru k závažnosti věci lehkomyšlné uzávěry, *příliš omezené*, protože byly vytvořeny *rozumem*, který může pochopit vždy jen poslední hrubé výběžky vlastního působení a nikdy je nemůže sledovat až do mimohmotnosti, poněvadž má sám svůj původ jen ve hrubohmotnosti. A právě v mimohmotnosti je původ veškeré síly a všech záchvěvů, které pronikají neúchylně všemi druhy stvoření.

Co na základě tohoto pozorování bylo zde na zemi přetvořeno rozumem ve formu, ve všem tom chybí vlastní život, *pohyblivost*. Stalo se to nesprávným a nezdravým následkem ztrnulosti hrubohmotného systému, který vznikl při každém zřízení a vtlačil všechno živé do *mrtvých* forem.

Člověku vede se pak jako rostlině, která byla vytržena ze své původní půdy a v nové náhradní půdě nemůže již prospívat, protože tato půda jejímu druhu neodpovídá. Musí zakrtnět, zatím co by v pravé půdě byla plně rozkvetla a mohla přinésti bohaté ovoce k užitku svého okolí ve stvoření a sobě k nejčistší radosti a k trvalému přetvořování síly.

V této veliké chybě spočívá trvale zárodek zhroucení.

Při výrazu kastovnictví není třeba ukazovat na určitý národ, neboť kastovnictví bylo u *všech* národů! *Musí* se vyvíjeti tam, kde jsou lidé a bude vznikat tak dlouho falešně, dokud zákony ve stvoření zůstanou nepoznány jako dosud.

Tato nesprávnost musela vytvořit závist a nenávisť, popud rozbít, co tu jest. Nevědomý popud vzrostl přirozeně ve zkázonosnou vlnu, která v uzavírajícím se kruhu dění přinesla nyní jako svůj květ rozvrat, poněvadž to jinak nebylo vůbec možné.

V něm se projevuje nyní jako ovoce všechno nepravé v dosavadní výstavbě *lidského pospolitého života na zemi*, obnažují se všechna místa, kde nebylo dbáno prazákonů stvoření nebo kde byly vědomě pokřiveny. Tyto účinky *musely* přijít, poněvadž pronikající nyní Světlo žene také všechno nesprávné až k nejvyšším vrcholům, aby se pak v přezrálosti samo zhroutilo a poskytlo půdu pro novou výstavbu podle vůle Boží, která byla již od prvopočátku zakotvena v zákonech tohoto stvoření a nelze ji křivit nebo zastírat bez zlých následků.

Je to žeň veškeré setby, která od počátku lidského působení byla nasetá jeho chtěním. Žeň všeho správného i nesprávného, nechť již vzniklo toto nesprávné kdysi ze zloby nebo jen z neznalosti Božských zákonů ve stvoření. Zesílenou silou Světla bude přivedeno k rozkvětu a *musí zjevně* ukázat své ovoce, které při tomto konečném soudu musí požívat původci, přívrženci a následovníci jako odměnu nebo trest ve zpětném proudění zpětného působení.

Neblahé nepřátelství a roztržítost četných stran nejsou důsledkem falešné výstavby státu, nýbrž pouze pokračováním falešného třídního rozvrstvení, které ve své ztrnulosti a zkřivení nemohlo vésti nikdy k harmonii mezi lidstvem této země.

Připočtete-li k tomu ještě prazákon nutného pohybu, pak poznáte, že pohodlný a klidný střední stav musel tím utrpět největší škody. - Bylo to jen rozuzlení nutného prazákona pohybu!

Pohodlnost jde ruku v ruce s domýšlivostí a leností ducha; Obé překáží duchovnímu pohybu právě tak, jako vážnost a moc, které lehce vzbuzují pýchu, jak se to často vyskytovalo u vyšších tříd. To vše brzdí a zpomaluje duchovní pohyb, zatím co to podporuje jednostrannou práci rozumu.

Rozumová práce není však také současně duchovním pohybem. V tom je veliký rozdíl.

Ale nenávisť a závist nižších tříd působí mnohem hlouběji. Svým žářem zasahuje *cit* a tím i ducha. Tak *stupňuje* duchovní pohyb, a to i u lidí, kteří nepatří k tělesně pracujícím.

Poněvadž tento pohyb, vystupňovaný až v horečku, *porušuje* právě tak prazákon stvoření jako pohyb příliš pomalý, *musela* nakonec propuknout disharmonie jako vybičované mořské vlny, přesně podle ženoucích a samočinných účinků prazákona. Nemohlo přijíti nic jiného!

Mluvím zde úmyslně o vyšší, střední a nižší společenské třídě, poněvadž původní roztrídění takové bylo. Ale takové dělení bylo nesprávné. Tyto o sobě nutné třídy nemají si býti navzájem podřízeny nebo nadřazeny, nýbrž mají pracovat *vedle sebe*, každá třída pro sebe *plnocenná* jako určitý druh, který je nepostradatelný a má uzrávat ve stvoření k plnému rozkvětu a ovoci, aby svým určitým způsobem mohl vykonati veliké, ba největší věci, a to na půdě svého zcela určitého druhu, která jedině k tomu uschopňuje a poskytuje sílu.

Lidé, podívejte se přece na jednotlivé *rasy* na zemi! Na tom se můžete mnohému naučit. Každá rasa může dozrávat, zušlechtovat se, býti velikou a silnou *jen sama v sobě!* Smísením *dvou* ras rozmnoží se jen slabosti, nedostatky a chyby *obou* ras, které se pomísily a jako ovoce objeví se, mimo řídké výjimky, nezměrné stupňování *všech chyb*. Zřídka něco dobrého!

Přijměte to jako pokyn stvoření a řiďte se jím ve svém hrubohmotném všedním životě na zemi! Zde na zemi máte hrubohmotný šat, své tělo, se kterým musíte počítat, neboť *v něm* je zde na zemi skryto rozmnožování *rasy!* Na to nikdy nezapomínejte. Tyto zákony nemůžete obcházet nikdy beztrestně.

Ale jste zde všichni společně odkázáni na zemi. Každý má nárok, aby tu působil a rozvíjel se. Nejen nárok, nýbrž i svatou povinnost! Ne však pod sebou v podřízenosti, nýbrž *vedle sebe*. Povšimněte si jen jednotlivých tónů! Každý tón je úplně sám pro sebe, zůstává sám a nedá se smísiti. Jen tehdy, stojí-li *na správném místě vedle* tónů jiných druhů, může vzniknouti harmonie, která má libozvuk. Pokusíte-li se tóny přesunout a seřadit je jinak, musí vždycky vzniknout nesouzvuk, jehož projev se může stupňovat až v pocit tělesné bolesti a konečně až k nesnesitelnosti.

Učte se z toho a chápejte! Neuchopte to však zase hned z počátku za nesprávný konec!

Oč jste se dosud pokoušeli, bylo proti harmonii Božských zákonů ve stvoření a nemohli jste proto očekávat nic jiného než *to* ovoce, jaké pro vás nyní uzrává. Vhodte je do ohně a počněte rozsévat znovu! Obnova může vzniknouti jen ze základů.

Jednejte podle toho; neboť nemůžete pokrývit ani jediný z prazákonů stvoření, aniž byste za to nesklidili veliké škody. Učte se zákonům a *potom* na nich stavte! Tak dosáhnete mír, radost a štěstí!

Vezme-li se v úvahu, že vlastně všechno, ale úplně všechno bylo vybudováno jen na penězích, pozemské moci a pozemských hodnotách, tu není nynější kritická nouze ničím podivným a podle zákonů stvoření podmiňuje zhroutilí.

Jako je tomu zde, tak je tomu se vším ostatním, co není vybudováno na Božských zákonech, které lze tak snadno poznati v prazákonech stvoření.

Nyní musí býti všechno dohnáno ke konečnému rozuzlení. Světlo, pronikající do temnot této země, vybičovalo na příklad i trvalé zbrojení s myšlenkami na válku, takže vznikla válka mas. Popud k tomu dalo jen lidské myšlení, lidské chtění, lidská opatrnost a lidský strach. Tím vytvořil člověk ve stvoření *formy*, které pak byly mocně vyhnány zesíleným Světlem do květů a plodů, tedy k činům. Musely vyrůst jako všechno, co se ještě nyní nachází ve stvoření ve formách, bez ohledu na to, jakého druhu tyto formy jsou.

Musejí růst, a budou Světlem povzneseny a posíleny k dalšímu trvání, odpovídají-li zákonům této síly Světla, nebo budou jen posíleny, aby se v mocném vzrůstu na této síle Světla zlomily a tím se samy odsoudily, neodpovídají-li zákonům této síly Světla a nemohou-li s ní proto dosíci spojení.

Tím všechno falešné se vyžije samo v sobě k smrti a dospěje k projevu, všem viditelnému, též i to, co by se nejráději skrylo. Nic se nemůže nadále udržeti pod tlakem Světla ve skrytu, musí to ven, na denní světlo, musí ukázat *v činu své plody*. Zároveň bude zcela přesně poznáno, jaké to ve skutečnosti jest. *A to všechno samo sebou*.

Zde nepomůže již vzpírání ani rozumová chytrost, která se dosud dovedla uplatnit v temnotách a soumraku tohoto velikého zmatku. *Všude musí být Světlo!* Podle samočinných a teď zesílených základních zákonů tohoto stvoření. Člověk se svým chtěním není již ničím v tomto mocném soukolí, které, proniknuto novou Božskou silou, zrychluje své působení a ženouc se kupředu, působí očistu a tak se obnovuje.

Nemluvte při tom o schopnosti davové sugesce četných vůdců! Není jí prostě v tomto smyslu! Pochod je zcela jiný. Vůdce způsobuje svými snahami pouze jednotnost myšlení. Hnací sílu a vzchopení se k činu přivozuje jedině trvalé a samočinné působení prázákonů stvoření. Lidé vidí však, žel, všechno z nesprávné stránky na základě výkladu svých názorů, jako by totiž síla vycházela od jednotlivce nebo prostě od člověka. A přece je to naopak! Jakákoliv síla přichází jen shůry!

Nemohlo proto nastati nic jiného nežli stranické boje nejodpornějšího druhu, které se budou stupňovat *až k vlastnímu zhroucení*, protože tyto strany v neznalosti prázákonů stvoření stojí na falešném základě a nemohou proto nikdy dosáhnouti harmonie.

Jako květ všeho býlí a plevele stranicství rozkvétají však noviny, které svým nesvědomitým štváním otravují ještě i *tu* část lidstva, která chce jíti klidně svou cestou. Noviny se navzájem bezuzdným způsobem předstihují, poněvadž pod tlakem síly Světla musejí *ukázat* všechnu prázdnotu a všechno falešné snažení, které v nich spočívá. Ony to také ukazují! Vtiskují si *takový* znak, který je jich hoden a jež nebudou moci změnit ani smazat, až nadejde pro lidi hodina osvětlení v jejich *vlastním prožití* a vlastním poznání!

Pak nelze již couvnout, kde se tak daleko zašlo a kde se tím znemožnil obrat. Tak nastane i zde vlastní vinou pád a sebezničení. Když však potom všechny strany podle svatých zákonů tohoto stvoření svou stupňovanou činností se vyžijí až k smrti, zanikne jako první důsledek toho i největší část novin, poněvadž svým čtenářům nebudou již moci nic poskytnout. Se zánikem závisti, nenávisti a nepřátelství bude smazán i jejich základ, neboť k takovému rozkvětu mohly dospěti jedině v *tomto* bahně. Na *dobré* půdě nemají možnosti života.

Všechno musí být nové! Ani církve nezůstanou uchráněny v tom, co v nich bylo dosud falešné. Podle zákonů stvoření i zde jde všechno svou cestou a nemůže již být ničím zadrženo: Co není v naprostém souhlase s Božími zákony, které nespočívají v knihách, nýbrž *ve stvoření*, musí se veřejně projevit. Podle druhu setby dozrává nyní důsledně ovoce ke žnám při uzavření kruhu dění, a to ve všem, co bylo lidským chtěním a konáním vetkáno do stvoření. To je onen mnohokrát zaslíbený soud před úsvitem nové, Bohu milejší doby!

Hořce chutnají plody, které lidské působení ve stvoření vypěstovalo a jež lidstvo tentokrát musí požívat, i když se jimi otráví a zajde! Dlouho se vzpíralo každému poznání, protože neodpovídá jeho dosavadnímu smýšlení.

Proto musí být *všechno* nové, dříve než bude moci nastati vzestup, jak to zaslíbení již dávno zvěstují a jak sám Syn Boží již tehdy prohlásil. To znamená, že také *všechno* bylo falešné.

S myšlenkovou leností přechází však člověk i nadále tuto skutečnost, a to i ten, kdo mívá tohoto proroctví často plná ústa. Ví se o tom, avšak nedbá se toho s *takovou* vážností, jaká je nutná k spáse.

Žel, všechno se přijímá a vykládá *tak*, jak to odpovídá sobeckým nebo pohodlným přáním jednotlivce. Co se mu nelíbí nebo čemu snadno neporozumí, to většinou zavrhuje nebo toho vůbec nedbá, poněvadž je mu to okamžitě pohodlnější.

Jen tam, kde je *živé přesvědčení*, stává se slovo činem a poskytuje lidem skutečně pevnou oporu. Všechno pravé i falešné se bude musit brzy projevit tak, že to bude každému jasné. Všechno falešné se pak rychle zhroutí, až toto prožití lidí probudí. A již nikdy nepovstane! Člověk se učí rozlišovat jen prožitím! Pokud mu chybí přesvědčení a prožití, setrvává ve slepé, nečinné víře, která nepřináší jeho duchu užitku, nýbrž ho jen uspává a ochromuje.

Jděte, lidé, a prožívejte, když dobrovolně pohybem svého ducha nechcete dospět k poznání Božské pravdy, protože stále uzavíráte mu všechny vchody!

Vámi často uváděné rčení ztratí velmi rychle svůj význam, budete-li se i nadále podle *svého* výkladu chtít utěšovat slovy: »Před Bohem jsou si všichni lidé rovni!«

Toto rčení je samo o sobě správné, ale nesprávný je dosavadní výklad. Ani zde nepřipouští Božské zákony ve stvoření tak pohodlný výklad.

Je ovšem správné, že *před* Bohem jsou si lidé rovni a že nezáleží na tom, co mají za sebou. Avšak státí před Bohem, dospětí tedy až ke stupňům jeho trůnu, je možno jen málo lidem. Pozemský člověk nemyslí ovšem podle svého povrchního zvyku na tuto obtížnou okolnost, nýbrž snaží se vmluvit si, že v duchu je bezpodmínečná rovnost před Bohem. Vůbec nedbá výslovného poukazu »před Bohem«. Člověk přes to klidně přechází a drží se jen výrazu »rovnost« v tomto rčení.

Nepřihlížíme-li k tomu, že v této rovnosti před Bohem je také poukaz na nicotnost pozemských hodnotí vůči Božím zákonům, které při přechodu lidského ducha ze hrubohmotné pozemské schránky do jemnomotného světa nečiní rozdíl, byl-li tento člověk na zemi žebrákem nebo králem, knězem nebo papežem, nýbrž, že zůstává před Bohem pouze *lidským duchem*, který zodpovídá za všechny své myšlenky, slova i činy, tu spočívá v těchto slovech ještě vyšší smysl.

Býti *před* Bohem znamená býti u stupňů Božího trůnu, tedy v duchovní říši, v Ráji, který je pod stupni trůnu. To je to nejdůležitější v této větě, co člověk nechával dosud bez povšimnutí. Také je to nejobtížnější, poněvadž lidský duch ve stvoření může dojít *před* Boha *teprve tehdy*, až odpykal všechno, co ho v tomto stvoření zatěžovalo jako vina a nesprávnost. Všechno do posledního prášku! Dříve nemůže "státí před Bohem"!

Vzdor tomu nebude nikdy viděti Boha, neboť to člověk nemůže. Z místa, jemuž se říká »u nohou trůnu« je ještě obrovská propast až k Bohu. Lidský duch nemůže ji nikdy překročit. Člověk se musí proto spokojit tím, co má. Je toho tak nezměřitelně mnoho, že člověk využil z toho sotva nejnepatrnější částku!

Lidští duchové *zde na zemi* a také všichni, kteří se nacházejí dosud ve stvoření, *nejsou* před Bohem *rovnocenní*! Takový názor by byl neblahý omyl! Nejdříve musí člověk ve své zralosti a čistotě býti tak vysoko, aby mohl před Bohem stát nebo obstát. Teprve *pak* smí říci, že je *roven* ostatním, současně před Bohem stojícím. Pak je úplně lhotejné, co leží *za* ním, protože nemůže státi před Bohem dříve, pokud neodpykal a neodčinil vše, co na něm bylo nesprávné, nechť to byly názory nebo činy. Jakmile stojí před stupni trůnu, je to již odpykáno, protože dříve tam přijít nemůže. Ani lstí, ani mocí se tam nedostane, jelikož zákony ve stvoření toho nepřipustí.

Jakmile však tam jednou stojí, pak je i přes největší dřívější chyby bezpodmínečně takový, jako kdyby byl nikdy nechybil! Tak tomu má být podle vůle Boží současně i zde na zemi, avšak lidé ve svých zákonech, které si vytvořili sami, toho nedbají. Neopírají se při tom o Božskou vůli, nýbrž očekávají od Boha vždy víc, než jsou ochotni dát svým bližním. To pravil již Kristus zřetelně ve svém podobenství o nevěrných služebnících. -

Dosavadní prázdná slova budou silou Světla tentokrát zjevná! Tím nastane samo sebou vypuzení všeho chorobného a ozdravení. I všechno falešné bude probuzeno k životu a musí ukázat své plody před veškerým lidstvem! Podle toho bude pak poznáno. Hněv všemohoucího Boha nechá zlo zahynout samo v sobě. Jedině přestupováním Božských zákonů mohly uzrání takové výstřelky a špatné ovoce, jaké musíte dnes všude přijímat a požívat, abyste se tím osvobodili nebo se tím zničili.

Až se tato zla odstraní sama sebou, *pak* budou lidé pomalu poznávat, jak ve skutečnosti trpěli tímto jedem. Teprve *potom* budou moci svobodně vydechnout ve svěžím vzduchu, který vytvořily očistné bouře nejtěžšího druhu.

Dnes to však ještě není tak daleko. Všude vládne jenom strach! Lidstvo to ovšem nechce dosud připustit, ale přesto jedná z tohoto strachu, neboť se všude již objevuje nenávist! Nenávist vychází však *jen* ze strachu! Co je napadáno z nenávisti, to je také v každém případě obáváno. Takový je zvyk pozemských lidí.

Skutečná nenávist vzniká jen ze strachu, nikdy z hněvu nebo z rozhořčení, které zase vzniká jen ze svatého hněvu. Nenávist nemůže také vzniknout z pohrdání ani z hnusu.

A poněvadž strach přechází již v nenávist, není konec příliš daleko. Vždyť tento strach vzniká v pozemských lidech před tlakem Světla, jemuž nemohou uniknout vyzkoušenou a obvyklou chytrostí rozumu, který po prvé po tisíciletích selhává, poněvadž je bezmocný vůči živé a všemohoucí vůli Boží.

Veškeré dění, jež vám vysvětluji, zasahuje celé lidstvo. Nemyslete proto lidským způsobem, že bude všechno vyřízeno ve dnech, týdnech nebo měsících. Je to zápas, který trvá již léta a jehož konec je vetkán do prazákonů stvoření jako bezpodmínečné vítězství Světla.

Lidé, *probud'te se* v prožití, abyste v něm nemuseli zahynout! Neboť nyní má brzy vzniknout nové lidstvo, které bude žít vědomě v záchvěvech prázakonů stvoření, aby tím bylo odvráceno neštěstí jakožto důsledek nesprávného života a na této pozemské pláni zavládne jen mír a radost, vám ke spáse, Bohu ke cti.

5. USILUJTE O PŘESVĚDČENÍ!

(S) tín leží nad touto Horou, která má přece stále *zářiti*. Stín ztrnulé nehybnosti, která se hrozí ochromivě položit i na vznešenou úlohu, kterou já mám splnit *osobně*. Tato ztrnulost musí skrze povolané, kteří jsou jí spoutáni, proniknouti až ke mně a tím ani já nemohu splnit vůli Boží *tak*, jak mám.

Chraňte se, vy nositelé kříže. Probud'te se k *novému* způsobu, nechejte konečně padnout staré a naučené zvyky a staňte se vy *nejdříve novými před světem* a to i ve všedním myšlení a jednání. *Není ničeho*, co by nemuselo být novým, jak jsem vám již stokrát pravil. Vy však jednáte častokrát podle starého. A přece počátek *musí býti u vás*. Bez počátku není ani žádné další cesty. *Jestliže vy selžete, zřítí se svět*. To přece stojí za trochu donucení k překonání sebe.

Kde je ta strhující moc, kterou vytváří veliké chtění *jednotného* působení. Kde je plamen jednotného myšlení, který je schopen vyšlehnout až vzhůru k Božímu trůnu? Je roztržštěn, roztrhán a rozmotán, zaplácává tu a tam na okamžik jen jednotlivý plamének, když jste právě silněji zasaženi svými vůdci, kteří vás nechtějí nechat úplně usnout ve všednost dnů. Oháníte se navzájem *proti sobě* zbraněmi, jež vám byly duchovně dány a zatemňujete tím svatý meč, který každý z vás duchovně nosí a který má *jasně* zářiti ke cti a chvále Boha, vašeho Pána.

Naposledy k vám varovně volám: *Snášejte se spolu*. Nenechejte již přejít ani hodinu, pokud neusmíříte v sobě všechnu nevraživost a závist, samolibost a rozumbradství. Podejte druhým spolupovolaným smířlivě a pomocně svou ruku. Pro každou věc je nějaká cesta k harmonii. Nechť se již nikdo nedomnívá, že to závisí na druhém, když se harmonie hrozí zkalit.

Není tomu tak. Každý buď o sobě přesvědčen, že to záleží jedině *na něm*, ne na druhém. Že *on* má učiniti krok, aby všechno vyrovnal a ne ten druhý. Pak uvidíte jak je to snadné, odstranit z cesty tak mnohé překážky, které se vám zdály býti nepřekonatelnými. ---

Kde se pak ještě objeví nějaký rozmar, tam není správný základ a takový člověk nepoznal ještě Boha v jeho neomylné velikosti a nepoznal milost, která je ve vyznamenání, že smí sloužit *Jemu, Věčnému* a všemohoucímu takovým způsobem, že vám to bude jednou závidět celé lidstvo.

Žijte proto nyní v *plné harmonii*. Je vaší úlohou utvořiti tak *svatou* půdu.

Když se ve vás chce rozhořet jiná myšlenka, tu ji vytrhněte dříve, než může opravdu vzniknout. Neboť každý nepokoj a nesvár ochromuje v nutném boji a brzdí Bohem chtěnou výstavbu. Vy však máte dobýti svatého vítězství nade vším *temnem*.)

U silujte o přesvědčení ve všem, co děláte! Jinak jste mrtvé loutky nebo prodejní žoldnéři! V království Božím na zemi má býti vyřazeno všechno mrtvé a líné a nemá již míti práva na život. Vždyť člověk, který jest souběžcem jakéhokoliv druhu, jest před Božími zákony naprosto bezcenný. -

Rozhlédněte se kolem sebe a můžete se na všem učit! Jest vám k tomu dávána příležitost denně, ba každou hodinu. Pozorujte dění ve všech zemích! Masy lidí, které se po léta v různých stranách špinily a potíraly, ba bojovaly proti sobě a neštítily se při tom ani vraždy, jdou často náhle pospolu v průvodech ulicemi, s pochodněmi a zpěvem, jako by byly již po léta věrnými přáteli. Přes noc! Jen proto, že jejich vůdcové si podali za nějakým účelem ruce. Kde najdete při tom osobní a skutečně pevné přesvědčení, ba kde je vůbec nějaké přesvědčení! Není! Státisíce lidí společně pochoduje, aniž by něco cítili a jsou tudíž úplně bezcenní pro něco velikého. Na takové půdě nemůže nikdy vzniknouti říše, která by se zachvívala v zákonech Božích. Proto také nemůže tímto způsobem nic ozdravět.

Jestliže se strany potírají a jejich boj vyvěrá z přesvědčení, pak je úplně vyloučeno mezi nimi jakékoliv spojení, pokud nenastala změna přesvědčení a cest. To se však nestane v několika hodinách. Kde se tak přece mohlo stát, tam jistě nebylo přesvědčení, nýbrž toto rozhodnutí mohl způsobiti jen *jediný* společný cíl: *touha po moci!* Ta jediná se přenáší bezohledně přes všechno a jde i přes mrtvolu, nelze-li jinak. Avšak takové násilné svazky a spojení nesou v sobě již předem *nedůvěru*, která stále střeží podezřívavě druhého a má jen málo času pro hlavní věc: blaho národa, který pln naděje vzhlíží ke svým vůdcům.

Takoví lidé bez opravdového přesvědčení dají se opět velmi snadno odchýliti od směru, který jim přineslo spojení. Není na ně spolehnutí, které spočívá jen ve vlastním přesvědčení. Stačí jim příval slov bezobsažných řečí, aby se jimi opojili. V opojení není však zdravý čin.

S takovými lidmi nedá se provésti výstavba, která by dovedla odolat bouřím. Není tomu jinak než za časů Ježíšových, kdy davy volaly »Hosanna!« a již za několik hodin na to »Ukřižuj ho!«

Kde je však podkladem jednání a činu přesvědčení, tam se to nemůže stát. Neboť přesvědčení vyvěrá z vědění a vědění dává vytrvalost, stálost, neochvějnost a vítěznou odvahu, poněvadž pravé vědění vzniká z *prožití*.

Nositelé kříže Grálu však *mají* vědění.

Z něho se má pozvednout vlna síly a rozlít se přes veškeré pozemské lidstvo. Nezadržitelnou mocí musí tato vlna strhnouti s sebou všechny strusky, které ještě lidem brání, aby procitli k poznání. Buďte proto silní, abyste spolu s velikou očistou, která tlakem Světla nyní nastává, byli schopni darovat lidem sílu k novému vzkříšení! Neboť těžké bouře musí bít do duší, aby se změnila v bolesti a nouzi a očištěny povstaly nebo zahynuly.

Učte se a dozrávejte však také sami, abyste nabyli přesvědčení! Podle druhu přesvědčení se rozhodne, kdo může být zachráněn a kdo musí být navždy vyloučen z příštího království Božího; neboť přesvědčení je současně i ovocem chtění!

Teprve síla přesvědčení činí člověka *živým* ve stvoření, tedy plnocenným. Ona ho uschopňuje, aby vytvářel díla, jež musí býti brána *vážně* a která neupadají tak snadno v zapomenutí.

Proto jsem volal v předmluvě svého Poselství k lidem, že víra se nyní musí státi přesvědčením!

Nyní k tomu nadešel pro všechny nejvyšší čas. A protože přesvědčení z vědění se nabývá jen prožitím, bude člověk nyní násilím a prudce zatlačen do vnějšího prožívání všeho, co dosud vytvořil ve formách, aby tím v bolesti a v radosti jasně poznal, co vytvořil ve svém bytí myšlením a cítěním *správně* a co *nesprávně*. -

Nositelé kříže ve všech zemích budou vodítkem a pravidlem v největší nouzi pozemského lidstva, jež je má následovat. Na tom nemůžete ničeho změnit, poněvadž je to určení. Avšak běda vám, naleznou-li pak na vás chyby! Běda vám k vůli vám i k vůli lidem! Proto nepromeškejte dobu k nutnému uzrání! Lidé sami by hořce na vás vymstili své zklamání. Buďte bdělí a silní! - - -

Zde na zemi má nyní nastati nová říše. Království Boží, jak bylo lidem zaslíbeno ze Světla! Nepřijde však jako jemný vánek za odměnu nynějšímu lidstvu.

Jak velice bloudí domýšliví věřící, kteří ve slastném rozechvění již po dlouhou dobu myslí na království Boží na zemi v pyšném sebevědomí, že budou smět požívatí jeho radostí jako vyvolené dítky Boží, poněvadž podle svého mínění věří ve svého Spasitele, který za ně zemřel a při tom vzal na sebe jejich hříchy. Tak, jako hodné dítě si zvykne na to, že bývá odměňováno pamlsky, *tak* si představují také příchod království Božího na zemi. Tato myšlenka se vznáší před nimi nejasně jako sladký sen, jako klidný úkryt ve věrné Boží ochraně, kde je Bůh zahrne svou láskou z radosti nad tím, že v něho věří. Bůh je přece za to odměněn tím, že věřící se k němu otevřeně přiznávali a nikdy se za něho před lidmi nestyděli. Jaká nevýslovná pýcha je v tomto názoru!

Zkoumejte jen přísně a podrobně, lidé, a zjistíte, že většina křesťanů je skutečně *taková* a ne jiná! Není v tom nic přehnáno, necht' to zní sebe smutněji.

Avšak Boží hněv zasáhne velikou tvrdostí tyto samolibé! Je to slizké bahno, kterému se člověk s hnusem vyhne! Jsou to právě všichni, kteří se nyní pyšně vypínají jako vyvolené a věrné dítky Boží.

Království Boží klade však velké požadavky na lidstvo a přináší největší množství práce! Opak toho, jak si to vysnili věřící církve. Nejtěžší práce však při tom čeká člověka na *něm samotném*! Musí v tom mnoho odčinit, chce-li vůbec obstát. Chci vám sejmouti pásku, abyste poznali pozemské lidi v celé jejich potměšilosti, poněvadž máte spolupomáhat ve hrubé hmotnosti, spolupomáhat na vítězství Světla, které tuto samolibou a tak zlomyslnou havěť zničí. Neboť je možno nazvati ji ještě jen havětí, ne lidmi!

Kdo z vás však stojí pevně a je připraven k boji proti celému lidstvu a proti temnotám, které je obklopují?

Zakousáváte se dobromyslně a ochotně, ale ještě příliš ztuhá a ztrnule do všedních maličkostí, čímž kladete si sami do cesty překážky a jste proto schopni vykonat sotva nejmenší část *toho*, co ve skutečnosti vykonat máte a vykonat *musíte*. Každý z vás je ještě velmi pozadu, poněvadž následkem těchto malicherností nemůžete se zachvívat harmonicky *ve velikém*! Buďte pružnější a svobodnější ve všedním životě a upírejte neúchylně zrak i cit jenom na veliké! Nesmíte ze sebe udělat lidskou strojovou součástku, ale musíte býti živými, velikými a svobodnými! Kde vám chtějí bránit vaše chyby, tam hleďte ihned *nové* cesty, po kterých se vám půjde snadněji a po nichž dojdete přece na ono místo, jehož dosáhnout musíte!

Uvidíte, že harmonii nelze pak tak snadno rozbít. Nechte padnout všechnu ztrnulost vůči spolubližním a buďte místo toho *živými* a pohyblivými! Zanechte přechodně toho, o čem se domníváte, že to nejde, ale nepouštějte při tom nikdy uzdu z ruky! Přivedete tak vše, co se staví na odpor, s trochou obratnosti nakonec přece tam, kde to má státi. Dobrý jezdec nemusí nikdy strhat svého koně do krve, aby prosadil svou vůli, umí-li se zvířetem zacházet. *Musí* se jen napřed naučit zvířeti rozumět, chce-li je řídit. Jezdcova ztrnulost měla by za následek jen zarputilost nebo *takovou* poslušnost, jaká může selhat každým okamžikem. Sedí pak na sudu s prachem, místo aby ho kůň nesl s láskou a opatrností.

Ve skutečnosti je neúchylná *jen ta* vůle, která vede *k cíli*, i když musí měnit své cesty. Ne však *taková* vůle, která rozbije cíl vlastní ztrnulostí. Jen vytrvalost vede k cíli, nikoli ztrnulost. Ztrnulost je *vždy* nesprávná, poněvadž je nepřirozená a není v soulase s prazákony stvoření, které podmiňují pohyblivost. Každé *ztrnulé* lpění jest nejapnost, jež nepoznává jiné schůdné cesty a proto zazdívá postup vpřed také svým spolubližním! -

6. JAKÝ JSI, ČLOVĚČE !

Taková je otázka, která ti v soudu zahřmí vstříc! Jaký *jsi*, ne jaký *jsi byl*!

Buď tedy bdělým, chceš-li obstát! Tak volám již dlouho k lidským duchům. Mé výstrahy však dozněly bez povšimnutí. Jen málokdo slyšel mé volání, *chtěl* je slyšet! Ostatní se domnívali, že mají něco mnohem lepšího, s čím dosud byli spokojeni, nechť je to učení církví nebo to, co jim poskytují mnohé sekty, či úplná nevěra ke všemu, co není pozemsky viditelné a hmatatelné.

Avšak ti, kteří *chtějí* slyšet, jsou příliš málo přísní k sobě. Nejsou dosti poctiví vůči svému duchu. »Jaký *jsi*, člověče!« stane náhle před ním v působení živých zákonů stvoření, a to právě tehdy, kdy nebude na to připraven, neboť i kdyby se člověk po léta snažil být *takovým*, aby mohl odolat bouřím, které nad ním zuří s ohromnou silou, nic mu to nepomůže, kdyby toho na konec třeba jen na hodinu zanechal. Až přijde jeho čas, zřítí se přece, poněvadž v okamžiku dění nebyl *tak* bdělým, jakým měl být v síle Světla, kterou k tomu obdržel. A to přijde přes noc!

Čím více bylo komu dáno, tím více bude od něho požadováno! *Nejvyšší* hybnost ducha i těla jest neúprosným zákonem při každém vývoji ke vzestupu a ke službě Světlu. Síla vás zahubí, jestliže jí bez úchytky nepoužíváte v *tom* smyslu, v jakém vám byla dána! Pozdvihne vás vysoko nebo stlačí dolů, posílí vás nebo rozdrtí přesně podle toho, jakými jste *sami* v sobě.

Pod silou Světla není střední cesty! Zůstat nečinným nebo líně vyčkávat se začátkem dobrého chtění, má za následek *pád*, stejně jako nesprávné použití.

Chtění se musí státi činem, jakmile vás nyní dostihnou vlny, předurčené každému jednotlivci již při zrození!

Každému pozemskému člověku nastane nyní na zemi doba jeho očisty nebo zkázy. Dostaví se přesně podle zákonů a on samojediný má při tom v rukou také celý svůj osud.

Nestane se tak všude v tutéž chvíli, nýbrž každého to zasáhne, jak je mu to předurčeno. Zasáhne ho to podle toho, *jakým ve skutečnosti jest*. Přesně podle *skutečného stavu*. Ne snad podle toho, jakým se *domnívá* být!

Běda, kde se mohla zahnízdít domýšlivost nebo falešná ctižádost, takže pro opravdovou pokoru nebylo již místa! Ukáže se to k úděsu toho, kdo se tím dal otrávit a odhodí ho to stranou.

Pravím vám, přesně bude zváženo a změřeno vše, co se ve vás hýbe, ba i to, co sami považujete již za pohřbené, jestliže to skutečně od vás neodpadlo! -

Strachuji se o vás! Sami musíte probjovat poslední, při čemž buď obstojíte nebo padnete!

Chci vám však ještě vysvětlit, že to přesně a jistě zasáhne všechny slabosti veliké i malé, aby byly tím vypáleny a příště již nepřekážely čistému tvoření v radostné službě. Nic z nich nezůstane! Procházíte nyní ohněm očisty, ve které *musíte* obstát, nechcete-li v ní zahynout. -

Kdo však stojí opravdově a správně ve vážném a pokorném snažení ke službě, ten bude těmito vlnami o velikém napětí jen posílen a povznesen vysoko vzhůru. To bude pro něho posledním nárazem směrem k výšinám.

Každý člověk na této zemi musí to prodělat! Nikdo toho nezůstane ušetřen!

Chci vám také vysvětlit, jaký jest pochod, který se na vás dokoná, abyste kráčeli touto dobou jako vědoucí. Uvažte však, že toto vědění zvyšuje také vaši zodpovědnost!

Pro každého člověka, žijícího dnes na této zemi, jest jeho dráha již od zrození stanovena *tak*, že v době, která je nyní těsně před ním, je podroben určitému záření. Toto záření je přípravou pro konečný soud, jenž jako poslední třídění rozhodne o jeho osudu. Tato doba trvá u každého řadu *měsíců*. Nelze ji prožít jen za několik dnů nebo hodin. Nikdo jí také nemůže uniknout. Nemůže býti zadržena ani odchylena, také však ani o vteřinu odložena!

K tomu přistupuje nově tlak Světla shůry, který vybavuje a zesiluje účinky tak mocně, že tomuto tlaku Světla neodolá sebe tužší a houževnatější odpor.

Tak stojí člověk po určitou dobu jako pod sprchou, která přichází ze všech stran a je nucen bezpodmínečně ji vydržet. Nemůže utéci, nemůže kupředu, ani nazpět, ani stranou. Nemůže se také schovat nebo ukrýt.

To všechno musí nevyhnutelně prožít! Tento pochod bylo by možno srovnat se zkouškou tlaku, ačkoliv tento obraz nepodává správně průběh dění. Nejedná se při tom jen o určitý tlak, který by musel každý člověk vydržet, nechce-li se pod ním zhroutit. Tento tlak chová v sobě život, všechno ostatní také oživuje, probouzí to k pohybu nebo nutí, aby se vše pod ním se nacházející pohybovalo, i to, co dříme.

Tak, jak probíhá dění v celém stvoření během očisty, tak je tomu současně také u jednotlivců. Nikdo nemůže z toho býti vyloučen a člověka to zasáhne právě nejostřejším způsobem. Takto probuzené nebo povzbuzené bude ještě posíleno, při čemž je lhostejno, je-li to dobré nebo zlé. Tímto posílením pak vše vzroste a rozmnoží se.

Zlo stojí však jako jiná podstata vůči tomuto tlaku Světla a zesílí ve svém vzrůstu také svůj odpor, což mu samotnému ovšem musí způsobiti bolest, poněvadž mocný tlak Světla neuhne ani o vlásek. Zlo bude tím donuceno doslovně si samo narazit hlavu, aby se zničeno zhroutilo samo v sobě.

Tím vám podávám ovšem jen obraz. Jest to však skutečné dění; zlo jest donuceno svým *vlastním pohybem*, který je Světlem prudce vystupňován, samo sebe ve všech částech zničit. Také všechny omyly a falešné názory se zničí samy v sobě, poněvadž nemohou míti pražádného *povzbuzujícího* spojení se Světlem.

Představte si nyní člověka, který má mnoho slabostí a chyb a není ochoten s vynaložením veškeré své síly je odložit. Nevyhnutelným důsledkem pro něho musí pak býti to, že jeho pozemské tělo neodolá těmto mocným nárazům a zahyne. Musí se tedy *také* zhroutit, zatím co pozemské tělo jiného člověka i při několika tvrdošijných chybách bude pouze lehčeji spolutrpěti.

Přirozeně i tělo bude vždy zasaženo tam, kde slabá místa poskytují možnost zásahu, nebo kde dříve nějaká nemoc. Není vyloučeno, že u mnohých lidí poskytnou možnost zásahu mozkové buňky, čímž vznikne pomatenost mysli, které se nesprávně říká pomatenost ducha. Ve skutečnosti je to pouze rozum, který je podroben pomatenosti, nikdy však duch! Jen činnost pozemského mozku podléhá poruchám, kdežto pomatenosti ducha prostě není.

Odložením těla při pozemské smrti končí také beze všeho dalšího chorobná pomatenost takového nemocného.

Právě v poruchách mozkové činnosti ukáží se hříchy mnohých škol, které přetěžovaly přední mozek mládeže věcmi, kterých ve svém pozemském bytí nemohla prakticky vůbec použít. Ješitnost, probuzená učeností, stala se neštěstím a zločinem, neboť mladým lidem nezbylo již síly ani času k tomu, co by pro ně bylo mnohem potřebnější a co je pro každého člověka nezbytné: poznání Božskou vůli ve stvoření!

Útok na tělo spočívá ve zpětném odrazu vzpírající se nesprávnosti a v námaze, která se musí dostavit z násilného a bezprostředního posílení tlakem Světla. Světlo samo neútočí, nýbrž pouze *stojí a jest!* Jako neochvějná zeď přibližuje se světelná stěna blíž a blíž, zužující prostor, ve kterém se všechno falešné musí vyžít, až se úplně zničí.

Tak jest tomu u *těch* lidí, kteří nestojí správně ve Světle a proto se také v zákonech nezachvívají. Neboť člověka stojícího ve stvoření správně, musí povznést toto záření vysoko až k hranici, kde mu už nehrozí nebezpečí, že bude spolustržen do nastávajícího rozkladu. Vypálí v něm pouze vše, co není v úplném souhlasu se zákony tohoto stvoření. Avšak také jen v tom případě, když člověk poskytne k tomu možnost tím, že bezohlednou a železnou snahou vůči sobě překoná v poznání své chyby a falešné vlastnosti.

Aby to *mohl* učiniti, je mu velmi ulehčeno tím, že tímto zářením posílí se v jeho nitru všechno nesprávné a stane se tak viditelným. Viditelnost takových chyb se neprojevuje v pohodlných obrazech, nýbrž každý musí se snažiti sám, aby je uviděl, jinak by pro něho nebylo odměny ani pomoci.

Může je *sám* spatřiti, otevře-li v poctivém chtění své oči. Pak rychle pozná, čím u svých bližních naráží a oč se zraňuje. S trochou námahy může to poznati již na chování bližních vůči němu. Neboť chce-li *opravdu* vzhůru, tu ve všech případech, při lehčích i těžších srážkách a neshodách, při každém porušení harmonie nebude již hledat a domněle nacházet chyby *u druhých*, nýbrž *sám v sobě!* Takovým způsobem pozná ještě v pravý čas vše, co mu chybí. Tedy jen *v prožití!* Jiného poznání pro něho není.

Rozhlíží-li se *takto* kolem sebe, učinil tím také již nejtěžší krok ve svém boji, který ho povede k vítězství. *Tento první krok znamená pro něho to nejdůležitější!* Nedbá-li ho, pak nikdy neprojde, nýbrž musí se zřítiti, i kdyby měl *sebe lepší* vůli. Neučiní-li tohoto kroku, neměl ve skutečnosti nikdy opravdové chtění, nýbrž klamal a podváděl sám sebe ze samolibosti nebo z pohodlnosti. Ovoce takových představ zřítí se pak na něho.

Zcela jinak je tomu u lidí, kteří mají v sobě opravdu poctivé chtění, z něhož vzniká vždy čin a jež nezůstává jen při chtění.

Tito obdrží tlakem Světla mocné, netušené posílení svých dobrých, čistých snah, které je povznesou vysoko nad hranice, určené pro soud a dodá jim jistoty, jakmile bouře propukne a strhne všechny ostatní do pásma rozkladu, totožného s věčným zavržením.

Lidští duchové, probud'te se! Nepromarněte již ani jediného dne!

Syn Boží volal k vám již kdysi varovně! *Odpouštějte svým bližním!* Víte, co je v tom obsaženo? Myslíte o všem příliš povrchně a nechcete hledat ve Slově, skrývajícím tak nevýslovné poklady.

Odpuštění bližnímu spočívá v tom, že nedbáte jeho chyb! *Že nehledáte chyby v něm!* Jinými slovy, že se v tomto směru máte starat jedině *o sebe!* *Že se máte snažit dříve najít a odložit své chyby, než budete chtít vytýkat chyby svému bližnímu!*

Ježíš věděl zcela přesně, že úplně vyplníte dobu svého pozemského bytí, budete-li dostatečně dbát sami o sebe, abyste postupovali a dozrávali *tak*, jak máte.

Zkoumejte jen nejdříve sami sebe, pak teprve porozumíte svým bližním! V porozumění je však odpuštění.

Kolik je však lidí na zemi, kteří takto jednají! Ani jediný nepochopil takto slova Syna Božího. Ani *jediné* slovo, tím méně celé učení. Právě v nedodržování *tohoto* požadavku spočívá vaše největší chyba! Tím hřešíte nejvíce ...a nejvíce při tom promeškáváte, ba prohrajete tím celé své bytí! Vzdor tomu doufáte, že přece obstojíte.

»Jaký *jsi*, člověče!« To není otázka, nýbrž *požadavek!* Varuji vás! Tak mnohý stojí již těsně u propasti a zřítí se, nevytrhne-li se v posledním okamžiku a s napětím všech sil. Nehledejte již chyb u druhých, nýbrž jen v sobě!

Nezahazujte poslední oporu, kterou vám mohu podat v okamžiku nejvyššího nebezpečí!

Tak často jste jí vůbec nedbali, ačkoliv byla základem každé věty Syna Božího. I když k vám pravil: »Miluj bližního, jako sebe samého!«

I zde je týž smysl. Dával vám vždy tutéž radu, podle níž jste mohli kráčet klidně kupředu, kdybyste skutečně chtěli! Museli byste však také sami myslet, sami jednat a to bylo požadováno od vás příliš mnoho! Hořce, velmi hořce se to na vás vymstí!

Buďte proto konečně bdělí a nesněte o minulosti ani o budoucnosti, ale prožívejte *okamžik, přítomnost!* Jedině to může vám ještě přinést užitek.

»Jaký *jsi*, člověče!« Tak to požaduje zákon stvoření v soudu! -

Ještě jednu výstrahu chci vám proto dát, dříve než tento závažný požadavek vás musí probudit z falešného bludu!

Nestarejte se o to, čím jste byli kdysi dříve zde na zemi! Toto vědění nemůže vám v soudu nijak prospěti, protože nepřijde v úvahu! Teprve později, až budete zralejší, může vám to mnoho říci! Pak se budete moci na tom *poučit*, což vám přinese pro přítomnost mnohý užitek, zaujmete-li k tomu ve svém myšlení správný postoj.

Zvědavost, ano i ješitnost ženou mnohé z vás, abyste se po tom naléhavě tázali. Nečerpáte z toho však to, co byste z tohoto vědění již dnes čerpati mohli a měli: *spokojenost a dík za svou přítomnost!* Vždyť dosud směli jste na zemi vychutnat všechno! Není ani jediného z vás, který by již nebyl pozemsky bohat, nebo kdo by nebyl nějakým způsobem již vládl. Není ani jednoho, kdo by neužil již všech radostí této země. Proto nemáte práva ani důvodu, abyste dnes vládnoucím záviděli. Ani těm, kdo mají majetek a snad dříve za vašich dobrých časů museli pod vaší vládou trpět nedostatkem a strádat!

Máte se z toho poučit, že jste právě nyní v *takovém* postavení, jehož ještě potřebujete, abyste je vychutnali a v něm dozráli nebo odpykali to, v čem jste dříve pochybili. Obojí má ve vás vzbudit dík za milost, která vám byla povolena působením neodchylných zákonů, jež nemohou být nespravedlivými a nikdy se nemylí v nedotknutelné dokonalosti, která přináší až do nejjemnějších odstínů člověku jako ovoce vždy *to*, co *sám* vložil do tohoto stvoření jakožto semeno rozhodnutím svého svobodného chtění.

Utrpení, které ho zasáhne, je jeho *vlastním činem*, tak jako radost, kterou ho zákon obdaří. Když smí trpět nebo musí strádat, ví zcela jasně, že to vede k jeho osvobození od následků činů, které provedl on sám a tím že je to pomocí ke vzestupu, který jedině ho může dovésti do světlých říší čisté radosti. Žije-li v bohatství nebo dokonce jako vládce, tu má mu býti vše, co dosud prožil, výstrahou, aby všechno spravoval *správně* ve smyslu Božských zákonů, aby to přineslo požehnání jeho spolubližním a on sám aby nebyl stržen znovu dolů a poután žalem v příštím bytí na této zemi, nýbrž aby byl povznesen díkem těch, kteří jeho působením mohli najíti štěstí a mír.

Jedině k tomu má vám sloužit v budoucnu toto vědění. Dnes však si pohráváte jen v ješitné samolibosti s myšlenkou, čím jste kdysi byli a dokonce se tím pyšníte, jako by vám to mohlo býti dnes užitečné.

Pravím vám, nejste-li schopni čerpati z toho zisk *pro svou přítomnost* v tom smyslu, jak jsem uvedl, pak nemá to účelu a může vám to jen uškodit. Pro zákon stvoření je bezvýznamné, zda jste byli kdysi na zemi císaři a králi, apoštoly nebo papeži! »Jaký *jsi*, člověče!« bude nucen v *prožití* doznat každý jednotlivec. Vaše odpověď spočívá jediné v nynějším bytí a ve vaší podstatě.

Tento těžký okamžik stojí před vámi! *Bděte!* -

Může přijít každou hodinu!

Ne u všech současně a společně, nýbrž po sobě. Tak se to odehraje. U každého jiným způsobem. Způsob je podmíněn vašimi slabostmi.

Vyprosí-li si kdo při tom sílu *pravým* způsobem, bude mu dána. Síla mu také pomůže překonat vše, ovšem za předpokladu, že pozná a vážně se snaží překonat *ty* chyby, *které sám nosí v sobě!*

Nechť se nikdo neohlíží na druhého, protože nikdo není tak čistý, aby sám nemusel bojovat!

7. NECHŤ VE VÁS PROCITNOU VELIKONOCE !

Celým vesmírem proniká volání! Nastává veliké probuzení a na světových hodinách hromově duní údery, zvěstující vám hodinu dvanáctou a s ní i konec nynější doby se vším, co se v ní dělo. -

Zúčtování! Po tomto prvním volání k probuzení stává se tento pojem formou a řítí se po cestách vysoko vybičovaných zpětných působení. S netušenou rychlostí stojí před každým tvorem, chladně, věcně a neúprosně; neboť za ním a v něm je živoucí zákon přinášející *plody*, vyrostlé ze setby a vzešlé v bytí každého jednotlivce.

Tak je teď každý člověk obetkán jemu neviditelnými pouty, takže nemůže kupředu ani zpět a musí přijmout to, co pro něho vyrostlo ve velikém skleníku stvoření z jeho chtění a konání.

Přijmi, člověče, takovou odměnu, jakou si zaslouhuješ!

Obdržíš jen málo *dobrého* ovoce, neboť jsi nedbal a porušil Nejsvětější, co ti dala nepochopitelná milost Boží jako pevnou oporu pro tvé putování, jež ti bylo kdysi povoleno jako splnění tvých žhavých proseb. Bylo to poznání jeho vznešené vůle vycítěním, která jediné zaručuje trvání tohoto stvoření, poněvadž z ní vzniklo tak jako ty.

Tato vůle je ke tvé spáse, ke tvé radosti a k tvému štěstí; neboť nic jiného není ve vůli toho, který ti láskyplně poskytl vědomí bytí. Měl jsi jen jít přesně drahou, kterou ti zákon vůle ve stvoření již urovnal jako dar, aby tě přivedl k veškerým slastem, jež v sobě skrývá vědomé bytí.

Ty jsi však lehkomyšlným jednáním prolomil ochranné valy, které vznikly zákonem současně s tebou, rozbils je svévolně a v domýšlivosti a povýšils rouhavě své malicherné chtění nad zákon, který spočívá ve vůli *Boží*. Tak místo aby tě chránil a povznášel, musí zničit v tobě všechno, co opustilo Bohem určenou dráhu.

Je však jen málo lidí, kteří neopustili těchto cest.

Ze všech těch, kteří se od pravých cest odchýlili, jsou však mnozí jen *oběti* oněch, kteří prolomili tyto ochranné valy. V lidské důvěřivosti dali se strhnout stranou a s cesty, vedoucí ke světlým výšinám. Nevědí již, jak by se navrátili a bloudí proto marně sem a tam, hledajíce v nízkém houští lidských názorů, aniž by našli správnou cestu ven.

Proto jděte nyní vy, jimž jsem svým slovem již ukázal cestu! Jděte ven, ujasňujte a vykládejte všem vážně hledajícím mé slovo ve Světle Pravdy, jehož paprsky budou vás při tom doprovázet; neboť čas již k tomu nadešel!

Vychází již jitřenka zaslíbené říše tisíce let. Má nyní zářit *všem* národům pomocí bohatě obdařených, kteří nosí kříž Pravdy jako znamení svého přesvědčení.

Nebude již dlouho trvat, a lidé se budou úzkostlivě vyptávat na kříž v naději, že vaším prostřednictvím naleznou *to*, co v sobě skrývá opravdovou pomoc, co je vytrhne z drtivého zoufalství a pozdvihne z trosek pyšných nadějí, které vkládali do pozemských lidí a jejich dovedností.

Až se teď náhle zřítí všechny opory, o které se národy opíraly, až zmizí víra v moc peněz i důvěra ve vědění rozumu a především až zmizí poslední záblesk domněnek o lidské důstojnosti, pak... pak nadejde *váš* čas, nositelé svatého kříže! Budete hlásat, *musíte* hlásat Pravdu, kterou jste poznali, neboť lidé budou ji od vás očekávat, budou o ni prosit a budete-li se zdráhat, budou ji od vás požadovat!

Buďte proto nyní připraveni! Doba přivede vám lidstvo blíž! Nadejde vysokým duchovním vedením a jako samozřejmost! Jestliže neuhnete tomuto proudu, *splníte* svou povinnost. Blíží se to k vám! Buďte odvážní, hrdí a svobodní! Nemáte se žebravě ucházet o přízeň lidí, nýbrž jen *dávati* tam, kde vás budou o to prosit!

Lidským duchům *na této zemi* mají nyní vzejít velikonoce! Proto musíte být na stráži!

Lidé k vám přijdou brzy blíž; všichni budou ve vás hledat pozemské lidi bez chyb a vad. Budou tak chtít nejen přátelé, nýbrž i nepřátelé! Nejostřejší protivníci svatého Slova budou přesto očekávat od vás mnoho, daleko víc, nežli se kdy dosud od lidí očekávalo. *To je živoucí zákon!*

Chci vám dáti pravidla, jichž musíte dbát, chcete-li, aby v budoucnosti bylo vaše bytí pozhnáním, jak je to určeno vůlí Boží. *Dodržujte* tato pravidla, neboť ona jsou pro vás přikázáním! Přísným zachováváním přinesou vám radost a vítězství a lidem spásu! Vděčně budou k vám později vzhlížet. Staňte se *živým* příkladem pro vzestup z tohoto zmatku!

Jako první dávám vám k tomu příkaz: Vzbud'te opět již od počátku ve vás uložený smysl pro krásu, který jste v sobě rouhavě zahrabali! Bude vám neocenitelnou pomocí pro osvobození se v duchu, ba i pro samotný vzestup! Nepodceňujte to! Je v něm daleko větší hodnota, než se domníváte! Následujte jej a brzy poznáte v prožití, jak *každého* podporuje na stupních jeho bytí! Bezpodmínečně musíte *napřed pozemsky žít* jako vzory, chcete-li splnit úlohu, kterou jste dostali a kterou jste vzali na sebe ze svobodného chtění svou prosbou o kříž!

Žítí *pozemsky* jako vzor však znamená býtí přirozeným! Tak, jak vám to ukazuje stvoření. Máte se do něj vřadit a nebýt tam jen karikaturou. Jako vodítko Bohem chtěného života zde na zemi byl vám darován *mysl pro krásu*, který vychází z nejčistšího citění. Toto citění chová v sobě vzpomínky na světlé výšiny, kde krása patří k samozřejmosti! Vždyť Světlo a krása nedají se vůbec oddělit. Jsou jedno! Chcete-li tedy nyní na této zemi přinášet Světlo, musíte přinášet krásu. Krásu ve všem, co děláte!

Všechno, co jste dosud považovali za krásné, byla z největší části pouze díla rozumu, zchytrale vymyšlená a vytvořená lidmi, pomocí různých vnařidel. Tito lidé budovali jen na vašich slabostech, aby z toho měli pro sebe pozemský prospěch. Chtěli získávat peníze nebo sympatie. Všechno spočívalo na výpočtech. Po pravé kráse nebylo v tom ani stopy! Bylo to jen vydražd'ování smyslů nejrůznějším způsobem.

Každé *vábení* je však popud, chtěný *rozumem*, který nikdy nemůže povznášeti vzhůru. Je to lákání k nějakému účelu, i když je to jen nákup látky nebo oděvu.

Zvykli jste si již přizpůsobovat se cizím názorům, přijímáte je a stáváte se tak obětí cizí vypočítavosti, což vás stále více mate a zneuctívá; neboť tím jste se ochotně vzdali *části svobody* a se svobodou i *vlastního* práva na smysl pro krásu. Myslíte si, že při nákupu máte ještě svobodu rozhodnutí a volby. Jste však při tom přece omezeni na určitý počet druhů, které vytvořili jiní jako »módu« jen pro zcela určitou dobu!

Tak jste se vzdali práv, která vám měla sloužit jako četné opory. Na svém putování pustili jste se *toho* lana, které vám mělo být silnou podporou a ochranou proti všemu nepravému a které by vám bylo, kdybyste se ho stále drželi, umožnilo zhlédnouti zpitvořeniny, vábivě vám držené před očima, které však s pravou krásou nemají nic společného.

Za prvním krokem následují další. Druhý krok vás brzy odvrátil od přirozenosti vašich pohybů. Staly se hranatými a vyumělkovanými a ztrácely tak vždy více na kráse a síle.

Vždyť se snažíte přizpůsobit se oděvům, místo abyste svůj oděv upravili podle sebe. Pohleďte na držení svého těla! Všimněte si své chůze a pohybů rukou! I zde již vládne *rozum*; neboť všechno je vyumělkované a jednostranné. Je to zřejmě chtěná pozornost, upřená vždy na *jediný* bod! *V tom* projevuje se okamžitě činnost a nadvláda rozumu!

Rozum jest schopen soustředit se vždy jen na *jedinou* část těla. *Jediný* bod vystupuje proto při každé činnosti pozemského rozumu vždy velmi ostře do popředí, a to podle části, na kterou se rozum právě upírá. Tak je tomu i s pohyby těla. Jednostrannost *porušuje však harmonii celku*. A tím také krásu!

Uplatněte i zde konečně opět svůj cit a poznáte, jak tělo pak tvoří v pohybech *jediný* celek. Všechno přispívá *současně* k tomu, aby to neb ono jednání bylo provedeno, z čehož přirozeně následuje souměrnost pohybů. Všechno, co cítění chce, provádí *celé tělo* jako půvabnou hru. Je mnohem volnějším, přirozenějším a nenucenějším.

Myslete vždy na toto: Rozum *donucuje* vždy jen zcela určitou část, čímž okamžitě porušuje soulad s harmonií. Je to pouze cvik, který si člověk sám ukládá, ale nikoliv hrdé, svobodné jednání.

Jako první probud'te v sobě opět cítění pro krásu přirozenosti! Neboť to je veliká pomoc k zachování přímé cesty stvořením, která nikdy neselže a neuvede vás nikdy v pochybnost. Co jste se však v tom již nehřešili! Tomu, kdo si uchoval ještě zdravý smysl pro krásu anebo jej znovu opět získal, jeví se lidé ve svém počínání jako blázni.

Ještě za několik roků budete vy sami s hrůzou vzpomínat na to, jaké to bylo dnes a v minulých staletích.

Jak uboze vypadáte, jste-li pozorováni ze Světla, s nímž jste přece měli býti úzce spojeni! Netušíte, jak selhání právě v tomto směru vás přede všemi tvory znehodnotilo! A byl to *jedině člověk* mezi všemi tvory, který tuto velikou oporu pošlapal a sám sebe zesměšnil! Právě on, který měl býti korunou pozdějšího stvoření a svými vlohami jí také být mohl!

Nadešel čas, kdy je nutno odložit chyby!

Stůjte jako skála v rozbouřeném moři! Nemáte se čeho obávat, budete-li následovat zákona krásy! A každý, kdo se vynasnaží, aby konečně uslyšel sám sebe, může jej snadno následovat.

Podle toho se máte vždy *oblékat*. Neřid'te se módou, která se snaží všem lidem, zejména lehce vnímavým ženám, vtisknout určitý znak jednotnosti v barvách i ve střihu!

Již to je falešné! Kde je zde životnost, která má být ve stvoření! Uplatněte konečně svůj osobní vkus! Prosaďte jej, každý sám pro sebe! Brzy rozbijete tím všechno, co je kolem vás šablonovité, poněvadž vaše vlastní, znovu vzniklá osobnost má v sobě sílu a zákon stvoření!

Lidé nemají se ani svým zevnějškem jevit jen jako prázdné formy, nemají se také jednotně odívat, nýbrž i zde má vlastní osobnost dojít k výrazu a životu, jak to odpovídá její vlastní rázovitosti, postavě a vzhledu. Právě zde má vymizet napodobování. Ono přivozuje stav klidu, úpadek a nakonec ochromující lenost vašeho ducha. Není divu, že mnohé opravdové umění muselo se tím zadusit. -

Vaše tvary a vaše bytost tvoří jednotu; neboť vnější formy utvářejí se podle vaší bytosti a musí býti jejím výrazem! Z toho důvodu necht' je pro vás vždy rozhodující jedině *váš osobní vkus*, a ne móda! Tím přizpůsobí se váš zevnějšek barvou i způsobem odívání také druhu vašeho ducha. Pak *konečně* budete působit každý sám pro sebe *jako celek* a vnesete oživení do svého okolí.

Dále je nutno, aby se každý zdokonaloval ve výslovnosti řeči a v mluvení vůbec.

Pro člověka, který jako nejvyšší tvor tohoto pozdějšího stvoření je i jeho korunou, není omluvou, chová-li se nevázaně a je zanedbaný jakýmkoliv způsobem a nepoužije-li veškeré síly k tomu, aby rozvinul k nejvyšší kráse vše, co mu bylo kdysi dáno jako svěřený statek.

I nejhudší z chudých má povinnost a možnost ovládat se ve svém vystupování, ve formě výrazu a řeči. Vyžaduje to pouze jeho vážného chtění a trochu námahy - nic víc!

Je to pohrdání Božím darem, jeví-li se člověk hrubým a nevychovaným a zraňuje tak každý smysl pro krásu. Takovým člověkem bude i v budoucnosti ve zpětném působení pohrdáno, poněvadž se nejeví jako člověk, koruna tohoto stvoření.

Vývoj krásy *ve všech* věcech až do nejposlednějších maličkostí je uctívání Boha a děkovaná modlitba činem.

Je v tom mnohem více, než dnes tušíte. Je to zárukou míru, harmonie a štěstí.

Zušlechtit se máte, ne změnit se napodobováním. V nejkrásnější květ má vykvést to, co je *ve vás!* Jinak nejste osobností. V každém člověku je však skryta jiná veliká hodnota, která se nyní i navenek má vyjádřit barvou a tvarem, tak jako je tomu u květin.

Kdo se podrobuje módě, ukazuje již tím lenost svého ducha, který přijímá cizí chtění, jen aby sám nemusel poslouchat hlas svého nitra a čerpat odtud to, co je *pro něj* vhodné.

A za vším tím, co patří k módě a podobným zvyklostem, nečihá nic jiného než chtivost bohatství těch, kteří využívají ješitnosti a duchovní lenosti svých bližních k tomu, aby ještě víc vystupňovali získávání pozemských statků.

Pokuste se o tom vážně přemýšlet. Každý se má stát umělcem ve vlastním vkusu, *který může být jen osobní!* Není pro druhé. Tím učiníte počátek k opětovnému probuzení opravdového smyslu pro krásu, aby nově povstal a stal se vám silnou pomocí v putování říšemi tohoto stvoření. Tuto pomoc budete potřebovat v každé úrovni, abyste se jí přizpůsobili a vyvíjeli se při tom. Žádná úroveň se nepodobá druhé. A přece je každá sama o sobě krásná! -

Jako je tomu v úrovních stvoření ve velkém, tak tomu má být také s každým jednotlivcem. Ani jediný nepodobá se zcela druhému! Proč to navenek chcete skrývat napodobováním? Buďte přece takovými, jakými jste *sami*, buďte jimi však *cele*! A snažte se všechno, *co zde je*, trvale zušlechťovat! Oporou k tomu může vám být jen smysl pro krásu. Je mnohem cennější, než si myslíte! Činí vás samostatnými a svobodnými! Stejnorodé najde se pak samo sebou. Následujete-li volání smyslu pro krásu, je vám k tomu ukázána cesta. *Nechť i zde jde žena příkladem!* -

Ještě druhou radu vám dávám pro budoucnost: Budete-li občas tázáni na hodnotu nebo bezcennost jiných hnutí a směrů, nepřistupujte nikdy na takové otázky, i když poznáte bezcennost některých směrů! Vy sami máte živé Slovo! Nelze činit srovnávání mezi ním a kterýmkoliv jiným hnutím, jelikož žádné přirovnávání není možné. Slovo Poselství *jest!* Kdo není schopen je přijmouti tak, jak ode mne vyšlo, ať toho raději zanechá; neboť pro takového člověka není! Nikoli vy se máte doprošovat lidstva, aby je slyšelo, nýbrž lidstvo samo má upřímně o ně prosit a děkovat, že je smí přijmout. *Tak to žádá zákon!*

Buďte drsní a přísní! Každé zbytečné vycházení vstříc je znehodnocením slova! Buďte hrdí a opravdoví ve všem, co říkáte! Není třeba, abyste napadali jiná hnutí a jejich vůdce! Kdo tak činí, snaží se pošpiněním jiných vyšinouti se sám a upoutat *tím* pozornost *na sebe*, poněvadž nemá nic jiného, co by dal! Kdo však sám má Pravdu, jde klidně svou cestou! Neobtěžuje jiné!

Ke štváčům hrnuli se lidé odjakživa lehčeji a rychleji. Tito však nejsou praví, nejsou dostatečně čistí pro světlou Pravdu. Jsou téhož druhu jako štváči sami, v jejichž štvání nalézají radost. Není to kmen, který vyrůstá z přesvědčení. Kdo mluví mnoho o druhých, nemá, co by *sám* řekl! To si pamatujte a jednejte přísně podle toho!

Jděte a *žijte* jako svědkové Slova! Na vás chce lidstvo měřit hodnotu Slova! Myslete na to při všem, co říkáte a děláte! Běda vám, jestliže tito pozemští lidé budou muset na vás zbloudit, protože se budete jevit jinými, než jakými máte být podle Slova Pravdy.

Lidstvo samo bude vás pak soudit! Podle tohoto lidského jednání poznáte sami *sebe!*

Lidstvo chce ve vás vidět *vzory!* *Budete přísně posuzováni!* Přemýšlejte o těchto mých slovech! I ti lidé, kteří nebudou moci poznati, co je Poselství, ba dokonce i jeho nepřátelé, budou vás přísně pozorovat a hledat vaše chyby! A běda vám, jestliže ještě chyby naleznou! Co veškeré lidstvo každému a s plným pochopením rádo odpouští, *vám neodpustí*, i když najde jen jednu jedinou chybu!

Aniž si to sami uvědomí, budou lidé vznášet na nositele kříže v očekávání zcela netušené nároky! Přepadnou vás s nevídanou neúprosností, nebudete-li moci úplně splnit jejich očekávání!

To vás překvapí. Avšak v tom jest projev zákona, jemuž se nemůžete vyhnout!

V tomto nápadném způsobu musíte poznat, že i nepřátelé a posměvači, aniž by si toho byli vědomi, mají bezmeznou úctu před křížem a jeho nositeli! Oni prostě *musí* a tímto způsobem to přiznávají, i když nechtějí. Je to naprosto přirozené vůči všemu světlému.

Vy budete při tom ještě sami dozrávat v těch bodech, kde je to nutné. Lidé vás k tomu donutí. Naprosto nevědomě očekávají od vás něco zvláštního. Kde se něco takového očekává, tam se hledá i určitá hodnota, neboť bez poznání hodnoty se nikdy nic neočekává. Co člověk nepovažuje za hodnotné, to také nenapadá a nebude toho dbát.

Veškeré lidstvo tuší však vznešenou hodnotu, kterou smíte nésti svým věděním. A to je to, proč vás budou tak přísně pozorovat přátelé i nepřátelé! Neujdete pozornosti ani jediného, až nadejde čas. Právě začíná, ba již začal své samočinné působení. - -

Svým bytím musíte nyní před lidmi sami vyznat, *jak* stojíte ke Světlu, zda správně nebo nesprávně. A lidstvo je donuceno předstoupiti těsně před vás, abyste se *museli* prokázat. Tak je to chtěno Světlem! *Musíte* a nemůžete se před tím ukrýt.

Ukažte jen radostnou odvahu, pak vám vykvete vítězství na všech cestách! *To* je ten boj, v němž musíte obstát, který vás však jen zocelí a posílí, místo aby vás znavil. Přinese vám radost místo bolesti.

Nepotřebujete však dělat nic jiného než prostě *být*, ale *býti vzory* v působení a v životě pro Světlo! Necht' vzejdou nyní lidstvu zde na zemi velikonoce! Necht' lidstvo konečně ve vás pozná hořící červánky nové doby!

8. ZKLAMÁNÍ

Kdy se člověk konečně naučí, aby každou chybu, každou příčinu svých nesnází a nesplnění hledal především *u sebe!* Zdá se, že toho nikdy nedovede. Běře na sebe příliš veliký ohled, avšak jeho tvrdohlavé, ztrnulé myšlení je příliš malé a příliš omezené.

Podle dosavadních zkušeností se tomu nikdy nenaučí, poněvadž *nechce!* Při největším a nejlepším chtění zůstane v jeho nitru vždy ještě výhrada a tato výhrada je nakonec vždycky jeho milé »já« s nějakou vlastností, která se ho snaží připoutat s houževnatostí, jež převyšuje sílu i nejlepšího chtění.

Hluboko je skryto toto »já«, tak hluboko, že mnohý člověk je už ani nepozoruje. Ale je zde ještě a vysílá škodlivé nitky ze svého úkrytu v takových okamžicích, kdy to člověk nejméně očekává. Proniká do tak mnohého a při zvláštních rozhodnutích, která musí být rychle provedena, postaví se toto milé »já« mnohdy docela otevřeně před povinnost svatého splnění.

Je-li to při silném chtění po splnění možné jen přechodně, tedy to přece oslabuje účinek vůle ke splnění a oddálí mnohé vítězství; ztěžuje, nebo docela znemožní.

Dobrovolně se člověk nikdy nezabývá svými vlastnostmi nebo přáními, ani ne vlivem největších bolestí. »Já« k tomu stále ještě cosi namítá a snaží se proniknout zvláště v lásce, kterou chová k některému bližnímu a kterou staví nade vše, aniž by si člověk tuto slabost správně uvědomil.

Proto se musí v sobě zhroutit, aby tím nabyl možnost vybudovat ve svém nitru nový stánek ke cti *Boha*, který jediný vede člověka ke skutečnému štěstí. Dosavadní vedlejší bohové musejí se současně podrobiti nebo býti vymýceni ranou meče, která bude vynucena samotnými lidmi.

Lidé, jak snadné jste mohli všechno mít a jak těžké si to činíte!

Což nemůžete alespoň *jednou* své myšlení poněkud povznést nad tuto ztrnulou formu, kterou jste si v průběhu tisíciletí vytvořili a pro jejíž vznik jste dobrovolně obětovali celé věky, jako byste měli nadbytek času, zatím co věčné, ve stvoření tkající zákony nemohou vám poskytnouti k promarnění ani jediné minuty!

Co si vlastně myslíte, že se má nyní odehrát! Přemýšlíte o tom vůbec někdy, aniž byste se opět pečlivě nepostavili stranou, abyste zůstali chráněni před vlastním zkoumavým zrakem! Vždy jste tak dosud činili, poněvadž vám váš zvyk nedovolil jednati nebo mysliti jinak.

Pohybujte se duchovně trochu živěji a osvobodte se od všech ztrnulých forem, které vás snižují a znehodnocují.

Koloběhu vašeho myšlení chybí *život!* Chci vám na příkladu ukázati, jak se následkem toho nutíte býti malými v dobré víře, jak v nejlepším chtění k dobrému škodíte sobě i druhým, ba jak porušujete i to, co je vám skutečně svatým.

Řekněme, že přijde člověk s prosbou k vědoucemu, aby se dotázal, je-li cesta, po níž se ubírá, také správná. Takový člověk je vždycky pln přání a otázek. A vždy může býti s jistotou počítáno s tím, že z mnoha otázek je jen málo věčných. Většina je jen čistě osobní nebo pozemské povahy.

Ačkoliv každý vědoucí jen nerad odpovídá na tyto otázky, poněvadž v Poselství je obsaženo vše, co člověk pro sebe potřebuje, tedy se přece stává, že se tazajícím někdy na mnohé prosby poodhrne závoj s cesty, která jej ve tkaní zákonů může ještě potkati. Dychtivě se zmocní řečeného a snaží se pak podle toho řídit tak dobře, jak jen dovede, vždy však takovým způsobem, jak si to *on sám* myslí.

Obraz slov, která si při návštěvě vyprosil, zůstane před ním, neomylně na něm ulpí, až nadejde doba, kterou považuje za splnění. Myšlení je však většinou vybudováno na jeho přáních a zformováno zcela podle jeho osobních pojmů, které pro sebe považuje vždy za správné.

Často však přejde takto očekávaný okamžik, aniž by nadešlo splnění! Je-li to dobrý člověk, bude se s potřásáním hlavou zaraženě a snad sklíčeně tázati, jak je to možné, že přece pevně věří všemu řečenému a že se musí uskutečnit, co vědoucí řekne, je-li opravdu tak vědoucím.

Vznikne v něm rozpor a bude se utěšovati snad tím, že napřed trochu posečká, aby viděl, co bude ještě následovati. V každém případě dozná však nejdříve jeho víra určitého ochlazení a bude zdrcen, nebude-li schopen najítí důvod, který by mu umožnil vzpamatovati se ze zklamání.

Postihne-li to však člověka zlého, bude hanobiti a žehradi na všechno, co je v souvislosti s tímto vědoucím, který jej zklamal a přirozeně také vůči němu samému. Dokonce i moje Poselství do toho strhne, i když tím podává důkaz, že mu ani sám dosud nikdy neporozuměl, nebo že není schopen nabýti důvěry k *vlastnímu* přesvědčení. Krátce, že on sám není duchovně ničím a zůstává podroben všem výkyvům pozemských událostí. Takový člověk se sám označuje za plevy.

Nemyslí pak více na to, že byl už dříve přesvědčen o pravdě mého Poselství a že jeho hodnoty pocítil sám na sobě a v sobě. Poselství odloží tím také stranou, i když mu velmi mnoho dalo.

Bude se snažit vzbudit u všech lidí pochybnost. To, co poznal jako dobré a o čem se snad přesvědčil sám na sobě, o tom se nezmiňuje a snaží se dokonce obrátiti to ještě v opak. Nikdo nemyslí na to, aby jednou sám sebe dobře zkoumal a snažil se vypátrati, zda důvody pro nemožnost splnění toho, co bylo řečeno, nebyly v něm a v jeho jednání.

Právě toto by však bylo správnější! Neboť každé nesplnění je vždycky jen vinou zklamaného!

Může se změnit již v nejbližší hodině po rozmluvě, čímž učiní splnění nemožným. Jakmile nedosáhne toho, co ho na cestě očekává, co tedy je pro něho předurčeno, nemůže se to také ve všem ostatním splniti. Místo toho očekává ho jiné prožití; neboť prožití samo přijde určitě, jen příslušné formy se změni vlastním chováním. Tak může přijíti místo radosti žal, nebo žal se obrátit v radost, *obě* však přivodí jemu předurčené *prožití ducha*.

Zcela určité milníky pozemského putování vyplní se pro každého *ducha*. Avšak zevní okolnosti a podněty, které k tomu dávají popud, řídí a mění se podle vnitřního života dotyčného člověka.

Pozemský poutník dívá se ovšem jen na všechno zevní, na *formu*, která podléhá změnám. A proto si způsobuje zklamání a pochybnosti.

Představte si jednou obraz: Člověk jde po silnici, po níž přijde do Vídně, zachová-li provždy nastoupený směr.

Kdyby se teď zeptal někoho, kdo krajinu dobře zná:

»Kam přijdu touto cestou?«, tu *musel by* tázaný samozřejmě odpovědět:

»Do Vídně«.

Může také ještě jmenovat některá meziměsta, kterými putující projde.

Změní-li však poutník ještě před takto zmíněným cílem z jakéhokoliv důvodu svůj směr, tedy přes pravdivost odpovědi nepříjde do Vídně, nýbrž do nějakého jiného města. Snad do Paříže, Curychu nebo do Říma.

Jakmile změní na silnici směr, změní se sebemenší úchylkou také cíl a tím i splnění ve svém původním tvaru, nežli jak by tomu bylo při prvním směru cesty. Ale pak nemá důvodu, aby toho, kdo mu dal vysvětlení, považoval za nevědoucího nebo dokonce za člověka, který pod nějakou záminkou vědění jen předstírá. -

Tak jednoduché dění jako v *tomto* případě, je také při každém putování člověka jeho pozemským bytím.

Táže-li se člověk, kam jej přivede jeho cesta, na níž v *okamžiku otázky stojí*, může vedoucí zcela dobře říci, na které stanice v cestě narazí, ba narazit musí!

Něco jiného nemůže být člověku nikdy poskytnuto. Vždy jen vysvětlení podle *současného* stavu a podle *okamžitého* směru tážajícího se, neboť on pro svá rozhodnutí podrží trvale svou svobodnou vůli, jak každý z mého Poselství ví. Může se proto již za několik minut po položené otázce vnitřně rozhodnouti k obratu, který samočinně musí také změnit cestu i cíl.

Vykročí-li někdo původně k Vídni a obrátí se náhle k Římu, dojde samozřejmě do Říma, nikoliv do Vídně.

Přesně tak je tomu i s *duchovními* cestami, vyživajícími se v hrubohmotnosti, neboť ony jsou pro to směrodatnými.

Řekl jsem často, že ani Syn Boží nemůže člověka *nutiti* ke zbožnosti, neboť svobodná vůle k rozhodování nemůže být lidskému duchu vzata.

Dokonce ani v soudu nelze přesně předvídati, jak se toto svaté dění na každém jednotlivci vyplní. Je to závislé od pohybů a změn až do posledního okamžiku. Tak mnohý, který již platí za ztraceného, může být zachráněn a mnohý, kdo si myslí, že stojí pevně, může se zřítiti.

Člověku je přesně určena *hodina*, avšak způsob účinků soudu řídí se podle *jeho* druhu v okamžiku soudu. Způsob odpovídá zpětnému působení podle chťení jeho ducha se vším, co na něm ještě ulpívá.

Ještě co mluvím tato slova, vím již, že i ona budou lidmi přijata opět jen omezeně a že přijaté vnutí také ihned do pevných forem. Tím bude řečené opětně bez rozpaků oloupeno o všechnu pohyblivost a pravda, nyní nově darovaná, bude ztrnulým myšlením rychle zkřivena, ještě dříve, nežli se ve vás bude moci probuditi k životu.

Tak se mi daří při všech mých slovech. Lidé je nepřijímají, jak *já to chci!* Toto vědění přináší únavu. I kdybych se chtěl rozhodnouti, opakovat vždy znovu jednou již řečené, tedy by tím nakonec přece nebylo dosti vykonáno a muselo by se to státi nuceným vysvětlováním bez konce, neboť lidé vždy opět vynajdou nějaký nevyjasněný bod pro své malé myšlení. -

Člověk má i přes svou vázanost na všechny následky svých rozhodnutí - v důsledku své svobodné vůle - vždy ještě dostatek možnosti pro pohyb na cestách svého putování ve stvoření, tedy také na zemi. Ono jak, kde a kdy se všemi svými účinky jest obsaženo v mém Poselství, které ve své formě nemůže býti falešně vykládáno, namáhá-li se člověk, aby správně pochopil moje *slova* tím, že je přijímá tak, jak mu je dávám.

Máte-li Poselství před sebou, musíte se snažit zahloubat se do mých slov, a to přesně podle seřazení vět a slov; neboť tímto seskupením jest váš duch veden! Používám vaší řeči v jejím *pravém* smyslu, tak, jak ji musí býti používáno, aby byla *živoucí* a ne podle toho, jak ji zkřivený rozum považuje za správnou a krásnou!

Vy víte, že každé *jméno* člověka vyjadřuje jeho samého. Člověk *jest* tím, co říká jeho jméno, ne že by se tak jen jmenoval. Jméno je však také *slovo*. A tak, jak toto pro sebe skutečně žije a působí, tak žije a působí pro sebe také *každé* slovo vaší řeči!

To však všichni lidé právě tak zkřivili jako svůj rozum. *Musíte* se proto při čtení mého slova v první řadě dokonale zbaviti těchto zkázonosných rozumových hraček! Nesmíte při tom chtít myslet v *těch* formách, jaké jste si vybudovali, nebo jak je jiní pro vás stále tvoří, nýbrž musíte se snažit, abyste na sebe nechali neovlivněně působiti a podle toho také procítili druh mých slov a také i způsob sestavy mých slov!

Provedete-li to vážně, prožijete zázrak; neboť *druh* a *způsob* mých vět dá vám zcela jiné pojmy, zcela jiné obrazy, než jaké by vám dala tatáž slova, byla-li by sestavena vámi a vašim způsobem.

Tuto námahu jste si však dosud ještě *nedali!* Vy jste ještě nepřijali ono nové v mé řeči, nýbrž myslíte stále jen na své obvyklé rozumové podklady, které v posledních letech a již často před tím byly měněny, ba vy jich dokonce používáte i při čtení *mých* slov.

Řeč má v sobě ve skutečnosti tolik svého vlastního života, stejně jako každé jednotlivé slovo, že nesmí býti hračkářsky přeměňována, jinak by tím byla ve svém účinku oslabena! Budu vás muset napřed naučit správně chápat a používat vaší vlastní řeči, neboť i od toho jste se již odklonili mudrováním svých mozků.

Podle svého cítění našli jste pro to, co dosavadní námaha vašeho mozku chtěla vytvořit, opět zcela správný výraz, když pravíte, že to má ten účel, aby se řeč stala plynulejší, běžnější a mohla býti rychleji a snáze čtena.

Plynulost a mělkost jdou však ruku v ruce. Učiníte-li řeč plynulejší námahou svého mozku, není to nic jiného, než *rozředění* řeči, čímž i její síla, to mocné v ní, jest oslabeno anebo zcela setřeno.

Rychlejší a snadnější čtení týká se však jen rozumu, aby to měl pohodlnější.

Ve všem spočívá jen snaha po *povrchnosti*, která dnešní dobu, jakožto korunu námahy vašeho rozumu za tisíciletí tak zle vyznačuje.

Váš cit, váš duch mluví jinak, to seznáte také z každé věty, která je vám dána ze Světla. Již tolik jste odtud obdrželi a přece jste se na tom ještě ničemu nenaučili!

Poněvadž se však nyní správný způsob řeči zdá cizí, proto na to tak mnohý člověk naráží. Jeden ji považuje za příliš jednoduchou, jiný zase za vyšroubovanou nebo v nemotornosti nesprávně použitou a ještě mnoho jiného, zatím co ve skutečnosti obnovuje správnost řeči, učíc, jak se jí *má* skutečně používat, aby mohla žít a jako živá k vám mluvila, aby byla s to, dotknouti se vaší duše a otevřítí ji a aby nelichotila pouze slabostem vašeho povrchního rozumu, nýbrž aby se *zachvívala* ve svatém rytmu věčných zákonů!

Zahloubajte se proto do způsobu řeči, avšak svým *duchem*, který žádá mnohem více. Namáhejte se, abyste mi konečně porozuměli ve Slově!

Jestliže jste jednou pochopili plnou hodnotu slov mého Poselství, pak znáte také všechny samočinně působící zákony ve stvoření.

9. NEDŮVĚRA

Je to divné s tímto pozemským lidstvem. Leží ve stvoření jako těžkopádná, nehybná a líná masa. *Lidstvo*, které v něm mělo být nejčilejší, nejpohyblivější, nejkrásnější a nejsvětější, kdyby využilo správně schopností, jež mu byly milostivě ponechány.

Zatím však zatěžuje vše jako olovo. Je temné, kalné, vždy připraveno otravně, rozkladně a závistivě napadnouti *to*, co se chce pozdvihnouti nad jeho průměr. Lidstvo Světlu nepřátelské číhá, aby pošpinilo vše, co nechce spoluputovat po cestě jím vybudované, vedoucí do propasti, do věčné zkázy.

Lidé stojí *stranou* od Pána, poněvadž chtějí být sami pány na zemi! Přesto vyslovují nyní jméno Bůh mnohem častěji než dříve a používají ho ke svým vlastním záměrům, nesouce je před sebou jako štít, aby tím dokazovali své čisté chtění.

Jejich nitro však nemá s takto ukazovaným štítem nic společného; neboť jejich duše jsou naplněny *nedůvěrou* ze strachu, že by jim mohl někdo upírat, čeho se sami domáhají: pozemskou moc a pozemský vliv.

Tato nedůvěra kalí *každé* čisté chtění, snižuje, páše bezpráví, činí fanatickým a stupňuje *zneužívání* svatého jména »Bůh«!

Na to se lidé neptají! Neptají se vůbec nikdy na něco, co by jim opravdu prospělo a nač by se ptát *měli*. Tážou se vždy jen na to, co odpovídá směru *jejich* myšlení! Protože nitro celého lidstva je dnes naplněno jenom *nedůvěrou*, tu musí být *i* v každé otázce skryta *nedůvěra* jako následek stavu duše, který jest zkřivený a zkažený až do samého základu.

Co si člověk myslí o spolubližních, to *čerpá ze sebe* a předpokládá totéž *u sebe!* Opravdu *dobry* člověk bude u druhých hledati vždy napřed jen *dobro*, kdežto špatný člověk může samozřejmě o svých spolubližních předpokládati jen *špatné*, především v *takových* věcech, kterým sám dosud nemůže rozumět.

Špatný člověk bude všechno, čemu dosud nerozumí, chápati u druhého jako špatnost, protože to posuzuje podle sebe a tedy vůbec nic jiného neočekává.

U dobrého člověka však jest tomu právě *naopak*. Bude pohlížet na vše nejprve *svým* způsobem, který jest dobrý.

Špatný člověk nemůže nikdy věřit v dobré chtění, nemůže je učiniti základem nějakého jednání, poněvadž toho sám není schopen. Nezištný skutek zařadí do říše pohádek nebo dokonce jej bude považovati za lež, poněvadž je mu to cizí a nepochopitelné.

Jen *dobry* může tomu věřit, poněvadž on sám jest schopen jednat podobně.

Tak je úsudek člověka o jeho spolubližních vždy jen *zrcadlícím se obrazem jeho vlastních způsobů*, které tím zcela jasně ukazuje.

Lidé, kteří o svých spolublžních mluví a rozšiřují špatnosti, *musí být sami v sobě špatní*, jinak by nedělali něco podobného! To jest *zákon* stvoření, zachvívající se ve *stejnorodosti*. Tím také Stvořitel ve své všemoudrosti donutil každého člověka veřejně nésti před sebou zrcadlo, ve kterém klidný pozorovatel zřetelně poznává jeho vlastní vnitřní život. Jenomže tohoto zákona v jeho veliké jednoduchosti působení, vycházejícího ze Světla jako pomoc, nebylo dostatečně dbáno, protože člověk se dosud nikdy nenamáhal probádati důslednost Božích zákonů ve stvoření.

Na své pozemské cestě usiluje člověk vždy jen o to, aby rychle nabyl pozemských statků pro tak zvané zpříjemnění pozemského života. Ve skutečnosti přináší mu toto zpříjemnění jen povrchnost a tím duchovní úpadek, svádí jen k líné pohodlnosti a nepřivodí nikdy vzestup.

Po celou dobu, milostivě mu povolenou, se člověk štve, neohlížeje se vpravo ani vlevo, jen aby dosáhl *pozemských cílů*. Proto se nenaučí ničemu ze stvoření, jež ho obklopuje, ve kterém smí žít a v němž má přiměřeně působit.

Jinak by byl dávno poznal i tento zákon, který mu vždycky zřetelně ukazuje bližního tak, jaký *opravdu* jest. Takové pomáhající poznatky přivedly by ho na jeho pozemské cestě mnohem dále nežli jeho chvat, ušetřily by ho mnohého utrpení a zklamání, čímž by všechno na zemi muselo vypadat také jinak než dnes!

Lidé, naučte se konečně poznávat Boží zákony ve stvoření a bude vám pomoheno!

Avšak museli byste se *namáhat* a vzdát se požadování, jemuž jste přivykli působením své, Bohu nepřátelské domýšlivosti! Pak by nevládla *nedůvěra* mezi všemi lidmi jako dnes a její biče by nad vámi nesvištěly. Nedůvěra však jest jen ovoce duchovní lenosti. Kdyby byl váš *duch čilý*, jak to Boží vůle od vás požaduje a kdybyste na místo, patřící vašemu duchu, nepostavili k zemi připoutaný rozum, jenž smí zůstat jen nástrojem vašeho ducha, nemohla by si nedůvěra nikdy získat na zemi místo, jaké dnes zaujala.

Nedůvěra jest nyní *nejhorším* plodem falešného chtění a falešných cest tohoto lidstva. Nedůvěra švihá bičem jako *poslední* důsledek vašeho luciferského trabantství! Nedůvěra hnízí dnes všude, kamkoliv se podíváte. Nejenom ve státech a církvích, v jednáních nebo ve vzájemném styku lidí, nýbrž i v nejužším rodinném kruhu, u posvátného krbu manželského.

I tam, kde jsou jen *dva* pospolu, nenávisť sviští nad nimi dűtkami! Vyrostlá z vás, s odpornou chtivostí se rozplemeňuje kolem vás a nad vámi. Zatiná své drápy hluboko do vašich duší a žene vás k tomu, abyste se navzájem rozsápali!

Bude to také tato nedůvěra, která jako nejstrašnější, vámi samými zplozené soužení strhne svým pádem mnohé z lidí, ba jeho větší část do hrůzy rozkladu, do věčné smrti!

Blesk Světla nedůvěru smrtelně zasáhne, ale v jejích smrtelných křečích se od ní nevyprostíte. Miliony jejích drápů poutají pevně a ve smrtelné křeči zatnou se ještě hlouběji, aby duše, jimi zasažené, nemohly se již vyprostít, leda, že by *samy* v zoufalství ještě jedenkrát rozvinuly velikou sílu, aby se za tisícerych bolestí v posledním okamžiku vytrhly a osvobodily. Toto vytrhnutí se vyžaduje však neslýchané vypětí vůle a zasadí vašim duším hluboké rány!

Nemnozí z tohoto lidstva budou ještě schopni vyvinout tuto sílu a ostatní se budou strachovat těžkých ran a bolestí, podmiňujících odtržení.

Tak utonou v líné nečinnosti, klesnou do bezedna, do věčné noci, kde je očekávají *tisíckrát* větší strasti, než by byly bolesti, způsobené dobrovolným odtržením. - Pak je

nakonec přece nenávratně pozdě! Na křižovatce, před kterou je milost Boží ještě *jedenkrát* postavila, hověli této nedůvěře.

Lenost ducha přivádí nyní lidstvo ke konečnému pádu pro jeho odporný, lidstva nedůstojný a Světlu nepřátelský plod: nedůvěru!

V tom jest soud: *Oni sami* nejsou již schopni přijmout poslední milost Boží! A všichni *duchovně líní* lidé, kteří propadli v soudu jako neschopní, budou se ptát:

»Jak může Abd-ru-shin *dokázat*, že mluví Pravdu?«

Jen duchovně *líní* se budou takto nebo podobně tázat, ti, kteří se sami nechtějí namáhat pro svou spásu. Vládne jimi *nedůvěra!* Jsou jí zotročeni bez naděje na záchranu. Nedokáží již ani bádati *ve Slově* s opravdovou hybností ducha, ne jen rozumu. K tomu je jejich duch již příliš mdlý. Duchovně líným však Slovo života, živoucí Slovo, *vyžadující k přijetí život* podle neochvějných zákonů Božích, nemůže nic dát a nedá! Neboť kdo opravdově v něm nehledá hodnoty, ten v něm ničeho nenalezne. *Kdo však hledá, nalezne!*

Poselství obsahuje a dává *vše*. Pro lidského ducha je nevyčerpatelné. Nejprostší člověk, tak jako nejvýznamnější učenec, může v něm nalézt, co hledá. Není ničeho ve stvoření, co by nenalezl a nepoznal v Poselství, jakmile je schopen přijmouti jeho hodnoty.

I to nejvyšší dosavadní lidské vědění může se jím ještě rozšířiti, aniž by narazilo na hranice. Lidský duch musí v něm nejprve opravdově a pokorně hledat, připraven ke vděčnému přijetí. Domýšlivost však uzavírá duchu, který se přinucuje k hledání, cestu k jakékoliv možnosti přijetí.

Ale není už tak daleko doba, kdy netušené poklady ze slova Poselství budou jásavě zprostředkovány lidskými duchy *všech* tříd naslouchajícimu lidstvu. Pro každou oblast *skutečného* vědění, pro duši i tělo a také pro vaše myšlení a konání zde na této zemi dají vám vždy něco nového.

Do té doby však musí se líní duchem oddělit od čilých. Budou odděleni sami sebou, aby v budoucnu nemohli zdržovat nebo másti to, co je podle vůle Boží.

Kdo čte slovo mého Poselství vážně a bez domýšlivosti, kdo tedy v něm opravdově hledá, ten v něm pro sebe také nalezne každé poznání.

Je vůle Boží, aby se lidský duch *probudil* ze spánku a z lenosti, kterou si sám vnutil a jež ho odvedla od Světla a nechala padnout do temnot.

Je to jedině vina *lidstva!* Kdyby se bylo lehkomyšlně nevzdálilo od spojení se Světlem a neodloučilo se svévolným setrváváním a domýšlivostí směšného chtění - rozuměti všemu lépe - neměl by nikdo potíží v poznání toho, co říkám.

Takto jsou to však opět jen nemnozí v zarmucujících dějinách vývoje veškerého pozemského lidstva, kteří Vyslance Světla skutečně poznali a tím také i uznali.

To je chyba lidstva, ale nikoliv Světla! A toto lidstvo požaduje nyní od Světla, aby kvůli jeho chybám změnilo pravěčné zákony, aby mohlo, zůstávajíc zapleteno v chybách, pohodlně poznávat, kdo jest Vyslanec Světla a nemuselo se o to teprve namáhat!

Jakou *osobivost* skrývá v sobě toto všechno vůči Bohu, toho si takoví lidé nejsou již v lenosti svého ducha vůbec vědomi.

Nechť jdou jen dále cestou, jež je vede do záhuby! Nechtějí tomu jinak! Odvráťte se od takových tázajících a vzpomeňte si:

Tak přistoupili kdysi také k Ježíši, když ho už přibili na kříž, požadující od něho: »Jsi-li Syn Boží, pomoz si sám a sestup s kříže!«

Měl jim tedy *tím* ještě jedenkrát dokázat, že jest Syn Boží. Avšak jiní lidé by požadovali vždy znovu a znovu nové důkazy, aby mohli uvěřit v jeho poslání nebo nabyli o tom přesvědčení. Přání by se byla pak tisícéronásobně stupňovala a nakonec by se přesto nikdo nevzchopil, aby tomu skutečně uvěřil.

Znáte přece dostatečně lidi, abyste to také sami věděli.

Na *slova*, která Ježíš pronášel a jimž učil, chtěli mysliti až v *druhé* řadě a chtěli se o to namáhat teprve pak, když by se jim bylo ještě před tím dostalo jiných důkazů. Aby se *sám* namáhal, k tomu se člověk odhodlává vždycky až *naposledy*. Odkládá to a nikdy nevykoná, poněvadž se k tomu dobrovolně nikdy neodhodlá.

V tom spočívá slabost, jež mu nyní přináší smrt! Neboť na *tomto* bodě nastupuje nyní soud.

Pravím vám: Slovo, Poselství, které jsem přinesl, *jest* takovým důkazem, že nemůže být pro lidské duchy ničeho lepšího a přesvědčivějšího!

Kdo ve vážném hledání Slovo pozná, ten je také bez jakékoliv jiné pomoci dokonale přesvědčen! *Jedině to* ho může zachránit, může mu pomoci, aby mohl usilovat vzhůru do Božích světlých zahrad v milosti poskytnutého věčného života, v radostném tvoření podle vůle Boží.

Nic jiného! Jen ten, kdo *Slovo* učiní skutečně svým vlastnictvím, tedy podle něho také skutečně *žije*, ten bude zachráněn od věčné smrti. Ale takový člověk se také neptá po jiných důkazech. *V prožití* mého Slova, které mu tím přináší důkaz, jest mu všechno samozřejmé!

Člověk musí o to tedy usilovat se vši vážností a pokorou, bez domýšlivosti a bez zaujatosti. Nesplní-li to, nemůže mu Slovo nic dát. Zůstane mu uzavřeno, zatím co pro každého daleko předstihuje největší očekávání a rozlévá bohatství, jež přináší opravdový mír, opravdové vědění a činí šťastným.

Lidé to *prožijí*, ač se tomu nyní vysmívají. Jejich duše mají být těžkými otřesy zkyprěny a tím připraveny k ochotě v prosbách přijímat. Pak již poznají bohatství mého Poselství, na němž nebude měněno ani slova. Ale *lidé* se změní ve zcela krátké době, poněvadž jejich duše jsou nyní ještě příliš ztrnulé svévolí zkriveného rozumu.

Bláhoví lidé, co si jen tak asi myslíte, že jste tak jistí a tak velicí! Pravím ještě jedenkrát: Nikoliv vy smíte požadovati od všemohoucího Boha, nýbrž *ON* požaduje zase jednou *od vás*, protože jeho shovívavost jest nyní u konce!

On požaduje *od vás důkaz*, že jste schopností, jež svěřil vašemu duchu, dobře použili podle jeho všesvaté vůle!

Nedokážete-li to, pak jste byli nehodni jeho přízně, nepoužili jste svých schopností, jež vám přenechal ve stvoření ke spolupůsobení, jaké je důstojné člověka. Zahrabali a promarnili jste své lidství a budete proto jako nepotřební vymazáni ze stvoření, z jeho knihy milosti, podle níž jste se měli stát vědomými sebe a života!

Lidé, zahloubajte se do svého nitra! Probud'te se duchovně! *Musíte* se brzy změnit vlastním prožitím, každý jednatel, poněvadž všemohoucí ruka Boží spočívá již nade vším a svatý Boží hněv se nyní vylévá ke spáse těch, kdo se dosud ještě úplně nevzdali temnotám a mohou se ještě probudit.

Pozemští lidé, využijte nyní každé hodiny! V Božím hněvu bude také dokonale rozbita nedůstojná nedůvěra jako poslední ošklivý plod falešného chtění těchto lidí. Jako mor rozšířila se již po celé zemi, ale země bude od ní opět osvobozena.

10. MOC ŘEČI

Jak důležité a významné je i *lidské slovo* ve tkaní tohoto stvoření, v říši hrubohmotných úrovní, o tom jsem vás již uvědomil.

Nepochopili jste však přitom, *jak* daleko jde formující vliv a jak zhoubně může působit, když na to nedbáte. Silný vliv a formující působení na vaše okolí má nejenom jednotlivé slovo samo o sobě, nýbrž i způsob, jak slova stavíte a řadíte za sebou a jak se snažíte je vyslovovat.

Tedy již sám *způsob* mluvy silně působí na vaše okolí. Víte, že *všechno* pochází ze Slova! Na počátku bylo *Slovo!* Na to jsem již upozorňoval. I když bylo v této větě míněno *Slovo Boží*, které v sobě chová nejvyšší svaté tvůrčí síly, tak přesto i v lidském slově, které vzniklo teprve působením Slova Božího současně s člověkem, zachvívá se i když ne *tvůrčí síla*, tedy přesto jistá *formující síla*, která zasahuje až do jemné hrubohmotnosti a odtamtud působí pak zpět do hrubé hmotnosti.

Proto se učte pečlivěji dbát na svůj způsob mluvy! Sestavujte slova tak, jak se správně zachvívají v zákoně stvoření, jak jsou tedy v harmonii. Stejněměrný rytmus veškerého kroužení ve stvoření musí zaznívat ve vašich větách, chcete-li řeč rozvinout do *té* moci, kterou vám Bůh tím dal!

Chci vám pomoci, abyste poznali nebezpečí nedbalosti, abyste tak mohli spolu se mnou věrně splnit příkaz Páně: *»Všechno se musí státi novým!«*

Všechno, nejenom něco! A protože se jenom *nesprávné musí státi novým*, říkají tato slova jasně a zřetelně, že nyní je *všechno*, bez výjimky nesprávné; neboť jinak by se to nemuselo stát novým. *Všechno!* V tomto případě to není slovo, které by se mohlo hodnotit jako všední slovo, nýbrž je to *Boží příkaz*, který je nutno přijmout *nezkrácený* v celém jeho smyslu, bez omezení.

A *to* je to, co jste dosud ještě nechtěli správně chápat v celé závažnosti, na co myslíte ještě příliš povrchně. *Na to stůjte* vaše velké chtění, bez výjimky, a to jediné vás zdržuje od *toho* kroku, který je nevyhnutelně nutný, bez něhož nemůžete dokončit svůj vývoj.

Tímto krokem, který je pro všechno tak rozhodující, je: *Všechno nesprávné*, staré zanechat za sebou a při tom se nesnažit něco z toho si vzít s sebou do nového, nebo to mísit s novým!

Nikdy se vám nepodaří něco z nového přizpůsobit třeba jenom z nejmenší části některé ze starých forem v domněnce, že se *tím* stanete novými!

Pochopte nejdříve již *to jako nejdůležitější* pro vás a snažte se to splnit *beze zbytku a potom*, nikoliv však dříve, může ve vás samých vzniknout *nové!* Teprve pak budete tomu moci také porozumět a nebudete v nebezpečí, že znovu upadnete zpět do starého.

Pokusím se vám pomoci, neboť vidím, že vám sice nechybí veliké chtění ani horlivost k přijetí nového, že se však nevyznáte v tom, jak se skutečně úplně vzdát všeho starého, když vám hrozí, že zprvu budou vaši bližní považovat vaše pojmy za podivné.

A tento strach, který si nechcete přiznat, ten zde *je* ve velmi mnohých případech. Jen on sám vás nutí často otálet se splňováním mého Slova! Mohli byste být příliš *nápadnými*, myslíte si při tom či onom a před sebou samými nalézáte všechny možné námitky jako omluvu, kterou se utěšujete.

Z ohledu na lidi a na jiné obtíže zužujete hranice svého splňování a nepomyslíte na to, že to pak *naprosto není* splnění, i když v celku schází třeba jenom něco zcela malého!

Nikdy nebudete lidem na posměch, splníte-li *úplně*, co Světlo požaduje!

Máte přece všechny lidi *předcházet* svým příkladem! Nemáte čekat, až se staré samo zřítí, abyste se pak ochotně připojili ke všemu novému, ale musíte s tím začít *již nyní na sobě samých!* A za tímto účelem *máte být* nápadní, je to chtěno, aby všichni lidé o vás mluvili! Kdyby toho nebylo, nebyl by zde ani rozdíl. Kdyby však chyběl tento *nápadný* rozdíl, ať již v oblékání, v působení nebo ve vaší bytosti, muselo by vám to jenom ukazovat, že jste stále ještě stejní jako druzí ve všem starém a pochybeném a že jste se dosud nedokázali z toho pozvednout!

S mou pomocí máte nyní začít! Za tím účelem chci odkrývat závoj za závojem z tajemství působení Božích zákonů ve stvoření, které, jak se zdá, přes častá vysvětlení nejsou vám ještě dosti srozumitelné, neboť jim přikládáte příliš málo důležitosti. Uvažujte dnes o mém upozornění na *lidské* slovo, s nímž jste rozvíjeli postupně i své jazyky!

Slovo se formovalo podle zákona a proto v sobě chová mnohem větší význam, než se odvažujete myslet. Z toho důvodu jsem již upozorňoval na nebezpečí lehkomyšlného žvanění a opovážlivých řečí a mluvil jsem o plodech, které z toho musejí vyrůstat působením prazákonů stvoření pro každého jednotlivce stejně jako pro národy a rasy.

Avšak tento vliv každého slova jde mnohem dále, až do zdánlivě zcela malých jednotlivostí. Proto jenom *ten* národ dosáhne *trvalého* vrcholu, jehož řeč se zachvívá v rytmu Božích zákonů ve stvoření! Trvale však jen tehdy, zůstává-li jeho jazyk stále v tomto zachvívání a nedá-li se z něho vypudit umělkováním a chytrostmi rozumu.

Možná že už nyní tušíte, jak těžce se v tom již chybovalo, kolik překážek již jenom *tím* vzniklo pro koloběh tak mnohého národa.

Vývoj hlasových projevů až k řeči postupoval zprvu velmi stejnoměrně a v souzvuku s přírodními zákony. Tehdy bylo a zůstávalo všechno v pořádku, až i zde se do toho vmísil rozum a čisté zachvívání úplně odsunul a přerušil.

Nesmíte si to však představovat příliš povrchně! Nejprostší přírodní národy s menším množstvím výrazových prostředků mohou se v zákonech zachvívát mnohem harmoničtěji než nejchytřejší národy se svým vyumělkovaným způsobem, jak se s druhými bavít nebo jak projevovat své mínění.

Nerozhoduje množství výrazových forem samo o sobě, nýbrž způsob použití a sestavení, vzájemné řazení jednotlivých slov poskytuje teprve správné nebo nesprávné zachvívání a přináší příslušné důsledky. To je však nyní právě tak pokřivené a proto i *nesprávné* jako všechno, co si lidský duch zformoval v poslední době.

To se však nemůžete *naučit* rozlišovat, to můžete jenom *vycítit!* Můžete toho dosáhnout teprve tehdy, až probudíte opět své *cítění* a dovolíte mu, aby ve vás svobodně rozhodovalo!

Chci vám však dát jedno upozornění, které můžete použít jako stavební kámen. Již před staletími byl ze Světla připravován příchod vyslance Světla zde na zemi ve *všem*, co bylo

nutné ku pomoci pro jeho úkol. Tak i *řeč*, která je základní podmínkou pro poselství ze Světla, aby v pozemské dokonalosti zpřístupnila toto poselství pozemskému lidstvu. K tomu musel být na zemi připraven jazyk, který by se co možno nejčistěji zachvíval v prazákonech stvoření a jehož výrazy by nemohly být později opět křiveny, aby tedy poselství zůstalo čisté provždy!

Za tímto účelem byl již po staletí pečlivě zdokonalován *německý* jazyk, jenž se spojil s rovnoměrným zachvíváním tohoto stvoření a *tak* je schopen nejsilněji přijmout sílu Světla a vést ji dále bez zkalení.

Proto bylo nyní poselství ze Světla zakotveno v *německém* jazyce. Neboť jiná řeč by nebyla mohla toto poselství bez zúžení tlumočit tak jasně a tak určitě, pokud vůbec lze vtlačit *živé* Slovo do hrubohmotné formy!

Tím, že v průběhu staletí mnozí zvláště k tomu vyvolení a omilostnění tuto řeč připravovali, poskytl *německý* jazyk alespoň *možnost* k tomu, aby ten, jenž živé Slovo Boží přináší, mohl nyní použít této řeči k tomu, aby i tím zde na zemi splnil svůj úkol.

Z toho důvodu je němčina mého Poselství ve svém sestavení vět a slov jediným, pro celou budoucnost *příkladným* způsobem vyjadřování, protože tato má řeč se *čistě* zachvívá v zákonech stvoření!

Forma a způsob výrazu mé řeči může být a *má* být jednou základním vzorem pro němčinu zrající ke svému vrcholnému bodu. Ji má později zde na zemi používat *vedoucí* lid, neboť *jenom* řeč v *této* a v žádné jiné formě má v sobě nejvyšší schopnost výstavby a udržování a takové se dostává také všech účinných pomoci ze stvoření a jeho činnosti!

Ujasněte si nyní, co je tím řečeno. Řeč v *této* formě čerpá největší síly a tím utváří a formuje vaše okolí tak, jak je Stvořitel chce mítí a jak je to *vždy* a *jedině* k vašemu největšímu dobru, k míru a štěstí.

Jestliže tento způsob řeči opět pokřívíte, tu nebude již řeč čerpat *tolik* z veškerých sil a všechno bude formovat stejně tak pokřivené.

Proto se přičiňte, abyste řeč správně chápali a používali ji tak, aby vycházejíc z vašeho cítění *zachvívala se přirozeně*, a to při všem, co myslíte nebo řečí formujete. Tím budete ve hmotnosti podporujícími pomocníky, neboť čisté formy lze vytvářet také jenom *čistou řečí!*

Tento *čistý způsob* v záchvěvech stvoření je vám jako vzor dán Poselstvím! Zachovejte jej lidstvu a opatrujte jej věrně, nedovolte nikdy, aby byl pokřiven, a vynasnažte se sami tento způsob řeči si osvojit. *Potom* budete na zemi účinně působit k blahu všech národů svým příkladným životem!

Vám samým je jistě jasné, že nářečí každého jazyka jsou *chybná* a musejí přinášet jenom škody, poněvadž takové řeči chybí čistota, která i zde jako všude se může projevat jenom *dokonalostí*.

Příčinou každého dialektu je buď nedbalost, která zběžnou povrchností původní čistotu řeči opět strhla dolů, nebo to bylo ustrnutí na jednom z mnohých nutných, přirozených stupňů vývoje příslušné řeči. Řeč tedy nepokračovala dále a bránila se zákonu trvalého vývoje, který má ve všem směřovat k čistotě, tedy i v řeči.

Obě možnosti jsou zavrženíhodné a směřují *proti* prazákonu stvoření. Takové je i *lpění* na nářečích a péče o ně z lásky a úcty nebo... z líného zvyku. Všechno to je pochybené a nezáleží na tom, z jakých důvodů se to děje! A protože všechno pochybené není nikdy

schopné výstavby, nýbrž může přinášet jenom škody nebo přinejmenším překážky, což samo o sobě je již také škodou, proto je nutné všemu pochybenému se postupně vyhýbat, aby v budoucnosti působil člověk k užtku stvoření a nebyl již více jeho škůdcem.

Tedy i pěstování nářečí je lpění na nedokonalosti a to může vytvářet opět jen nedokonalé. A také to *vytváří* a formuje v *každém* případě, bez ohledu na to, zda se rozhodujete používat dialektu z bezmyšlenkovitosti nebo vědomě, formuje to buď *s vaším* *chtěním* nebo *bez* něho. A poněvadž to může formovat jen *nedokonalé* v souhlase s vlastním druhem, jsou dialekty škodlivé, nikdy ne užitečné!

Pomyslete jenom, co tím činíte, a řiďte se podle toho. Účinky mohou být zhoubné.

Často se říkává, že i jazyky jsou prokazatelně velmi blízce spřízněné *s druhem* lidí, a to je správné. Nacházíme to však nejen u různých národů, ale i v německém národě samém u všech dialektů, u rozličných nářečí jedné jediné řeči!

Avšak není tomu tak, že by druh lidí formoval toto nářečí, ale nářečí si utváří lidi! Síla k formování a k utváření spočívá jenom ve slově, *v řeči*, nebo jasněji vyjádřeno ve způsobu řeči lidí! Výrazné, nápadné vlastnosti některých lidských skupin mluvících různými dialekty vznikly až z těchto dialektů, časem se jejich působením vyvinuly, nikoliv však naopak.

Těžkopádný dialekt vytváří těžkopádné lidi, líbivý dialekt, a takový ovšem nemůže být, protože jenom dokonalá řeč může být opravdu líbivá, nebude nikdy utvářet těžkopádné, nemotorné lidi. Povrchní způsob mluvy činí lidi také povrchními.

Každý, kdo se chce na tom něčemu naučit, může to velmi snadno pozorovat až do jemných odstínů. Rychle poznáte, jak netušeně silně působí používání vašich lidských slov na celou hmotnost, zvláště jak zpětně působí na vaše nejbližší okolí.

Můžete však nejen vidět důsledky toho v hrubé hmotnosti, ale můžete brzy také poznat pozemsky neviditelná proudění. Jestliže je vaše mluvení v úplné harmonii se záchvěvy stvoření, bude časem okolo vás harmonie a ve vašem okolí vznikne a bude rozkvétat krása a půvab.

Největší krásu a nejlepší půvab poruší však ihned dialekt nebo chybná výslovnost. Schází v tom *čistota* a to se pocítí!

Bez konce byla by vysvětlování, kdybych chtěl o tom mluvit podrobněji, ale snad vám bude stačit tento krátký výklad, abyste nyní mohli sami proniknout dále v pozorování, bádání a poznávání. Všude to v prožívání najdete potvrzené.

Není však téměř nic, kde byste se do všeho nového, co jsem vám již dal, nepokoušeli s radostným chtěním vplétat opět staré! Zvláště pokud jde o ta malá přání, která jsem vám tak často dával jako radu.

Stále znovu nedbáte při tom toho, o čem jsem se často zmiňoval: že v malém a prostém tkví pravá velikost!

A poněvadž mnoho malého, prostého se s velkou houževnatostí snažíte udržet ve starém, možná bezmyšlenkovitě, se zrakem upřeným na veliké a vzdálené, proto nebudete moci nikdy učinit skutečný začátek k velikému nebo k tomu, co se vám velkým zdá, a co je jenom důsledkem všeho malého.

Proto se nyní vynasazte, abyste nejprve našli základní chyby ve všem pokřiveném a jako první je odstranili, s nimi skoncovali a všechno staré v nich rozbili. Abyste potom mohli plně chápat toto nové, aniž byste je zkalili zbytky ze starého.

Ve zdánlivě vedlejších a nepatrných věcech najdete nástroj k uskutečnění často i těch největších věcí, což je důsledek prostoty Božích zákonů. Buďte proto *prostí* ve svém cítění, pak také vám bude velice rychle všechno jasné a nebudete moci nijak bloudit jako dosud. Je však již nejvyšší čas, chcete-li v nejsvětější síle Boží splnit, neboť nebudete-li prostí, nebudete moci dostat tuto sílu, tím méně ji používat.

11. VELIKONOCE 1934

Tak jako na jaře časté bouře svým hukotem zvěstují nové vzkříšení přírody, tak také velikonoce mají zvěstovati vzkříšení vaše i všeho lidstva z duchovního spánku, trvajícího mnohá tisíciletí. Mají ohlásiti probuzení vašeho ducha, který byl dosud zotročen k zemi připoutaným rozumem.

Za bouří a v bolestech zrodí se nová doba. Velká horečka světů přivedí očistu a třese a lomcuje i nemocným tělem této země. Zdá se, jako by v tom měla zahynout, ačkoliv je to ve skutečnosti jen ozdravující pochod.

Staré bude vytaženo, vytlačeno a setřeseno, protože to bylo v záchvěvech tohoto stvoření falešné a rušivé; musí zajít, bude to sežehnuto, spáleno a z popela vykvete Boží milostí vše nové. A to se podřídí zákonům, poroste v nich rozkvétajíc k plné kráse a pak přinese bohaté ovoce, jež svou vzácností bude tím nejvyšším, co lidský duch dovede vytvořit.

Ale napřed musí přijít těžké bouře. Očišťující horečnaté záchvěvy musí nejprve vším proniknout, aby usmrtily staré dřív, než bude moci vzniknout nové. Vy pak, kteří budete schopni ze všeho toho vyjít, *potřebujete milosti Boží*, abyste se opět mohli vzchopit, až po všech bouřích bude vás nové slunce volat k novému životu!

Bude vám přepodivně v duši. Budete znaveni až k blaženému rozplynutí a přece svěže posílení nevýslovnou silou. Budete váhaví a současně odvážní, teskliví a přece plni radosti. Tak jako poslední krůpěje prudkých bouří se jiskřivě jako nádherné krystaly třpytí na travinách a květech, tak náhle zazáří, podobny třpytným briliantům, vřelé slzy hořce plačících duší, k ozdobě nejčistší radosti a nejhlubšího díku!

Budete v slzách jásat a rozehvěni se vzpřímíte v zářícím lesku lásky vašeho Boha! *Tak* vám bude *po* soudu. -

Vaší cestou k tomu však jest neproměnná věrnost. Klíčem k bráně do nového života - svatá víra. A silou, již nejvíc potřebujete, jest nesobecká láska!

Pak také uslyšíte *ty* velikonoční zvony, jež vyzvánějí mír všem lidem, kteří, podobni uzdravujícím se po dlouhé nemoci, našli duchovně cestu zpět k Pánu, jehož svatý hněv museli pocítit dříve než ho poznali, aby zachráněni a plni vděčnosti mohli v tom konečně spatřit jeho velikou lásku.

Velikonoční zvony budou také jednou hlásat radost jistému národu, který si na svých domýšlivých, bludných cestách vynutil nejhorší bolesti a *v nich* se teprve naučil pozvedat svůj zrak vzhůru, aby konečně dospěl k takové zralosti, která ho učiní povoláním, aby jako zářný vzor předcházel všemu pozemskému lidstvu ve službě Pánu.

Budou to nakonec také velikonoční zvony, které budou vyzvánět splnění do všech světadílů, oznamující, že temnoty zcela opustily naši Zemi, jež se smí koupat v novém světle, darovaném jí tak dlouho, až se bude moci vyprostit, aby se vrátila do prapůvodního stavu, z něhož se kdysi zformovala.

Nyní však vyzvánějí tyto zvony k soudu! Každý člověk musí jít kolem soudícího meče, jehož paprsek ho zasáhne. Ne současně, nýbrž ve zcela určité době, která je vzhledem k počtu lidí velmi krátká.

Jen jedenkrát má každý člověk příležitost pocítit ve Slově poslední milost Boží! Jde nějakým způsobem kolem něho, takže *chce-li, může* ji poznat. Nechopí-li se jí však celou svou silou a *nevyužije-li* tohoto okamžiku, pak se už k němu nikdy nevrátí.

Jest jen malá část lidí, kteří milost ještě poznají a také pro sebe využijí. Ostatní zmeškají svůj čas a také jen jedenkrát se blížící příležitost. Myslí si, že budou moci jako dosud kdykoliv po tom sáhnout, když už to vůbec jinak nepůjde. Bude to však pro ně strašlivé poznání, až budou muset nahlédnout, že svým odkládáním již všechno nenávratně ztratili a že jejich jména byla již vymazána z knihy života, takže nebudou *smět* žít ve stvoření.

Mnozí k tomuto poznání zde na zemi již nedojdou, nýbrž teprve, až budou nuceni opustit své pozemské tělo. Tito však byli již dříve určeni pro smrt, pro věčnou smrt, z níž pro ně není probuzení a jež nastane po nevýslovných mukách rozkladu osobního sebevědomého já! -

Jen jedenkrát, lidé, jde milost tiše kolem vás, aniž by vás volala; neboť vy to musíte být, kteří se po ní toužebně rozhlížíte, v bdělosti ji očekáváte, otevření pro paprsek přicházející ze světlých výšin. *Jen jedenkrát* se ještě každého z vás lidí dotkne! Nebude získávat ani vábit, zůstane věčný a hostejný k tomu, uchopí-li jej kdo nebo nechá přejít. Je vůle Boží, že vy sami máte o to usilovat!

Úzkost a bezmezný strach by musely zachvátit lidstvo, kdyby mělo alespoň zdání o velikosti Boha, zářivě trůnicího v bezbytné všemohoucnosti a nedosažitelných dálavách, nedosažitelných dokonce i každému nejčistšímu archandělu v Božském!

Takto se mnozí lidští duchové domnívají, že jsou svým původem aspoň částečně Božskými anebo že se jimi stanou v konečném nejvyšším zdokonalení. Ba, že snad dokonce budou částí Boha!

Oni, jako pouhé výtvořiny *vyzařování*, které mají možnost nabýti vědomí teprve v nejzazších výbězcích, protože jsou jinak příliš slabí, než aby snesli bytí i velmi ochlazený tlak Světla, oni chtějí nést v sobě jiskru Boží - a nemají ani pojem o Božím stvoření, tím méně o Bohu!

Převalují se jen ve fantastických zplodinách, jejichž původ je v dusném bahnu vlastních přání. Uctívají a klaní se jen svému milému »já«. Jejich pokora je špinavé rouhání se čisté svatosti Pána! Opovážlivou ješitností a číhavým pokrytectvím jsou nejodpornějšími tvory této země.

Právě *tito* lidští tvorové se opovažují nedbat vůle Boží ve stvoření a prosazovat všude jen svou vůli jakožto jediné vhodné a směrodatnou pro myšlení a konání.

Tento jed vnikl do všeho na zemi. Nic se na ní neděje podle opravdové vůle Boží. Všechno jen podle chtění lidí, kteří dokonce i vůli Boží zformovali podle svých přání. A pak ještě opovážlivě tvrdí, že vůle Boží je taková a vůbec nesmí být jiná, protože oni si to tak myslí! Jejich myšlení řídí se však podle jejich přání!

Všude jen hříšný, rouhavý plevel. Kamkoliv člověk vkročil, rozšířil tento jed. Kdekoliv působí svým myšlením, které jako střed, jako jádro celého bytí a jednání může vidět vždy jen člověka samého, tam všude prosadil *svou* vůli *proti* vůli Boží a svou škodlivou svévolností všechno pokřivil.

S odpornou samozřejmostí strhl na sebe svéhlavě i právo určovat tak mnohé, co mu vůbec nenáleží podle svatých zákonů Božích, jež jsou ve stvoření pevně zakotveny a před nimiž by se musel sklonit, kdyby chtěl mít mír.

Ale to on právě *nechce!* Bůh má především jemu doslova sloužit jako opora jeho domýšlivosti. Denně, ba často každou hodinu prohřešuje se tím, že své *vlastní* myšlenky, slova i činy označuje za Bohem chtěné a volá Boha za svědka pro *své právo!*

Nyní se má dostat každému *práva*, svatého práva, ale jinak než si myslí!

Cokoliv člověk dělá, je falešné, protože se sám vzdálil od Boha. Dříve než bude moci opět dojít milosti před Bohem, musí být od základu všechno nové.

Již pojem, který si člověk utvořil o Bohu, je falešný! Vždyť dokonce při tom lze snadno mnohé poznat jako výtvar lidské domýšlivosti; tak se zahryzla do lidského mozku! A *na tom* stojí falešná výstavba veškerého myšlení a jednání. Člověk nezná již svého Boha, nýbrž udělal si z něj jen pohodlnou modlu! Na takovém falešném základě nemůže vzniknout dobrá stavba. Vše na něm stojící musí se zřítit.

Člověk ani při *dobré* vůli není již hoden pomoci! Jen nepochopitelná láska Boží dovede přesto vyslat příležitost k opětovné pomoci!

Tentokrát však se dává lidem *jen příležitost*, nic víc. Jako tonoucímu, jemuž může být hozen jen záchranný pás, zatím co jiné možnosti jsou neproveditelné.

Tak je to, lidé, s vámi! Zoufale musíte o sebe zápasit! Musíte se snažit, *abyste sami*, v pravý okamžik uchopili tento záchranný pás.

Tímto záchranným pásem je vám Boží Slovo. Bojujte proto nyní s nejlepší vůlí o své bytí, jinak se nad vámi brzy srazí vlny!

12. HORA SPÁSY

Jak často bývá toto jméno vyslovováno těmi, kdo se domnívají, že něco poznali! Nadejde také doba, kdy bude rozšířeno po celé zemi.

Tím budou splněna zaslíbení, která mluví o milosti Boží, ale také o jeho neúchylné spravedlnosti. V touze, naději a přece znovu opět v tichém stesku toužili lidé již po staletí po této době.

Ale lidé, jak už to u nich vždy bývalo a jest, vytvořili si z těchto slov sami obrazy budoucích dějů, ovšem v pojetí příliš pozemském, obrazy, jež v sobě nenesly nic jiného nežli výplody vlastních přání, stojících proto daleko od každého skutečného dění; neboť ony nesou v sobě při svých očekáváních lidské požadavky, které vznikly z falešné představy vlastního sebepřecenění.

Sebepřeceňování je nyní víc než kdy předtím základním zlem všech pozemských lidí! Jest silnou udicí, pomocí které temno drží lidi velikou silou, poněvadž rozpoznalo jejich ješitnost a slabost, duchovní lenost a pohodlnost. Temno vědělo, jaký jed tím napěstovalo a jak pustošivé musely časem být všechny účinky toho. Především však také, jak těžce lze právě takové zlo vyhubiti!

Na tomto zlu se zřítilo také velmi mnoho povolanych. Povolanych, kteří kdysi jásavě složili slib u nohou Božího trůnu, když jim na jejich prosbu bylo milostivě povoleno sloužiti v nynější době zde na zemi a pomáhati Světlu urovnávat cestu, která pro ně stejně nebyla snadná.

A pro toto zlo stali se mnozí z nich také nenávisnými odpůrci, poněvadž si ve svých pozemských očekáváních představovali něco docela jiného než radostí naplněné působení. *Oni* se chtěli *slunit* ve Světlo, chtěli býti *sami* obdarovanými a míti z toho pozemský užitek, protože jim mnohostranné a významné duchovní dary nedostačovaly, ježto je měli sami *vlastní* námahou a vážnou činností rozvinouti k životu.

Nepomysleli na to, aby zde pozemsky pracovali *opravdu* na sobě, nýbrž Světlo mělo jim sloužit, jestliže se uvolili ve Světlo alespoň věřit nebo nechat je jít v pokoji cestou, kterou kdysi slíbili urovnávat!

A poněvadž způsob splnění podle *jejich* očekávání není podle zákonů stvoření možný, zaházeli cestu Světla na zemi vrchovatě blátem a špínou, nejrůznějšími obtížemi a překážkami.

Ale zanechme nečisté věci a mluvmе o Hoře spásy, která má být a nakonec také *bude* - východiskem, střediskem i konečným bodem všech pozemských splnění!

Stánkem Božím zde na zemi má býti Hora, jak bylo již po staletí uváděno ve všech na to poukazujících zaslíbeních a na něž také stále poukazováno bude. Tak to má také zůstat v tisícileté říši. *Může* to tak zůstat *po všechn* čas země, bude-li lidstvo také skutečně žít podle Slova.

Stánek Boží zde na zemi! Lidé, poznejte toto slovo v jeho *pravém* smyslu, aby vám přineslo *spasení*!

Vy jste to však dnes pochopili opět jen podle *svého* smyslu, nikoliv tak, jak vám to bylo *dáno*. Stánek Boží! Vy v tom vidíte už dnes opět něco zcela jiného, nežli jak to ve skutečnosti jest, poněvadž již při vzniku pojmu se do tohoto obrazu, který si tvoříte o Slově zaslíbení, nepozorovaně vplíží vaše vlastní přání.

Dokonce ani ve vás, povolání, kteří smíte bydlet na této Hoře, nevzniklo to *pravé*. V dobré víře, jakou chováte *sami v sebe*, si to sice myslíte, ale není tomu tak! Jen nemnozí se pohybují po správných cestách ve svém konání a myšlení ve vztahu k tomuto *pojmu*.

Stánek Boží na zemi! Pod tím si představujete horu, místo, na němž spočine noha Boží a odkud Bůh rozlévá na všechno lidstvo své milosti, aby mu tím pomáhal, svou silou je podporoval, udržoval a ochraňoval.

V tomto blahém vlastním pocitu si vykračujete a sluníte se v bohaté náplni Jeho Slova, jež každý den smíte slyšet!

To nejlepší, co při tom činíte, je snaha a námaha, abyste tyto hodiny nezkalovali. A když se vám to pak tu a tam někdy podaří, jste sami se sebou obzvláště spokojeni!

Ale... podaří se to, žel, jen velmi, velmi zřídka; neboť vlastní přání ulpívají ve vás *pevně* a jsou i v jednotlivcích ve větším nebo menším měřítku skryta. K projevu však dojdou při nevhodných příležitostech *vždycky*, a to v plné nezeslabené síle, protože jim nekladete pražádných překážek.

Toto všechno vám říkám *ku pomoci*, neboť výstrahy nyní již nepřináším. Říkám vám to ku pomoci a proto, abyste porozuměli mnohým účinkům, jež vás nyní zasáhnou, *musejí* zasáhnouti, jako následek vašich vlastních přání zde na Hoře, jež kladete velmi často jako překážku provedení vůle Boží.

Nesvalujte proto vinu na jiné, zkruší-li bolest vaši duši nebo vaše tělo, ale zamyslete se sami nad sebou a snažte se rozpoznati, že to byla jediné *vaše* vina, jež si *vynutila* zásah do vašeho klidu!

Jste příliš tvrdošíjní v tom, co jste *sami* shledali správným ve falešně zaměřeném lidském způsobu a proto jste žádoucí nové *dobrovolně* do sebe nepřijali, tím méně přetvořili v čin.

Hora má býti vybudována jako stánek Boží na zemi!

Vaše pojetí všeho toho bylo velmi pohodlné. Rozvinu o tom před vámi obraz: chtěli jste zbudovati sídlo *pro lidi*, tak aby to zde na Hoře měli co nejlehčí!

Takto nepřipravujete stánek *Bohu*, nýbrž jediné sídlo *lidem*. Tak mnohý z obyvatelů Hory je zde s tak mnoha vlastními přáními, že je k tomu zapotřebí veliké shovívavosti, neměli se tento druh vykázat.

Z počátku nejsou vlastní přání vůbec viditelná a nikdo z lidí je nepozná, ale časem se propracují a zřetelně vystoupí na povrch. Ať už v jídle, bydlení, při práci nebo v poměru rodičů k dětem.

Vystoupí na povrch přání mnohých rodičů, pokud jde o školu nebo dětskou školku. Se zřetelem na to, že všechno má být nové, se takové přání sem na Horu vůbec nehodí, protože jde o staré chyby, jež dosud lidi sváděly na tolik falešných cest a jejichž zpětné účinky je nyní musejí zasáhnouti.

Rodiče prosazují, pokud jde o jejich děti, dokonce i zde na Hoře, svoje vlastní přání, a to bezmyšlenkovitě a bez ohledu na všechno ostatní, co se zde má *nejdříve* zformovati. Přitom jim samozřejmě nechybí na sebeomlouvání, o to se již přičiní vždy ochotný rozum.

I zde je tomu tedy jen *zřídka* tak, jak to být má, naopak zdá se, jako by se mělo všechno na Hoře utvářeti jen k vůli *člověku, pro lidi!*

Tak tomu *nesmí* býti! Člověk si utvořil zase už falešný obraz. *Nechce sloužit celým svým bytím*, nýbrž *jemu* má býti slouženo, pozemsky dokonce v *prvé* řadě!

Zase to zvolna obrátil a poněvadž jde falešnou cestou, musí v tom býti přirozeně s mnoha věcmi nespokojen, jak ani jinak být nemůže.

Ve svém nitru napadne nejdříve *ty*, kdo se poctivě snaží v plnění své povinnosti vytvářet všechno *nové!* Postaví se proti nim nervosně a podrážděně, ne-li nepřátelsky, poněvadž nejdou s ním touž cestou, které *on* by se rád přidržel... *cesty lidského vlastního přání!*

Tedy tak, jak to právě na Hoře *nesmí být!*

Ale bez zřetele k tomu, že se každý povoláný má snažit, aby *utvářel nové* nejprve v sobě a na sobě a všechno staré odložil, přistupuje to, co se jako samozřejmost ve službě vždy předpokládá, jako nejvyšší povinnost a jako *bezpodmínečný požadavek v zostřeném měřítku k tomu*, kdo se zde na Hoře hodlá připojit, aby splnil úlohu - vybudování stánku Božího na Hoře!

Stánek, místo, kde naprosto nic jiného nesmí být schopno se zachvívat kromě vůle *sloužit Bohu* a chtění tuto vůli také přetvářet *v čin!*

Při těchto věcech není vůbec možno myslet nesprávně. Kdo si o tom může činit ještě matné představy, ten to všechno dosud vůbec nepochopil.

Sám se tím vyřazuje, jak je tomu při každém selhání ve stvoření!

Nikdo nebyl ponechán v nejistotě, ale zkoumejte se přesto sami a uvidíte, že jen nemnozí odpovídají tomu, jak je to požadováno, ba že dokonce na to ani nemyslí!

Ovšem, několik je jich přece, kdo s velikou vážností se namáhají! A těch několik drží celou stavbu, zatím co ostatní zaujali místa daleko níže stranou a právě těchto několik, kteří se namáhají, aby nejen žili a působili správným způsobem, nýbrž se dokonce ještě snaží vyrovnati to, v čem jiní chybují, se jeví těm, kdo se souhlasně nezachvívají, jako nesprávně jednající, pocíťují s jejich strany tlak a nakonec propadají jejich kritice.

Ano, jsou zde *někteří*, kdo správně stojí a správně jednají, ale není jich mnoho!

Bezpochyby myslí nyní každý sám o sobě - jak už to bývá lidským zvykem - že právě *on* k nim patří! Raději si to nemyslete! Je naopak mnohem lépe, myslíte-li, že k těm několika *nepatříte!* Neboť vlastností *falešně stojících* a na starém ulpívajících jest, že o sobě smýšlejí *co nejlépe* a *jiné* označují za méněcenné.

Pravím vám, že těmto se *zle* povede a *vše*, čemu dávali přednost před pravou službou, jim bude vzato, neboť to bylo na překážku jejich pravému vřazení se!

Vy, kteří jste se chtěli obklopit vlastními přáními, jednak z lásky, jež není pravou láskou, nýbrž jen sebeláskou, sobectvím nebo opičí láskou, jak se to označuje lidskými výrazy, jednak také z oblíbeného zvyku nebo následováním zkřiveného rozumového pudu - mějte se na pozoru; neboť přijde odplata na vás a na vaše slabosti, jež jste nechtěli odložit! Způsobí vám to nyní *více* bolesti, nežli by bylo jen přechodně přivedilo dobrovolné sebezpřekonání.

Celou velikost dění a jeho nesmírnou vážnost jste dosud ještě nepoznali, tím méně pochopili.

Kdo *smí* bydlet na Hoře, jež se má stát stánkem Božím, ten nechť si napřed ujasní, jaké jsou jeho *povinnosti*, jež přejímá tím, že zde smí bydlet! A také každý, kdo touží po tom, aby

na Horu přišel. Je tak důležité, vidět v tomto směru jasně, že to pravděpodobně ani netušíte, neboť jinak byste byli *jiní* ve všem, co myslíte a konáte!

Kdo bydlí na Hoře, má povinnost, jako obsah svého pozemského bytí, podvoliti se a bezvýhradně splniti *onen* tlak, podle kterého jeho celé myšlení, uvažování a konání, ba celý jeho *život* smějí sloužit ještě jen *jedinému* účelu: *ve všem uctívat Boha*, všechno vytvářet jen ke cti Boží!

Každý záběr lopatou, každý pohyb rukou, každé slovo se musí proměnit v píseň chvály na nepochopitelnou Lásku Boží, ba ani každá jednotlivá myšlenka nesmí být jiná!

Vy jste z toho učinili pravý opak, vy jste to Veliké, Vznešené, co vám bylo darováno, strhli vždy do pozemsky malicherného! Smíte-li bydlet na Hoře, je to přece splnění vaší prosby a milost, jíž si dnes vůbec ještě nejste vědomi; jinak byste ustali s potlačováním jiných spoluobyvatelů svými malichernými vlastními přáními.

Nevíte nic o všech darech, jichž se vám denně dostává, protože je často vašima pozemskými očima nemůžete spatřit a vašima rukama nemůžete uchopit.

Bezpočetné bych mohl uvést na důkaz, že opravdu nemáte ani potuchy o tom, jak to ve skutečnosti má a musí být, chcete-li zde na zemi zbudovat stánek Boží.

Vy musíte stánek Boží posvětit proměnou svého bytí! *Vy sami* to musíte učinit vším, co myslíte a konáte! A kdo v tom bude váhavým, jak se denně často stává, tomu jsou chyby počítány dvojnásobně, protože mu k usnadnění jeho splnění byly darovány milosti vysokého druhu, které má rozvíjet k blahu lidstva, ale ne za tím účelem, aby sobě a těm, kdo jsou kolem něho, zajistil podle možnosti četné výhody a podle jeho názoru pohodlný život.

Každý se musí *úplně* změnit a *za tímto účelem*, ve snaze pomoci jsme poskytl všestranné pozemské příležitosti, ať už společným stravováním nebo jinými společnými věcmi.

Tato zřízení neměla sloužit pohodlnosti, nýbrž snazší obnově jednotlivce v pospolitém bytí! Přesně stanoveno a určeno způsobem, který může obnovení člověka usnadnit.

Ale místo, aby se pomoci vděčně přijaly, aby se jako takové poznaly, aby se lidé přitom vzdělali, rozvíjeli a započali se vzestupem s jedné a téže úrovně, místo aby se propracovali k pochopení těch, jejichž druh jim dosud byl cizí, povstala opět rychle *vlastní přání* nejrůznějších podob a pronikající, přijaly formy stížností a proseb ne-li dokonce požadavků, krátce, bylo to považováno za zvýšení lidského pohodlí a za zlevnění, nikoli za nutnou sebevýchovu!

Všechno se mělo vždy znovu a znovu vztahovati jen na pozemské pohodlí jednotlivců, zde, na Hoře Spásy, na níž povolání mezi pozemskými lidmi, tedy již vyzdvižení, mají vzorným životem připravovati *Bohu* stánek.

Vidíte sami, že smysl byl z části znehodnocen a tím i ono místo, jež bezpodmínečně musí být nejčistší na této zemi a nyní již takovým být mělo; vidíte je zkřivené a zkalené a vzrůstem vlastních přání a vlastního chtění opět otrávené!

Takto se nemůže stát východiskem a vzorem veškerého pozemského působení! Ale *splní* se to, i když ti, kdo jsou v odporu, se následkem zpětného účinku svého falešného chtění a převráceného jednání sami vyřadí a budou muset Horu opustit!

Pomyslete, *sloužím mezi vámi a s vámi* všemi, abych dosáhl splnění.

Sloužím *Bohu Otci* vším, čím jsem! *Tak* musíte chápatí mé pozemské bytí a mne samého! Nemáte si snad ze mne činiti modlu; neboť to by bylo nesprávné a jenom by mi to překáželo a skličovalo mě to!

Mé celé působení není ničím jiným, nežli *sloužením!* Proč nechcete také činiti totéž?

Mimo to není vzdání se starých zvyklostí a falešných pojmů pro vás obětí, nýbrž je to pouze k *vaší* spáse a pro váš duchovní zisk!

Proč nedbáte pomocné ruky lásky?

Ruky, která vám chce být oporou na cestě vším, co zde bylo zařízeno a ulehčením zraní vašeho *ducha!* Vy však tyto pomoci přijímáte jen jako pozemsky tělesné pomoci, které byste proto rádi podrobili rozumové kritice!

Vy bláhoví, co jste tím již promarnili a jak jste si tím svou cestu opět ztížili!

Nyní to však brzy propukne i nad vámi! Nebudu se snažit to zadržovat, ale radostně to pozdravím, když zbylí potom konečně zbudují v čisté radosti a v nejpokornější horlivosti to, k čemu již odedávna byli povoláni: *Stánek Boží na zemi!* Na půdě, kterou příkladným pozemským životem *v službě posvětili!*

Nesloužíte jen svými pracemi, nýbrž také způsobem života ve své rodině, tím jak podáváte sami sebe ve vzájemné družnosti, při setkáních a jiných schůzkách, krátce, *ve všem a se vším, co myslíte a konáte!*

Na jedno nikdy nezapomínejte: že sloužíte *Bohu*, ne sobě a těm, jimž platí vaše láska!

Ještě jednu radu chci vám dát pro nadcházející dobu, abyste si ujasnili, co vám dosud chybí:

Živoucí, sloužící láska, pravá věrnost, myslící převážně na druhého, ochota k pomáhání, zapominání sama sebe, *to* je ono, co vám dosud chybí ve *společném soužití na Hoře.*

Neohlížet se vpravo ani vlevo, nepachtit se po krásnějším ani pohodlnějším, netoužit po vysokých počtách, nechtít zaujímati význačné postavení, to musí být *šatem* těch, kdo chtějí žít na Hoře.

13. LETNICE

Lidé, vyzdobte nyní své duše čistým rouchem, neboť máte slavit svatodušní svátky! Kdo to nedokáže, bude počítán k duchovně mrtvým.

Prožíváte Letnice v den Svaté Holubice!

Tak jako se v novém vznikání nepřetržitě činné přírody země obléká vždy do nového mladistvého hávu a dosvědčuje *tím* lásku svého Tvůrce a neúnavnou ochotu, proměnití bez váhání v čin každou milost, tak i vy máte v dících a trvalé bdělosti využití požehnání stvoření, abyste uzrávající přivedli k rozkvětu to, co jako vzácné Boží dary dříme ve schopnostech vašich duchů.

Probud'te se, kdo jste v dřímotách! Tak k vám ustavičně volají radost i žal, neboť vaše chvátání pozemským bytím je spánek ducha, ale nikoliv *ona* bdělost a *ten* život, který vás může ve stvoření *povznést* k výšinám!

Nepostoupíte ani o krůček, a to ani při nejvyšších počtech, při veškerém bohatství, vši slávě, kterou vám pozemští lidé nabízejí, jestliže se sami zapřáhnete do jejich jařma a vykonáváte tím pro ně veliké věci v domnění, že jim také tím něco velikého poskytujete!

Není nic velikého ve světě, jestliže to současně nepřivádí k Bohu nebo co s děkováním nevzniklo k *Jeho* cti. Jedině v tom spočívá velikost a trvání! Všechno ostatní propadlo marné pomíjivosti již při svém vzniku.

Vyzdobte své duše, lidé; neboť světové období to vyžaduje. Ale očistu svého roucha *musíte* vykonati sami. Nikdo jiný to za vás nemůže učinit a musíte za tím účelem vynaložit veškerou svou sílu, kterou jste schopni ještě sebrati - chcete-li vůbec ještě docílití toho, aby všechna špína z vašeho roucha zmizela.

Není to tak lehké, jak si lidé ze zvyku představují nebo jak učí církev. Samotné modlení vám není nic platné, žádají se od vás *činy*. Celý váš pozemský život musí být *svědectvím* toho, že chcete ve skutečnosti vytvářeti jen dobro pomocí všech schopností, jež vám Bůh daroval.

Ve Slově Pravdy dal jsem vám prostředek k důkladné očistě. Využijte ho v horlivosti a pílí!

Při poctivé práci na vás samých může vám být mnohé *ulehčeno*, ale nic odpuštěno! Vyprostěte se ze snu o Boží lásce, která by vám na základě žebrání libovolně odpustila viny, kterými jste se obtížili nedbáním Jeho svatých zákonů. *Pusťte se do práce* bez váhání a pokuste se zachránit, co se *ve vás* ještě zachránit dá. Neohlížejte se přitom po druhých, z nichž opět každý sám za sebe musí podstoupiti práci s očistou svého roucha, má-li se to podařit.

Není *ani jediného* člověka, který by s tím už byl hotov a který se proto může domnívati, že by už mohl vstoupiti do říše Boží, jež má nyní vzniknout na zemi, jak je odedávna zaslíbeno.

Vy jste k tomu již *cestu* našli a nemůžete zbloudit, neodkloníte-li se od Slova.

Myslete na sebe, na své chyby, jimž říkáte milé slabůstky, a vynasazte se připravit se pro vznešenou slavnost Svaté Holubice! Neustrojte se při tom jen do *pozemských* oděvů, nýbrž vynasazte se, aby i oděvy Vašich duchů zářily nejjasnější bělostí následkem vašeho velikého chtění a vaší veliké touhy po Světle!

V den vznešené slavnosti zahalí vás Prásvětlo Boží leskem svých paprsků; snažte se z něj přijmouti, jak nejmíc dovedete; neboť obdržíte jen tolik, nakolik se otevřete, nic víc, i když vás Prásvětlo zahalí!

Na nadcházející slavnost však myslete v *pokoře*, nikoli v pozemské ctižádostivosti nebo v dychtění, touze, abyste byli povoláni. Tak mnohý se snad domnívá, že se povolání udílí libovolně, jen dle pozemského uvážení. Kdo takto smýšlí, ten nezná hodnotu povolání.

Nevyvoluji při tom, nýbrž *splňuji!* Splňuji, co bylo kdysi pozemským duchům na jejich prosby povoleno, jakmile některý z tehdejších prosebníků nalezne v dobrém chtění cestu.

Z *toho* důvodu povolávám, aby bylo ze Světla splněno, co ono kdysi v milosti zaslíbilo. Jak s tím pak *člověk* naloží, je zcela *jeho* věcí. Jemu je tím především poskytnuta lhůta k vývoji nebo k pádu.

Proto se také stává, že povolaný přesto všechno může ještě zklamat. Tak mnohý malomyslný si však myslí, že já musím o každém selhání vědět napřed, a že bych takové osoby, které chtějí zklamat, neměl vůbec povolávat.

Jak malicherně myslíte o Světle! Pravím vám ještě jednou: *Já splňuji!* V těchto splňováních spočívá však také hnací síla pro každého jednotlivce, aby směl buď vystoupiti vzhůru do věčného života nebo se ještě zřítit do hrůz.

Již při udílení povolání vidím často přicházející kolísání nebo také pád, avšak já splňuji! Tím se pád nevěrného pak zrychlí a prohloubí, ačkoliv předtím byl pro službu v této době tisíciletími věrně veden a připravován ve splnění své prosby.

Daleko jste vzdáleni od pochopení mého jednání, snažíte-li se je posuzovati jen pozemsky.

Kdybych vás chtěl třeba i trvale poučovati, vynalézali byste vždy nové otázky, ještě dříve nežli byste si naučené přivlastnili, dříve nežli byste se vůbec pokusili, důkladně o tom přemýšlet a prostě dle toho žít!

Kdybych tak jednal, bylo by to z mé strany jen splňování *vašich* přání a působením bez konce, ale také bez výsledku!

Já zde však chci plniti *vůli Boží*, nikoliv lidská přání!

Nebudete mi v mém jednání nikdy správně rozumět, poněvadž se nemůžete dostat z oněch úzkých hranic, jimž jsou pozemští lidé podrobeni. Proto se také nepokoušejte o to, abyste moje jednání vtěsňovali do hranic vaší možnosti chápání.

Uchopte *to*, co vám dávám! Uchopte to však cele a snažte se dle toho žít! V prožití se vám pak také brzy dostane poznání, že to, co jsem vám dal, je správné.

Nepočínejte si jako hladovějící, kteří se v dychtivosti vrhají jen po potravě, všechno strhávají k sobě v domněnce, že by jim něco mohlo ujít, kteří však dosažené odkládají stranou, jen aby nepropásli nejbližší možnost - a tak nikdy se nedostanou k jídlu, ve svém spěchu stále slábnou a nakonec opravdu ještě zemrou hlady.

Přijměte, co *máte* a řádně toho *využijte*, nežli zatoužíte po dalším! A nepočínejte si při tom jako pošetilci!

Ale kromě těchto dějů, objasněných vám při povolávání, jsou ještě lidští duchové, kteří kdysi ve zlém chtění zkřížili cestu vyslanců Světla a obmyslili je zlem. Ať už se to týká někdejší doby Abd-ru-shinovy nebo Nahome, Marie jakožto Kassandry nebo Ježíše - *každý* z těchto lidí musí se nyní na zemi sejít *se mnou* k poslednímu zúčtování. Přitom je mu podle svatého Božího zákona lásky poskytnuta ještě jedenkrát příležitost, staré zlo napravit poctivým chtěním k duchovnímu vzestupu.

Má při tom jen krátkou volbu. Stane-li se, že ho povolám, pak v době povolávání je také silně proniknut nejlepším chtěním! Zakolísá-li pak ještě, jeho pádu se nebrání.

Ale většina z nich je právě tak nepřátelsky zaujata jako kdysi; tentokrát však tím vyvolávají soud, jehož účinek se obrátí proti nim. Oni sami přivozují odplatu svým opětovným zlým usilováním! -

Co, vy lidé, o tom všem víte! Nic! Nemůžete ode mě také očekávat, abych vám při každé jednotlivosti vysvětloval, oč se jedná, jen abyste tomu rozuměli! Ten, koho se to dotýká, ví vždy zcela přesně, co to znamená, a přesto o to vždy prosí.

Buďte pokorní a děkujte Všemoudrému, Všemohoucímu, který vám daruje milost, abyste prožili a přežili obrat světů a mohli pak spolupůsobiti ve veliké duchovní výstavbě, která je podle vůle Boží.

Přitom nezapomínejte na *jedno*: že každému lidskému duchu je ponechána svobodná vůle k *rozhodnutí*! V tom by přece nebyl ani život ani svobodná vůle, kdyby se mohlo předvídati, *jak* se lidský duch rozhodne! Promyslíte-li to, musíte na to sami přijít, že by o svobodné volbě rozhodnutí nemohlo být ani řeči, kdyby jednání ducha již předem bylo zcela přesně určeno.

Avšak duchovně se vidí každá *možnost* a pravděpodobnost a je to zavčas předvídavě bráno v úvahu.

U všeho lidstva jako celku dá se to však přesně označiti. Konání lidstva musí se ubírat po *těch* cestách, jaké určuje chtění jeho nejsilnější části.

Ale ani v tom mě nemůžete následovat, neboť byste řekli, že teď je to přece jiné, protože lidská vůle ve stvoření už nevládne, nýbrž byla již vyděděna.

Ovšem, ale proto ještě není lidstvu odňato, aby se smělo svobodně rozhodovat.

Pouze člověk, který se podle vůle Boží svobodně nerozhodne, zůstává v budoucnu jakožto neschopný pro sebevědomou bytost vyřazen z milosti žít ve stvoření.

To je rozdíl mezi minulostí a budoucností. Smět se rozhodovat sám pro sebe v otázce smrti a života, bytí nebo nebytí, spočívá vždy ve vlastních rukou člověka. Trvalé kolísání a rozmýšlení jako dosud není však již více možné.

Zde na zemi v říši tisíce let může žít jen *ten* člověk, který se podrobí Božské vůli. Ale ani tomu nerozumíte; neboť postup je zcela jiný, mnohem zákonitější a přirozenější, nežli si myslíte vy, kdo se snažíte použít k porozumění pozemských pojmů. Moc Boží je větší, nežli si myslíte, ale ona se projevuje jinak, nežli jak si to představujete ve svém dětském způsobu. Nikoliv méně mocná, ale všeobsáhlá, nutící, neúprosným tlakem působící, jež rozemílá pouze to, co se jí nepodřizuje a co se jí chce protivit.

Je to všechno příliš veliké pro lidské chápání.

Připravte se proto v pokoře na slavnost! V tento den je pro vás nebe otevřeno! Dbejte, aby síla, jež vás zasáhne, přinesla vám požehnání a posilu!

14. VŠECHNO MUSÍ BÝT NOVÉ !

Na vás, vy nositelé kříže Svatého Grálu, musí se Slovo nejdříve naplnit! Máte předcházet veškerému pozemskému lidstvu jako zářící vzory pro všechno, co člověkem na této zemi hýbe.

Slovo se naplní *na* vás, jestliže jste je dosud již dobrovolně nesplnili! To znamená, že lhůta není ponechána vašemu chtění, *kdy* byste vy chtěli splnit, nýbrž vám je doba *určena*, kdy musíte být hotovi a připraveni ke službě na tomto lidstvu podle vůle Boží. Ale připraven ke službě může být jen ten, kdo se *v* sobě i *na* sobě stal úplně novým a všechno staré zanechal za sebou!

Tím se klade na vás plášť nesmírné zodpovědnosti, který má být ozdobou před celým světem, ale který také sevře a zadusí *toho*, kdo nebyl ochoten všechno staré nechat za sebou.

Vy *musíte!* To slovo ve svém účinku je pro vás něčím, co ještě nemůžete pochopit, protože to pochopit nechcete. Ale ono bude lidstvu ještě s dostatečnou vážností vštípeno; neboť ono rozdrťí železnou mocí, co by se proti němu chtělo vzpíratí nebo jen odporovalo.

Vy jste dosud nikdy nepoznali mohutnost všemohoucí Boží vůle, poněvadž doba pro to teprve přijde. V ní není prázdného vyhnutí před tímto jediným, vám *nyní* zcela novým slovem: »*Vy musíte!*«

Nemůžete, jako vždy dosud, odbočiti vpravo nebo vlevo, nýbrž musíte se sklonit před tím, který je silnější než vy, skrze něhož jste vůbec teprve vznikli!

Je to však k vašemu blahu, k vašemu štěstí! Pro to není jiné cesty kromě té, že se skloníte a budete se *učit*, jak musíte žítí v tomto stvoření.

Abych vám to usnadnil, poskytl jsem vám příležitost k učení zde na Hoře.

Měli jste uzrání k *takovému* společnému zachvívání, které má za následek nutnou harmonii, jež podporuje všechno dobré podle prazákonů stvoření. Byla to *láska*, která vám poskytovala takové možnosti, aby vás dobrovolné zachvívání v harmonii uchránilo ještě před mnohým zlem.

Nabídl jsem vám to v lásce a mnoho jsem se při tom naučil, musel naučit a se smutkem jsem poznal, co všechno ještě a jak neuvěřitelně těžce musí lidi zasáhnouti, nežli budou takovými, jakými být *musejí* v poměrně krátké době.

V poskytnutém společném soužití se mnozí křečovitě snažili podržeti staré, v onom pospolitém životě, který jsem se snažil vám zařídit jako období přechodného prožívání a k uzrávání pro novou dobu!

Vy jste vlastní smysl tak lehce nabídnutého vůbec nepoznali, poněvadž jste o tom, jak tak často činíte, přemýšleli jen povrchně a nehledě k obvyklé lidské krátkozrakosti neosvědčili jste ani tu důvěru, která by už dávno ve vás musela být živá, aby vám pomohla přes obtíže takových lidských slabostí. *K pozvednutí ze starého jsem vám podal svou ruku!*

Ale mnozí mi to stále malichernostmi ztěžovali. Nechtěli jste se chopit ruky, kterou jsem vám podával pro přechod.

A přece bylo všechno to prostředkem k účelu *mnoha* pomocí, jež vám mohly přinésti pozhnání. Vy jste to však považovali jen za něco, co mělo na tom zúčastněným přinést *jen* pozemský užitek! To byla velká chyba, jež vás, kteří jste tak smýšleli, připravila ještě v posledním okamžiku o nenahraditelné poklady.

Chtěl jsem, abyste si tím snáze zvykli na pojem a podstatu slova »*musíte*«, především na to, abyste se s tím *dobrovolně* sžili, aby tak mnohé vás mohlo minouti, co *jinak* vbrzku musí zlomit všechnu ztrnulost lidského chtění, na niž si člověk vůči svému Stvořiteli tak lehkomyšlně zvykl.

Žel, nepodařilo se mi to u všech, nýbrž jen u těch, kteří se tomu z lásky k velikému úkolu bez reptání podrobili a tím mohli silně a mocně vnitřně růst a uzrávat.

Ponesou z toho bohaté ovoce, nejen duchovně, nýbrž také pozemsky.

U jiných však vyvstávalo občas tiché reptání, protože jejich mysl při tom ulpívala *jen* na pozemském. Vím to zcela dobře, i když o tom se mnou nikdo nemluvil.

Můj původní úmysl nebyl jimi rozpoznán, protože mě ještě dobře neznají, ačkoliv všichni musejí vědět, že se snažím v mnohých věcech zavčas od nich odvrátit starosti.

Nebylo možno nalézt u vás všeobecné spoluzachvívání. Z toho důvodu *ruším dnes* přání, jež jsem vyhlásil, abyste všeho, co se vám zde nahoře nabízí, využili, jako zhotovování oděvů, péče o zuby atd. Neboť si myslíte, že se tím má prokazovati služba jen vašim bližním, nikoli vám.

Brzy bude v lidech osekáno všechno staré, co dobrovolně nechtěli odložit. A ke starému náleží tak mnohé, o čem byste to ani neřekli. I v tom si to činíte příliš snadným a pohodlným, jak to bylo vždycky dosud zvykem lidstva.

Ale tentokrát se mýlíte v *každé*, i té nejmenší naději! Nic ze starého neproklouzne, jde o něco vyššího než lidsky ztrulé *vlastní chtění*, jež si lidé již po tisíciletí pěstovali. Padne to se vším, co k tomu náleží! Bude toho mnoho; neboť to zahrnuje *všechno*, čeho člověk dosud používal a co tvoří to, co se označuje slovem »staré«.

Ze *Světla* přijde úder! Čím víc člověk ještě ulpívá na tom či onom, čím křečovitěji se k tomu přimyká, tím více zranění při tom také utrží; neboť toto falešné musí od něj nyní *odpadnout* v každém případě, a to ke zcela určité hodině. Není dalšího čekání ani váhání ani milujícího pomáhání; *neboť staré pro vás zašlo!*

To je *příkaz stvoření*, který spočívá v samočinném působení uzrávajícího stvoření. Posílí vás nebo zraní, přesně dle toho, jak vy sami jste uzpůsobeni vůči tomuto příkazu, který se nyní stal mocnou silou v neovlivnitelném konečném splnění!

Kdo se neoprostil *svobodným* chtěním ode všeho starého a koho toto staré může ještě spoutávat i jemu překážeti pro bezpodmínečný vznik nového, ten bude od toho násilím odtržen, bez ohledu na to, co to je. Není nic, co by danému příkazu nepodléhalo.

Prožijete to na sobě a nesmíte pak také naříkat. Koho to zasáhne příliš bolestně, nese vinu na tom v sobě. A kdo nechce upustit od starého a příliš pevně se na ně ještě poutá, bude muset být nakonec spolurozdrcen.

Buď bude nyní člověk pozdvižen vzhůru jako volný a oproštěný ode všeho starého, jako nový, v Boží vůli stojící člověk, nebo musí klesnouti se starým, jež zajde.

Staré zašlo! V tom je rozsudek a splnění současně. *Všechno musí být nové!* V tom spočívá *donucení*, ono lidstvu dosud neznámé »*musíš*«, jež je nyní dáno Bohem jako podmínka!

Nemůžete se do smyslu těchto slov dost hluboko ponořit.

Volám k vám a můj hlas vychází ze starosti o vás. Zním v tom vaši povrchnost. Ale v tomto případě je neodpuštělná. Vzchopte se proto a ujasněte si se vši vážností, *co* v těchto slovech spočívá!

Toto dosud neznámé »*musíš*« je pro člověka na zemi především ono veliké »*nové*«. Je mu nyní do pozdějšího stvoření dosazena vyšší vůle bezprostředně působící, nutící. To je tak něco nového, že by se člověk chtěl postavit na odpor a jak bývá jeho zvykem, každé své hnutí zařizovat podle *svého* v domnění, že on je »*pán*« stvoření a nese jeho korunu.

Toto musíš je vůbec prasémě nového! Protože vynucuje a vyvolává to všechno ostatní, zejména úplnou přeměnu všeho dosavadního.

Ještě nikdy tomu tak v pozdějším stvoření nebylo, jak tomu bude *nyní*. Staré zašlo, znamená: *Vy lidé jste vyděděni!* Zbavení dědictví moci, která vám v tomto pozdějším stvoření byla dána. Pro všechny lidi platí nyní po prvé: *Musíte!* Kdežto dosud platilo: *Máte!*

Pouze tím se stalo všechno novým, pouze tím se nyní všechno změní a musí obnovit a všechno bude jiné, než jak bylo dosud. Takový je stav věcí.

Chtěl jsem vás k tomu v lásce přivést, pečlivě uvést do nového způsobu, abyste *dobrovolně a radostně* vybudovali v sobě již pravou půdu pro nutnou přeměnu a abyste se v díku podřídili vůli Boží.

Chtěl jsem, abyste bez utrpení prožili proměnu, tak aby vám ještě způsobila radost místo bolesti, kdybyste v *dobrovolném* spoluzachvívání jako vědoucí nepociťovali nijaké donucení, jež by se na vás muselo tísnivě položit, jakmile byste chtěli ulpívat na starém a náhle se rozpomenuli, že tomuto lidstvu byla dána na cestu svobodná volba.

Pravím vám, to *bylo!* Lidstvo nedbalo *povinností*, vyplývajících z poskytnutí milosti svobodného chtění a všechno, co mu tím bylo podřízeno, jen zotročilo, vedlo falešně v domněnce panství, jež své vlastnictví a svou říši nezná.

Celé pozdější stvoření vzkřiklo pod tíhou lidské domýšlivosti, jež se považovala za střed všeho dění; nechtěla se podvolit a sama sebe přiřadit k celku, nýbrž postavila se zde rušivě jako překážka a jako svéhlavý tvor.

Lidstvo je *zbaveno* své veškeré moci, dokud se radostně a ochotně nevřadí do záchvěvů, jež Bůh vložil do svého stvoření! Neboť jen v tomto *vřazení* může se státi velikým. -

A v tom malém světě zde na Hoře, který jsem chtěl něžně navyknouti novému, pro člověka dosud zcela nepochopitelnému, že se totiž musí podříditi všemohoucí vůli Boží jako každý jiný tvor, tedy i zde nahoře vyšlehovala přesto ještě velmi často ztrnulost malicherné svéhlavosti *takového druhu*, jenž se stal v pozdějším stvoření tolik zhoubným a pustošícím.

Lásku nebylo vidět, protože se dříve vzchopila sebeláska a snažila se v honbě za výhodami vetřítí do popředí!

Každý byl ochoten vykonati veliké. Ale malé, z něhož teprve může velké vzniknout, bylo pro mnohého ještě příliš těžké.

Hlavní kořen duše chtěl člověk již zapustit do nové půdy, ale mnohá drobná a podružná vlákna zkoušel ponechat ve staré půdě.

To by však nebylo nikdy zdravé a nic zdravého by nevzniklo; neboť tím by vbrzku musel onemocnět opět hlavní kořen.

Strhávám pro vás nyní opět most, který jsem vám chtěl nabídnout pro přechod do nové doby, abyste se mohli ode všeho starého, dávno navyklého bez bolesti oprostít! Zcela otevřeně jste se sice nechtěli postavit proti mým přáním, ale podle lidského způsobu hledali jste v tom pro sebe okliku a tichý odpor ještě obrátili proti *těm* povolaným, kteří vám měli být oporou, v protismyslném požadování, aby *tito* se téměř přes noc stali dokonalými, jestliže u nich měli dojít milosti.

Jsou arci někteří, kdo vůči *všemu*, co se zde na Hoře podává, chovají už předem nedůvěru nebo myslí, že by měli mít zvláštní pozemské výhody, jestliže se podřídí!

Že všechno, co zde bylo zřízeno, má pro ně mnohem *vyšší a cennější* cíl, to jim nikdy nenapadlo, ani to ne, že sebezpřekonání přinese užitek v *prvé řadě tomu*, kdo sebe sama přemáhá.

Tak mnohý z vás nebyl k tomu ochoten nebo v závistí myslel, že by z jeho práce mohl mít někdo jiný užitek! Jak malé, jak prazvláštně malicherné se to jeví při všem velikém, čehož se mu zde na Hoře každým dnem, každou hodinou dostává! Chce smlouvat o maličkosti, zatím co je trvale zahrnován *nezměrnými* dary.

Proto dnes strhávám tento most, a vy, kdo jste jej dosud nechtěli přejít v radostném spoluzachvívání a součinnosti na velikém, stojíte stranou z části již nového a musíte se nyní pokusit *přeskočit* propast, která dělí staré od nového!

Ani při veškeré námaze se to nikomu nepodaří, aniž by se při tom nyní více nebo méně neporanil, podle způsobu, jak on se v tom projevil a je možné, že nového *nedosáhne* a zřítí se do propasti. *Podal* jsem vám ruku ku pomoci. Ne všichni z vás se jí s díkem uchopili.

To byly přece jenom maličkosti, budete se chtít utěšovat. Ale ani nejmenší z maličností nebude vpuštěna do nového. Také na to si musíte zvyknout, neboť v budoucnu nebude maličností, nýbrž jedině *falešné* nebo *správné*, lhostejno, zda velké nebo malé; neboť obojí ruší harmonické zachvívání ve stvoření.

A i když si řeknete: »Kdybychom byli věděli, že se o to jedná, byli bychom rozhodně všechno radostně vyplnili, stejně už dávno čekáme, abychom prokázali jednou činem své dobré veliké chtění«, pak uvažujete falešně.

V dobrovolném činu spočívá ryzost! Jedině to má pro vás cenu a může vám skutečně pomoci a přinést užitek, snažte-li se dobrovolně a v radostném spoluzachvívání působiti k povzbuzení a k výstavbě!

Kdybych byl napřed přinášel vysvětlení o účelu a smyslu svých přání a následcích splnění, jež *vám* to přinese, pak byste z toho neměli užítku; neboť vaše konání bylo by pak *rozumově* uváženo, i když v dobré vůli, ale přece rozumově. Nebylo by to mohlo vejít do vás jako *nový druh, ráz vaší bytosti* v dobrovolném konání a jako samozřejmost po všem tom, co jste již směli přijmout jako vědění. Nebylo by to pravé a nepravým by to zůstalo. Mezi znovuzrozenými lidmi zde na Hoře musí však *býti všechno ryzí!*

Tak se odlučuje pravé od nepravého vždy samo sebou vlastním konáním a myšlením a když pak přijde paprsek soudu, smete všechno nepravé. Odstraní to a zničí, protože to náleží ještě ke starému, jež je pro vás minulostí a více sem nepatří.

Tu pak nepomůže ani nářek ani prosby; neboť všechno je následek vlastního chtění. Také nedbalý nebo povrchní jest jen sám vinen, protože se více nenamáhal pochopit hluboký smysl.

Ale ještě jednu pokladnici jsem vám tím otevřel, z níž jste mohli své mošny vrchovatě naplnit. Také kolem toho šli mnozí bez povšimnutí ve falešné domýšlivosti nebo také pohodlnosti.

To byla ovšem největší chyba, kterou dotyční mohli učinit; neboť mnoho tím pro sebe zmeškali, velmi mnoho, a toto zmeškání může ještě přivodit jejich pád, protože se opozdili a musejí nyní vynaložit mnohonásobek síly, aby si ztracené ještě v posledním okamžiku s námahou vybojovali.

V pospolném životě vám byla často poskytnuta příležitost pomocně zasáhnouti ve prospěch druhého nebo také při zcela všeobecných pracích, jež jsou nutné mezi tolika lidmi, z nichž však prospěch přece jenom plyne každému jednotlivci bez výjimky. Ať už je to činnost při úpravě cest nebo v hospodářství.

Práce bylo dosti a v *dobrovolné ochotě ku pomoci* pro všeobecné blaho není rozdílu mezi stupni vzdělání; neboť je to *ozdobou každého* člověka, nikdy při tom neutrpí na své důstojnosti.

Naopak, čím více chce být člověk pozdvižen, tím musí být pohotovější ke každé pomoci. Nabídl jsem vám těmito příležitostmi neocenitelnou pomoc!

Kdo se dobrovolně chopil práce, muži při hrubých a nejhrubších úkonech, ženy v přiměřeně lehčích zaměstnáních, ti si při tom mohli z dřívějšíka rozuzliti stará silná vlákna zlých zpětných působení, takže by toho byli při začátku dění zproštěni a byli by nově pevně spojeni s nitkami shůry přicházejícími, jež by je udržovaly, povzbuzovaly, povznášely a posilovaly.

Ale nejenom duch při tom získal, nýbrž i tělo! Od mnohého bylo oproštěno a mnohé bylo také nově vybudováno; neboť veliká pomoc může přijít jedině v pohybu a činnosti, jak z Poselství přesně víte.

Jsou také již mnozí mezi vámi, kteří to mohli na sobě už zcela zřetelně prožít a vděčně se z toho radují.

Kdo sám nechce pomoci, tomu *také* nemůže být pomoženo. Proto se těchto láskyplných milostí nemohlo všem dostat; neboť jsou někteří mezi vámi, kteří ve falešném myšlení, ba v domýšlivosti a bez lásky míjeli vždy znovu se nabízející příležitosti, nebo, řečeno jadrněji, od práce upláchlí, nebyli-li k ní přinuceni. Též pohodlnost nese na tom lví podíl.

Převážně však domýšlivost, kterou jsem ve svém Poselství zavrhl jako největšího nepřítel a dosti zřetelně odsoudil. Ale ona se objevuje vždy v nové formě a není nikdy za domýšlivost považována těmi, kdo jsou jí zotročeni.

Mzdu za toto falešné jednání však již obdrželi; neboť jejich duchovní vývoj zůstal daleko pozadu za stupněm, který vlastně měli dosáhnouti, protože se sami vzdalovali od nejsilnějších možností pomoci. To se nyní projeví vždy zřetelněji a musí to být brzy i zjevně poznatelné.

Mimo to visí na vás ještě mnohé karmické nitky, jež nyní pudí k nutnému odpykání, protože jste nevyužili příležitosti, jíž by se vám bylo dostalo k lehčímu *symbolickému* rozuzlení.

Na všem, co vám zde bylo poskytováno, spočívala láska! Plnost bohatých milostí, něžné vedení, jež vám nyní, když čas už přešel, mohu ukázati, aby každý ještě poznal, co ve své lidské domýšlivosti promarnil nebo čeho již v pokoře nabyt.

Dříve jsem vám o tom nesměl říci, protože všechno musí vycházet z vlastního chtění, má-li vám to přinést ten užitek, který v tom spočívá. Poskytuji jen příležitost a ukazuji vám cestu. Rozhodnout se již musíte sami.

Odhrnul jsem vám nyní oponu. Ať tato zkušenost neodplyne kolem vás, aniž byste jí využili!

Ještě dnes chybí tak mnohým z vás jakýkoli pojem, *jak* vážně, *jak* nesmírně vážně máte nyní chápati můj volající hlas a každý tichý pokyn, který jsem vám dal a jak neocenitelnou hodnotu skrývá pro vás mnohé, čeho jste si vůbec ani nepovšimli.

Avšak jednoho dne si to všechno náhle uvědomíte. Ale pak se již nedá nic dohonit, potom můžete ještě jen opožděně truchlit nad minutami, které jste promeškali.

Radostně jsem vzhlížel k těm, kteří se namáhali v překonávání dosavadního starého člověka, v spoluzachvívání a přizpůsobování.

Budou to nyní mít snazší, aby se vžili do nového; neboť oni splnili z *věrné lásky* a v těchto splňováních bylo v nich všechno jemně a něžně přebudováno, oni sami se stali novými a budou připraveni k hodině, kdy ostatní s bédováním zajdou!

15. ŽIVÉ SLOVO

Letnice! Právě před několika dny slavili jsme svátek vylití svaté Boží síly do tohoto stvoření! Znamená to obnovení, udržování a ozdravení!

Ta doba teprve přijde, v níž vy, lidé, pochopíte, jaké oběti ze Světla bylo třeba, abyste byli vyrváni jisté zkáze. Dnes to ještě nedovedete. Přesahuje to všechno lidské porozumění.

Můžete však *děkovati* Bohu a Pánu za jeho nezměrnou dobrotu, kterou můžete denně, v každou hodinu poznávat v celém svém bytí, jestliže poctivě chcete. A proto má být celý váš život díkem! -

Díkem - celý váš život! Vezmete-li tato slova v obvyklém smyslu tak, jak lidé myslí, muselo by takové děkování bez přestání unavit; protože člověk si představuje nepřetržité opakování mnoha děkovných modliteb.

Tak to však není chtěno. *Nejkrásnější dík jest čistá radost!* Kdyby lidé žili podle vůle Boží, nemohli by na svých poutích hmotnostmi nalézat vůbec nic jiného než jen radost! Jsou-li zde také chmury, je to jen vinou lidí; neboť chmury jsou Světlu cizí.

Lidé si vytvořili temno a tím také strasti. Svou tvrdošijnou svéhlavostí se tak zapletli, že jim nakonec již vůbec nebylo možno nalézt ještě cesty, které by je mohly vyvésti ven.

Hmotnost se pod falešným vlivem lidské vůle nestala Rájem, nýbrž místo toho jen bludištěm, z něhož ani jediná lidská duše nemohla najít východ. Množily se chyby, jejichž následky vyvolaly neslýchané stupňování zlé vůle. Jakékoliv odhodlání k dobré vůli bylo tak pevně obchváčeno houštinami zkřivených pojmů a omezeno ve svém vzrůstu, že zase brzy zakrnělo.

Takový byl stav, když se vůle Boží vnořila do hmotnosti, aby přinesla poslední pomoc těm, kteří ještě po ní touží. -

Vy jste si to však všechno představovali velmi povrchně, neboť lidé jsou v tom opravdu velmi zvláštní. Buďto jsou ihned hotovi zavrhnout vše, co jim Bůh posílá, a to pro svou domýšlivost, že oni sami všechno vědí lépe, nebo propadnou úplnému opaku a očekávají jako slepě věřící fantastické nemožnosti, které jsou mimo rámec Božských zákonů stvoření.

Proto bývají zklamáni, dokonce snadno opět propadnou nevíře, odehrává-li se tak mnohé jinak, než jak *oni* si představovali. Tak, jako předtím neznali míry ve své slepé víře, tak jí neznají ani ve svém zklamání, které si sami zavinili a stávají se proto nejhoršími nepřáteli všeho, co je podle jejich mínění zklamalo.

Dopouštějí se až neuvěřitelných věcí, i když jejich jednání je naprosto bezdůvodné a dětinské, člověka vůbec nedůstojné.

Nechtějí mít porozumění pro přesně *spořádané a ucelené* působení ve stvoření podle nezměnitelné vůle Boží. Domnívají se, že Bůh může kdykoliv svévolně měnit nebo rušit své vlastní zákony. Neuvažují, že tím zcela zřetelně doznávají svou pochybnost o věčné dokonalosti Boží nebo také svou neuvěřitelnou omezenost, která může být nazvána jen leností ducha nebo také hloupostí, pocházející z lenosti.

Velikými slovy se chtějí opírat o to, že přece všechno ve stvoření je podrobno neustálým změnám. To je ovšem dobře řečeno, ale všechny změny projevují se jen v důsledném rozvoji a výkvětu toho, co zde již bylo. Děje se tak jen podle přírodních zákonů, kterých nelze zkřivit a které působí hnací silou, ale nikdy se nemění. Všechna tato velká slova jsou tedy jen prázdným žvaněním, naprosto nepromyšleně použitým v lehkovážné povrchnosti.

Lidé rozsévají nezměrné hodnoty svými slovy, tak jako hrající si děti, aniž by sami tyto hodnoty pochopili. Proto používají slov také falešně a dávají jim mylný význam.

Nevidí pravdy, která je v nich, protože vyčtou a uslyší jen *to*, co *sami* chtějí. Ve své líné samolibosti nejsou vůbec ochotni hlouběji zkoumat a namáhat se rozumět *tomu*, co slova mají říci a co také dost zřetelně říkají.

I mnohým z *vás* chybí *správné* porozumění, protože jste *ještě* nevníkli dost hluboko do mého Poselství, abyste si tak mohli obrazně představit dokonalost všemohoucího Tvůrce v celé nedotknutelnosti a nezměnitelnosti. Základ její nepochopitelné velikosti jest v naprosto jasné prostotě, na kterou lidský duch *nechce* myslet.

Je naprosto nutné, abyste při *všem* svém myšlení měli neustále přísně na zřeteli nezměnitelnost v dokonalosti Božských samočinných zákonů tohoto stvoření. Držte se této zásady při zkoumání a vysvětlování *jakéhokoliv* dění! Jinak byste se nikdy nedostali dále a museli byste zabloudit!

Je proto zcela na místě, že právě dnes odhaluji poněkud závoj, který vám ještě zakrýval velikost oběti, kterou přinesl Parsifal pro vaše vysvobození a vykoupení.

Pravděpodobně se domníváte, že to nejtěžší byl asi boj s Luciferem, který skončil jeho spoutáním. Není tomu tak. Nejtěžší bylo *najít pro vás cesty ven z bludiště, které jste svými chybami rozšířili do obrovských rozměrů!*

Je to sice jen část jeho vykupitelského díla, dovedete-li však *tomu* aspoň z části rozumět tak, jak to skutečně bylo, pak nebudete moci dělat nic jiného, než bez přestání děkovat Bohu za možnost bytí.

Představte si: Vycházeje ze Světla, vzal Parsifal na sebe všechnu tíži cesty do hutných hmotností. Přišel tedy až dolů na zem, tak hluboko kleslou pod tíží lidské viny.

Přicházeje ze Světla, nevěděl, co je chyba a strast, přesto, že již jednou mohl poznat lidskou nenávist; neboť Světlo nezná strastí ani chyb. V této nevědomosti stanul tedy mezi těmito lidmi a jejich zcela zkřivenými, falešnými pojmy. *Všechno* kolem něho bylo falešné následkem Luciferova panství. Všechno bylo odvráceno od Světla a proto cizí a studené, ano i nepřátelské a ošklivé.

Nyní si opět myslíte, že měl prostě jen ukázat cestu do světlých výšin, aby tím dal lidem to, čeho jim bylo třeba k vykoupení. Představujete si, že mohl prostě jen zvěstovat slovo Boží, tak jak *jest!* -

Lidé by si s ním vůbec nevěděli rady. Byli přece tak dokonale zapleteni do svých chyb a nemohli již vůbec pohlížet vzhůru, nebyla-li jim napřed *proražena* cesta, která uvolnila východ, jímž mohli opět spatřit světlo plné zaslíbení. Záleželo tedy úplně jen *na tom, jak* Parsifal přiblíží Slovo lidem. Musel dát Svatému Slovu formu, která by se *hodila* lidem v jejich tísni. Slovo samotné přece již dostali od Ježíše, nemohli je však v sobě již více probudit k životu. Sami k tomu nenašli cesty a výklady církví byly příliš slabé a z části falešné, nežli aby skutečně mohly ještě být pomoci.

Slovo! Ani vy nevíte ještě zcela dobře, co si pod tím máte mysliti. Tak jako všichni ostatní, i vy stále zapomináte, co je vlastně Slovo, o němž stále mluvím. Vy ovšem víte, že je to *živé* Slovo, ale přece si ještě nepředstavujete to, co jest zcela správné.

Jako Ježíš kdysi o Slově řekl: *Já jsem Slovo!*, tak říkám i já dnes: *Já sám se vám dávám ve svém Slově!*

Kdybych chtěl dát Slovo lidem, aniž bych je pro ně zformoval, nerozuměli by mi! Vryjte tato slova do sebe plamenným písmem; neboť Slovo je živé, jest *samo* život a ve svém prapůvodním stavu ve formě pro vás neviditelné a nepoznatelné. *Ono jest!*

Jakmile je však chci lidem zpřístupniti, to znamená pro ně *srozumitelně* zformovat, musím je přeměnit z jeho druhu tak, aby bylo lidem pochopitelné. Forma musí být podána *tak*, aby *jim* byla k užítku.

Nikdo vám je nemůže otevřít v celé jeho síle! To znamená, že byste nesnesli celé jeho síly. Proto dostáváte Slovo ve formě, která je připravena jen pro vás, lidé, a jež obsahuje právě tolik síly, kolik jí potřebujete a kolik jí můžete snést, jste-li pro ni otevřeni. Jestliže se však neotevřete k přijetí síly, nemůže se vám jí dostat, protože k jejímu přijetí je nutné vaše *chtění*, které se podobá prosbě o ni.

Jak často si ještě zahráváte se Svatým Slovem v myšlenkách, aniž byste vlastně věděli, co tím činíte.

Jak často bylo již k tomuto lidstvu voláno, že přibilo Slovo na kříž tím, že ukřižovalo Ježíše! Lidé však křížují Slovo neustále, znovu a každý den, když se opovažují je křivit a vykládat jen podle své vůle, aby si je učinili služebným pro mnohá svá přání, aby jim sloužilo k získání vlivu na lidi.

Kdo však myslí na to, že se tato přestoupení musí hořce vymstít rouhačům, kteří se odvážili zla, pro něž nemůže být odpuštění; neboť Slovo, pozemskými lidmi tisícovým způsobem již zneužitě, bylo *živé* Slovo!

Nikdy nezapomínejte, co *jest* Slovo, které dostáváte ve *formě* vám potřebné a přijímejte je jako *občerstvení svého ducha*; neboť je to pokrm, který potřebuje a nápoj, po němž žizní, bez něhož vůbec nemůže být! Nesnažte se je opět pozemským rozumem znehodnotit! *Udržte si* je, aby se vám neztratilo!

Slovo nejsou lidské výrazy a věty, kterých k tomu používám. Je to něco pro vás nepochopitelného, něco samo pro sebe, co *těmito formami* je s to do vás vstoupit, jestliže se pro to otevřete. Používám vašich slovních forem a vět jen jako určitého druhu kanálků, jimiž přivádím živé Slovo k vašemu duchu, který jedině je schopen je přijmout, aby pak mohl svým zesílením roztrhnout všechna pouta plíživé temnoty.

Nyní vám bude již také jasnější nutnost, která zásadně podmiňovala, že Parsifal musel dlouhé pozemské bytí strávit nepoznán mezi lidmi, mělo-li se lidem vůbec ještě dostat pomoci skrze Slovo. A jen *Slovo* mohlo pomoci, protože záchrana je úplně odvislá od *procitnutí* lidského ducha, po němž musí přijít poznání. Boží zákon neurčil nijaké jiné cesty, než tuto jedinou cestu nedotknutelné spravedlnosti.

Chtěl-li Parsifal najít správnou *formu* pro Slovo, která by mohla pozemským lidem *pomoci*, musel nejprve sám poznat druh lidí se všemi jejich chybami a zkřivenými pojmy. Musel nejprve hledat v lidech kořeny všeho zla, aby vyzkoumal a prorazil cesty *formou*, kterou by Slovu dal. Jen tato forma musí skutečně pomoci, jestliže lidé budou chtít jít touto cestou.

Ale to mohl učiniti teprve tehdy, až se mu dostalo *vědění* o všech jejich chybách a slabostech.

Vědění však nemůže takový Vyslanec ze Světla dosáhnout pozorováním nebo tázáním, nýbrž jen vlastním *prožíváním*, protože chyby, slabosti, zlo a zkřivení jsou Světlu cizí a cizími vždycky zůstanou. Vyslanec Světla nemůže nikdy mít porozumění pro takové věci.

Tak byla *tato* část nejtěžší cestou Parsifalovou. Chtěl-li *pomoci*, zbylo mu jediné: Musel nějakou dobu žít jako člověk mezi lidmi, aniž by věděl o svém původu nebo úkolu; neboť by jinak nebylo nikdy došlo k *prožívání!*

Ale nejen to, on se musel dostat bezprostředně do styku se všemi chybami tohoto lidstva, musel je na sobě vytrpět, aby tímto *spoluprotrpěním* dospěl alespoň k *vědění*. K *porozumění* nemohlo nikdy dojít, protože jeho druhu a původu musela navždy zůstat cizí všechna falešná lidská práva a zkřivené názory. Proto také nemohl myslet nebo jednat podle omylných lidských práv; vzdor pozemskému životu mohl provádět jen *Boží zákony*, proti kterým se často nepřátelsky postavily mnohé právní pojmy hluboce kleslého a omezeného lidstva.

Proto tento cizinec, vyšlý ze Světla do rejdiště všech temnot, nevědoucí v této době těžkého učení o svém poslání, musel přirozeně prožívat trvalé, těžké boje, starosti a utrpení pozemského druhu.

Proto byl bezohledně stržen do víru, který ho prováděl vším *tím*, co bylo mezi lidmi nesprávné. Nestáčilo, aby byl přiveden *k tomu*, nýbrž on sám musel být zapleten do všeho, aby uprostřed těchto hrůzných zmatenin poznával každé jednotlivé zlo a vlastním protrpěním našel cestu, která by lidem poskytovala možnost oproštění se z neblahých okovů.

On *sám* musel jít cestou záchrany jako první a *tím* ji prorazit všem lidem, každému jednotlivci. Jen tak mohl pak lidstvu ukázat slovem, jak se opět může osvobodit od veškerého zla.

Nemohl být z toho důvodu ničeho ušetřen, protože mu nemělo býti cizím nic, co lidi potlačuje a mučí a tím strhuje od Světla.

Tak mu bylo na cestu položeno *všechno* pozemské zlo, aby je vlastním protrpěním nejdříve překonal. Svým překonáním vytrhl současně dotýčný kořen, rozšlápl jej a tak prorazil lidem cesty vedoucí vzhůru ke Světlu.

Zatím co tedy trpěl od lidí a mezi lidmi, musel totéž lidstvo *osvoboditi* od všech těch věcí, kterých proti němu používali, tím, že poznal, co je falešné a jako *první* vykročil na cestu k osvobození. Tím, že Parsifal poznal každé zlo, byla také již moc tohoto zla zlomena a položen základ ku pomoci ve zlu stojícímu a klesajícímu lidstvu.

To byla největší a *nejtěžší* oběť, kterou přinesl pro pozemské lidi. A zní to jako výsměch, že je to právě tato pozemská doba, ze které se lidé z temnot snaží zformovat útoky proti němu. Právě této největší části jeho úkolu, kterou vlastním utrpením splnil *pro lidstvo*, chtějí používat k jeho ponížení a špinění nejdopornějšího druhu.

Právě všechno to, co *pro ně* vytrpěl, aby jim v určitou hodinu mohl skutečně pomoci z vlastní zkušenosti svou radou, která se musela zrodit z prožití, právě to se snaží ochotné nástroje temnot učiniti předhůzkou nejnižšího druhu. Činí tak vždy znovu a znovu jen proto, aby ostatní lidi zdrželi nebo odvedli od cest k záchraně tím, že chtějí otřásti důvěrou a vírou v zachránce a jeho posláním. To jste ostatně z části prožívali se mnou.

Pokuste se představit si, co to znamená, co to *jest*, muset *vlastním* prožitím poznat v několika desetiletích *všechny* lidské chyby a slabosti, kolik jich jen na zemi *jest*! Zkuste se vmyslet do postavení, která vzniknou, musí-li být vychutnány *všecky* důsledky falešných a zkřivených lidských pojmů, aby byla nalezena možnost osvobození se od nich, a pak mohla být lidem ve vhodné formě Slova dána, protože lidstvo samo by jí už nikdy nemohlo dosáhnout!

A jaké city to probouzí, být zlovolnými právě za to špiněn! Není to nic jiného než to, co kdysi cítil Ježíš, Syn Boží, když jej obvinili a ukřižovali jako rouhače proti Bohu a buřiče, právě Jeho, který sám byl v Bohu a také Bůh v něm! A který také již dosti vytrpěl pro lidi, k nimž přišel, aby jim ještě v pravý čas přinesl pomoc ve Slově!

Kdyby byl Parsifal nevezal na sebe *toto* utrpení, aby mohl najít záchrannou *formu* Svatého Slova ku pomoci padlého, zbloudilého lidstva, formu, kterou lidé potřebovali ve své tísní, aby mohli opět putovati cestou ke světlým výšinám, nikdy by nemohli vděčně slaviti svátek *skutečných* letnic po Svatém soudu. A tento soud udeří nyní brzy na zemi, aby vyrovnal všechno staré ve spravedlnosti Páně!

Děkujte proto Tvůrci, svému Bohu, že vám ve své milosti ještě jednou podal ruku, abyste nemuseli zahynout. Radujte se v jeho síle, kterou vám opět poskytl a žijte vděčně Jemu ke cti podle jeho Slova! Neboť v Slově vám dávám cestu, pokrm a sílu a tím *vše*, čeho potřebujete pro své bytí a pro svůj vzestup!

16. VELKÁ OČISTA

Není nic na této zemi, co byste vy, lidé, mohli z vděčnosti dát *za to*, že vás Bůh osvobodí od temné havěti, kterou jste sami vypěstovali svým falešným chtěním.

Kdybyste se alespoň snažili pochopit, že boj Světla proti všemu temnému není Světlu radostí, nýbrž zápolením a ničením vši špíny nejodpornějších druhů! Přitom největší část lidí, pro jejichž osvobození *se tak děje* a jimž to přináší všecken užitek, se ke všemu staví ještě na stranu jedovatých temnot, aby nejnižším myšlením ztěžovali cestu nositelům Světla.

Hněv všemohoucího Boha bije již do řad těchto rouhačů, kteří jsou jako nejodpornější havěť odsouzeni k zadušení ve svých odporných slinách! Aby svět byl očištěn od takového zla!

Tento výraz není pěkný, ale není jiného slova pro něco, co je naprosto nevyslovitelné ve své hnusné zavrženosti; neboť ani tato pozemská řeč nestačí ke správnému označení takového druhu nejnižšího myšlení.

Jedině výrazy »chamrad« a »havěť« označují dva základní druhy těchto vyvrženců, kteří se sami vyloučili z jakékoliv možnosti záchrany. Nejsou schopni vytvořit ani *jediné* čistší myšlenky. Rozšiřují kolem sebe jen vše rozežírající, jedovatou zášť, která však nyní dopadne na ně zpět a musí je rozsápat a způsobit jejich rozklad.

Rozervání nevylicitelnou nenávistnou závistí, budou se potáceti v úzkosti a strachu, v zděšení a hrůze. Ani jedna ruka se nepozvedne, aby zmírnila jejich dobře zasloužené hoře.

Budou odstrčeni od všeho, co usiluje ke Světlu a k duchovní svobodě. Teprve až budou biti nouzí a utrpením a zmitání nevýslovnými bolestmi, probudí se v nich uvolňujícím rozkladem jejich duchovní jiskra. Bude žalovati, že ji svým nepřátelstvím ke Světlu zanedbávali a že ji chtěli nechat zahynout. Jiskra vyšlehne v každém jednotlivci a bude bolestně pálit svou neztišitelnou touhou, až spálí vše, co ji dosud drželo dole.

Tak pokračuje rozklad současně zvenčí i zevnitř ruku v ruce v neuvěřitelných mukách. Vzdálena je každá pomoc, daleko jakákoliv úleva. Jen strach se stále stupňuje až v dravé zoufalství, až nakonec bude vědomé já úplně rozloženo; neboť nic z něj nesmí zůstat.

Toto jsou cesty proklatých od okamžiku, kdy Bůh stáhl svou ruku zpět a ve svatém hněvu oddělil je všechny od možnosti přijetí záchranných milostí.

Tu *musel* zavržený klesnout, musel být stržen do propastí hrůzy a zničení; neboť se mu nedostalo shůry nijaké opory!

Vy však, kteří usilujete vzhůru, budete *osvobozeni* od veškeré havěti a všech nástrojů temnot, tak jak jste již osvobozeni svatým Světlem od knížete temnot na dlouhý čas. Děje se tak proto, abyste opět mohli natolik zesílit, že se ho již nemusíte obávat.

Brzy celá země, která vás nosí, vznese se vzhůru i s vámi do čistších a světlejších úrovní. -

Až budete potom moci opět dýchat *čistotu*, až z vás všechno spadne, co vám uzavíralo jasný výhled ke Světlu, *pak* v pohledu *nazpět* teprve poznáte, *jak* odporné bylo bahno, v němž jste dosud žili. Teprve při tomto *pohledu nazpět* vámi otřese ošklivost a hrůza... a... snad... pak ve vás vykvete také alespoň část té vděčnosti, kterou byste měli Bohu vzdávat již dnes za veliké dílo lásky, které On na vás naplňuje touto očistou!

Již dávno jste mohli, ba museli poznat, jaká je to nadlidská trpělivost a shovívavost, kterou poskytoval dokonce ještě i oněm již zavrženým. Mohli byste to vidět i ve *vlastních řadách!*

Pomyslete jako na *malý* příklad ještě jednou na všechny ty, kteří se sami *dobrovolně* připojili ke Slovu a pak opět odpadli!

Nemluvím o dřívějších událostech ve světlejších úrovních, nemluvím o dřívějších slibech, povolených jako splnění dobrovolných proseb, ne, mluvím *jen* o *krátké pídi tohoto pozemského bytí*. I v ní je toho již dost, aby se člověk s odporem odvrátil od *těch* lidí, jejichž celé myšlení jsou jen nízké výplody uražené ješitnosti nebo zklamání z nějakých nesplněných pozemských přání nejrůznějšího druhu, jakož i velikášství, které se nemohlo uplatnit.

Jen se ohlédněte, všude najdete takové lidi! Znali jste je celkem dobře, takže nemusím uvádět jejich jména. Jména, která budou jednou pálit ve vašem citění pro právo, až uvidíte, že Boží spravedlnost se nenechá posmívat a začne působit zpětně v pravý čas *tak*, jak by to člověk nikdy nedokázal.

Soud ve své moudrosti a spravedlnosti srazí vás v úctě na kolena. Budete prosit o odpuštění za to, že jste ve zlosti nebo v rozčilení často předbíhali svými přáními skutečnou spravedlnost, aniž byste myslili na to, že všemohoucnost Boží zasahuje mnohem ostřeji a jistěji, také neúprosněji, než jak by si člověk vůbec dovedl představit.

Pán se nenechá posmívat! A posmíváním jest i neuposlechnutí jeho svatých zákonů. Myslí-li člověk, že může jednat podle *svých* přání, aniž by se staral o Boží spravedlnost nebo domnívá-li se, že se může oddat svým *náladám*, aniž by ho zasáhla odplata, tu se tím posmívá všemohoucí spravedlnosti Boží.

Pán se však nenechá posmívat! To je výstraha, která přináší splnění! A den těchto splnění není již daleko.

Ohlédněte se pátravě ještě jednou po lidech a jejich jednání dříve, než nyní padnou do tvrdých mlýnů odplaty a zmizí v nich navždy! Jsou mezi vámi mnozí, kteří všechno prožili se mnou. Nebude vám za těžko nabytí poznání, které vám může v budoucnosti *prospět*.

Lidé, které míním, našli v Poselství to, co již dlouho hledali a poznali to podle *svého* tehdejšího *tvrzení* jako pravdu.

Pak s námi navázali styk, ne my s nimi. Oni sami přišli *k nám*. Já jsem je nevolal! *Oni* často ve značné míře využívali našeho času, přirozeně v úmyslu, aby vyzískali něco *sami pro sebe*. Připusťme v dobrém, že hledali *duchovní* prospěch a užitek.

To také mohou a mají najít v Poselství a v mých přednáškách, jakož i v jednotlivých rozhovorech, hledají-li vysvětlení o věcech, které lidi *povznášejí a zušlechtují*. Poselství samo svým druhem o tom všem svědčí, stejně jako i rozhovory.

Toto *všechno* jim bylo poskytnuto, i když někdy se zdráháním. Tito lidé, i když prosí, zpola si to vynucují, což jest vyvoláno jejich sobectvím a ješitností, která je také později od věci opět oddělila.

Když se domnívali, že již vyplnili své dosavadní mezery ve vědění a že se jim nedostane již dalšího prospěchu, ustoupilo také i Poselství zase do pozadí. Znamé již chtění, všechno vědět lépe, se zvolna vynořilo v jejich nitru. To je průvodce veškeré ješitnosti, především však vždy *uražené* ješitnosti. Co však takové ješitnosti zasadí často tu nejtěžší ránu, je to, že se nikdy neucházíme ani nebojujeme o toho, kdo se odvrátil; protože mně je to úplně lhostejné. Každý člověk musí mít přece svobodnou vůli k rozhodnutí, má-li mu toto přinésti užitek nebo zničení. Jen *on sám* nese za to plnou zodpovědnost.

Z tohoto důvodu odmítám také vždy *ovlivňování jakéhokoliv druhu*. Je to tedy úplný *opak* toho, co by takoví lidé po svém odpadnutí rádi tvrdili, aby tím své nepěkné jednání a zlé chtění omluvili a takovým směšným způsobem alespoň poněkud odůvodnili.

Raději si sami dávají ubohé vysvědčení vnitřní bezmocnosti, jen aby se mohli oddati své zlé vášni, působiti škodu nebo hořkost tam, kde vycitíují nebo se domýšlejí, že se jimi opovrhuje!

Jsou příliš zbabělí a příliš domýšliví, než aby si prostě řekli, že se už v začátku *oni sami* mohli mýlit, když později myslí zase jinak. Měli by si říci, že to byli *oni sami*, kteří přišli a opět odešli a že také nemají práva činiti nějak zodpovědným za tento *svůj* zdánlivý omyl někoho, kdo se o ně neucházel a ani je nevolal.

Takovým nesmyslným výpadům přece odporuje každé mé slovo, které jsem dosud napsal a řekl. A já *žiji* tato slova! Nelze mne oddělit od mých slov! A toto slovo je nyní pevně a nezměnitelně vryto do celého stvoření.

Tak chtějí se nyní mstít *ti* tvorové, kteří očekávali *více*, než byli sami *schopni* přijmout, poněvadž jejich stanovisku chybí potřebná čistota jejich přání a duchovní pokora. Vždy ve všem stavěli opět jen *pozemské* jako hlavní cíl své cesty.

Ani čistě lidsky nelze takovému jednání rozumět, leda po prostém vysvětlení, že lidé takového druhu se nemohou ovládnout. Musí se lstivě a záludně oddat svým sklonům, působiti jiným jen pohoršení a pokud možno škodu, což jim způsobuje potěšení. Je to někdy dokonce chorobné založení, které v takovém jednání nachází vnitřní uspokojení.

Je-li však možno, aby při tom dosáhli bez námahy nějakého *pozemského* užitku, učiní tak bez rozpaků jako vítaný doplněk svých činů.

Vlastní základ všeho toho leží však mnohem hlouběji. Lze jej vysvětliti jedině ve smyslu Poselství:

Tito lidé se stali vlašnými. Ve své vlašnosti a slabostech byli temnotami stále víc a více lákáni a *nepozorovaně* uchopeni a protože nekladli odporu, byli zachyceni pevně, k neuniknutí. Nebránili se, neboť dotek temnot, hladící jejich slabosti, je naplňoval dokonce uspokojením.

V myšlenkovém pohrávání pak nastalo nevyhnutelné spojení. Temnota zasyčela... a oni se stali rádi poddajnými nástroji a ještě k tomu přidali něco ze svého.

Jejich původní vlašnost stupňovala se pak v nepřátelství a stěží ovládanou nenávist a zahalila nakonec přiměřeně i všechno jejich myšlení a jednání.

Samozřejmě hledají stejnorodé proudy vždy připojení. Najdou se a vaří pak společně jedovatý nápoj, kterým svou oběť obmyšlejí. Ale tentokrát jej budou muset vypít sami až do poslední kapky, podle svaté vůle Boží, která svou všemohoucností ve zvrtném působení na ně dopadne.

Všechno, co ve svém pomlouvačném myšlení a stejnorodém jednání připravili, co ve svém chytráckém falšování skutečných pojmů a událostí zformovali, stane se ostrým mečem *proti nim!* I to nejmenší, sotva viditelné falešné myšlení svalí se na ně stonásobně zesíleno; neboť jejich nenávisť směřovala proti svatému Světlu!

I naprosto neznalý vnější divák může velmi lehce poznati špatnost tohoto neuvěřitelného jednání. Ani jeden člověk nemůže přece toto jednání označiti jako »dobré«; ihned a bez pomůcek je v tom vidět *zlé* chtění! A zlo může přicházet jen z temnot, *nikdy ze Světa.*

Podle toho se pozná, kde číhají *temnoty*. A co temnota pronásleduje svou nenávisí, jest *jen Světlo* a všechno světlé. Každý, kdo v klidu zkoumá, nalezne již v tom důkaz, kde se nachází temnota a kde Světlo.

Podle zákonů stvoření se to dá podrobně zdůvodniti. Vždyť temnoty nenávidí Světlo a snaží se je napadat a špinit, kde jenom mohou!

Kde temnota útočí, tam jsou světlé hodnoty! To bude lidem v budoucnosti brzy jasné a budou podle toho usuzovat a jednat, aby úplně vymýtili zlo, které se tím *musí* vždy *samo* označiti!

Co je temnota a kdo k ní patří, se velmi lehce rozezná podle *druhu* chtění, které se projeví v jednání.

Tímto příkladem vám dávám ponaučení, kterého máte ve svém budoucím bytí využít a současně vám ukazují, jak ošklivý a odporný jest zápas s temnem, protože temno působí *vždy* jen záłudně, zákeřně, lživě a zlovolně. Plazí se v bahně svých vlastních žádostivostí a stříká z tohoto pařeníště jedem po všech, jimž platí jeho závist.

Je-li takové jednání ohavností i před pozemskými lidmi, jak potom před Světlem a před Bohem!

Nyní však uhodí zápalný paprsek Božího hněvu do tohoto žalostného bahniska a zničí vše, co se k němu druží v myšlení i v jednání!

To ve skutečnosti nelze nazvati bojem. Ošklivost a hnus vystupuje při každé ráně, kterou čistý meč Boží musí udeřít proti špině, jsa k tomu donucen útoky temnot, které již poznávají svůj konec.

Člověk, který má v sobě ještě trochu sebeúcty, odejde prostě do ústraní, když se domnívá, že nenašel to, *več* pro sebe doufal a řekne si, že se snad *sám* mýlil, když očekával něco jiného. Nikdy se neukáže jako záłudný a sprostý, není-li *v něm samém* zlo a zlé sklony, které pak vybičovány temnotou, mohou se vystupňovati až do neuvěřitelných rozměrů.

K tomu všemu se také ještě druží stoupající tlak Světa, který *nutí* zlé i dobré vlastnosti k poslednímu rozuzlení. Zvýšený tlak nutí je zesíleným pohybem k plnému *využití.*

V tomto neočekávaném propuknutí bude zlo současně s poslední platností sraženo a dobro vysoko pozvednuto. Nutnost projevití činem všechno to, co je v lidské duši skryto, dává popud k účinkům soudu jak pro jednotlivce, tak i pro davy.

Je to docela prostý děj, který budete moci den za dnem vždy zřetelněji pozorovati. Učte se z něj a osvojte si z toho duchovní užitek!

Takový je světový soud ve svém samočinném působení a prosté přirozenosti, a taková jest i svatá vůle Boží!

Sami vidíte, že označení boj je příliš dobré pro nutné zničení takových zákeřníků, kteří ohrožují všechny cesty milostivě Bohem darované a vedoucí k duchovnímu míru.

To není boj, nýbrž veliká *očista* jako součást díla spasení ze Světla. Přece však je to pro Světlo jen *odporná* práce, protože temno jest a zůstává až do posledních konců vždy stejné, tak jak jest: budící ošklivost, opovržením hodné v každém svém jednání. To není ani čestný ani úctyhodný protivník!

Světlo vůbec nemůže mít úctyhodných *protivníků*, protože všechno *opravdu* úctyhodné chce sloužit jen *Světlu* a nikdy temnotám.

To je úkol, který Světlo za vás, lidé, vykonává!

Vy, kteří jste všechno směli již *vědomě* spoluprožívat, nalezněte v tom velikost Boží, jeho všemohoucnost a spravedlnost a jeho... lásku!

Vždyť *Láska* je to, když Bůh odstraní se země tento morový dech a osvobodí vás od něho, abyste mohli setrvati plni *radosti* ve stvoření, které vám milostivě dal jako váš domov!

Vzdejte mu *takový* dík, jaký dílu jeho lásky náleží, a to tím, že udržíte své myšlení čisté a budete myslet jen na *blaho* a mír svých bližních, nikdy ne na to, jak byste jim způsobili utrpení!

17. PLAMEN UČEDNÍKŮ

Na starých i na nových obrazech vidáme často učedníky Syna Božího Ježíše, zobrazené s plamennými jazyky na hlavách, takže se tyto postavy na obraze jeví jako rozžaté svíce, neklidně plápolající.

Toto zobrazení pochází ve svém prapůvodu od umělců, kteří byli buďto sami jasnovidní a duchovně ukázané obrazy předávali takovým způsobem dále, nebo je podle líčení jasnovidných lidí zobrazili.

Mezi nimi jsou i takoví, kterým sloužilo za podklad vyprávění o vylití síly Ducha Svätého na učedníky, při kterém se mluvilo o šlehajících plamenech.

Přesto se mnozí pozemští lidé domnívají, že na této formě zobrazení pracovala pouhá fantasmie umělců. Avšak v tomto případě vyjadřuje vyobrazení téměř přesně pravdu tak dalece, pokud se tato dá obrazně zformovat.

Mezi umělci, kteří takové obrazy malovali, jakož i mezi všemi lidmi, kteří tyto obrazy znají nebo si sami učinili o nich podobnou představu, neví ani jeden o skutečné *souvislosti* a příčině zjevů plamenů na hlavách. Jasnovidní lidé je sice vidí, nevědí si však s nimi rady, poněvadž vysvětlení o tom se ještě nikdy nedostalo mezi lidi.

Chci proto dnes o tom promluvit, poněvadž i dnešní skuteční učedníci, kteří jako takoví jsou v sobě živí, mají týž plamen na svých hlavách a mnozí jasnovidní lidé mohou jej občas zřetelně viděti. Ne všichni, neboť dar jasnozření jest rozdílný.

Učednictví spojuje k tomu vyvolené lidi pozdějšího stvoření s prastvořením. To jest: Vyvinutým lidským duchům jest darována k jejich duchovní jiskře ještě jiskra z říše praduchovní.

Tato jiskra jeví se pak na hlavě jako plamenný jazyk, ovšem jenom tehdy, když učedník této jiskry *používá* a není-li k tomu příliš líný. Vzplane jen *používáním* a působí dle svého druhu.

Při tom zůstává vždy sama pro sebe. K duchovnímu může býti sice připojena nebo přičleněna, ale nemůže jím nikdy proniknout.

Tak jako se praduchovní ve stvoření podle zákona a svému druhu přiměřeně zachvívá nad duchovním, tak stojí i u učedníka pozdějšího stvoření nad jeho duchem. Zůstane nad ním, aniž by do něho vešlo, poněvadž praduchovní není snad čistší nebo silnější duchovno, nýbrž jest *naprosto jiného, samostatného druhu*, je tedy jiné, úplně *rozdílné* podstaty než lidské duchovno.

Spojení těchto obou druhů je možné, jsou-li splněny přechody zákonům stvoření odpovídající, ne však splynutí.

To jest důvod, proč se praduchovní jiskra jeví nad lidským duchem v podobě plamenného jazyka.

Ale nechci se spokojiti jen tím, že vysvětlím pouze děj, který malíři zobrazují na obrazech, nýbrž chci jíti dále a uvéstí vám i důvod, proč učedníci obdrží jiskru z prastvoření a proč je pro ně nutná. Neboť kdyby nebyla skutečně nutnou, nebyli by ji dostali.

Učedníci mají býti *prostředníky* mezi Vyslancem Světla, vtěleným na zemi, a pozemskými lidmi. Mají šířiti Slovo Boží, žiti vzorně podle vůle Boží a pozemsky ji jako první *uskutečňovati*.

K tomu potřebují rozšířenější možnost chápání, které jest schopno přijmouti vznešený smysl Slova, to jest rozuměti Vyslanci Světla.

Za tímto účelem dostávají učedníci jiskru z říše praduchovní, která je uschopňuje přijmouti Poselství ze Světla *vyšším* způsobem, nežli jakým je vyvinutý pozemský lidský duch schopen ho přijmout. Touto jiskrou mohou býti za účelem lepšího poznání z pozdějšího stvoření duchovně pozdviženi.

Propast, která se rozevřela mezi Vyslancem Světla a pozemskými lidmi je již příliš veliká a příliš hluboký je již pád pozemského lidstva, takže přijetí *síly* Slova ze Světla bez prostřednictví učedníků je lidem velmi nesnadné.

Jiskra praduchovní, kterou učedníci dostávají milostí Světla jako dar, činí je schopnými nejen snadněji a více poznávati, nýbrž přijímati i vyšší sílu.

Tato síla, již jsou učedníci schopni přijmouti, musela by prouditi kolem pozemských lidí *nevyužita*, kdyby pro druh lidského ducha nebyla dříve zpřístupněna. Lidé sami nejsou schopni se jí otevřít.

A to jest úkolem učedníků!

Proměna síly skrze učedníky k dalšímu předávání nepřichází vůbec v úvahu, poněvadž změna síly jest naprosto nemožná. *Síla* zůstává vždy přesně táž, jedině *vyzařování* touto silou prožhaveného dočasného druhu jest při *různosti druhů* také rozdílné a může se proto rozdělití v mnoho oddílů.

Síla vytváří pouze *tlak*! *Působení* tlaku je však určováno *růzností odporu*, který kladou různé druhy ve stvoření. Rozdíly v odporu vyvolávají zprvu žár nebo chlad, barvy, tóny, přitahování nebo odpuzování jako pohyb, stejně jako tíži nebo lehkost, jakož i všechno střídání. Teprve odporem nabývají všechny vlastnosti výrazu!

Slovo »výraz« stává vlastně tento děj do *pravého* světla, poněvadž vlastnosti všech druhů jsou silou skutečně *vyráženy*, tlakem síly nabývají *výrazu* a jsou tedy donuceny se *projeviti*.

Čím silnější nebo slabší je při tom *odpor* druhů, tím zřetelněji se ukazují tlakem vytvořená a vytlačená *vyzařování*, jakož i jejich účinky ve svých při tom se vyvíjejících, naprosto určitých vlastnostech.

Představte si to takto: *Živá síla jest!* Lze ji vycítit a zpozorovat teprve odporem, který vyvolává a vytváří tlak, jenž touto silou roste nebo slábne.

Tlakem vzniká všechno, co se projevuje. Je to základ každého zformování ve stvoření, které se musí podřídit současně rovnoramennému kříži, v němž se musí zachvívat, poněvadž tento kříž jest živoucí síla, jejíž pozitivní a negativní *záchvěvy* jsou vždy v rovnováze. Pozitivní *záchvěvy* probíhají směrem kolmým, negativní směrem vodorovným.

O tom však dnes jen mimochodem. Pozorujme opět učedníky, kteří mají na svých hlavách praduchovní plamen!

Tento plamenný jazyk působí dvojím způsobem. Za prvé jako nálevka pro lidského ducha, stojícího pod ním a za druhé jako anténa. Tím označuji dva způsoby *přijímání*. Nálevka je obrazem pasivního, negativního přijímání, zatím co anténa zrcadlí přijímání aktivní nebo pozitivní. Do nálevky musí být naléváno, anténa sama zadržuje pevně vše, co se jí zcela určitým způsobem dotklo.

Nálevka přijímá slovo jako formu, kdežto anténa jako vyzařování síly.

Působení na učedníka jest následující:

Ačkoliv je plamen připojen, podrží svůj druh pro sebe tak, jako pozemský lidský duch zachovává svůj, jemu náležející druh, beze změny.

Avšak to, co plamen na hlavě učedníkově jest schopen přijmouti, to se v lidském duchu zachvívá vibračně. Lidský duch pak předává dále pozemským lidem *vjem* souhlasnou vibrací procítěný! Toto další předávání se děje způsobem odpovídajícím druhu pozemských lidí, poněvadž podle zákonů stvoření to není jinak možné. Proto mu pozemští lidé stejnorodostí svého ducha mohou také rozumět.

Tak se to jeví jako *zdánlivá* přeměna síly Slova a způsobu, poněvadž učedník to předává dále jinak, než jak je to sám schopen přijmout. Jeho duch však přímo nepřijal vůbec nic. Jedině vibrací při příjmu plamene nad sebou mohl *dodatečně procítiti to*, co plamen přijal. Bez tohoto jemně vycit'ujícího plamene nemohl by lidský duch učedníkův pochopit víc než ostatní lidé.

Lidský duch učedníkův může takto dodatečně procítiti, co plamen přijal, leč jen svým vlastním druhem. Následující *vjem* odpovídá proto tomuto jeho druhu a předává ho dále tak, jak ho sám svou stejnorodostí s pozemskými lidmi přijal.

Není to tedy ve skutečnosti přeměna síly, nýbrž učedník může jemu přiděleným plamenem vycit'ovati mnohem *víc* než pozemští lidé, poněvadž plamen se podobá anténě, která je schopna zprostředkovati spojení z větších dálek a propůjčuje mu částečnou schopnost přijímati záchvěvy v čistě duchovním.

Myslím, že jsem se vyjádřil dosti zřetelně, abych ve vašich představách vyvolal obraz, který by se ději pokud možno nejvíce podobal.

Musíte si jen vždy znovu uvědomit, že určitý druh, jako takový, nelze nikdy přeměnit. Může mu být vyšší mocí něco přidáno, avšak tento přídavek podrží si vždy svůj vlastní druh sám pro sebe. Může nastati jen společné *působení*, které musí dodržovati cestu přesně vyznačenou zákony stvoření a nemůže nikdy vystoupiti nad ni nebo dokonce vybočiti stranou.

Učedníci dostávají tento čistě duchovní plamen, aby mohli lépe přijímati slova Vyslance Světla na zemi, jejichž smysl, jakož i Svatou Sílu, kterou Slovo obsahuje, pak předávají po způsobu pozemských lidí dále.

Z toho můžete poznati ohromnou důležitost, jakou mají učedníci ve svých rozličných druzích. Jsou mosty k lidstvu, které nesmějí být strženy, nýbrž plně využity.

Jsou to mosty *naprosto různých druhů*, kterých lidstvo ve svém seskupení potřebuje, aby mohlo dosíci Slova a jeho síly. Z tohoto důvodu nejsou také voleni učedníci stejných osobních vlastností, nýbrž navzájem se úplně liší. Odlišují se nejen vzděláním a charakterem, pozemským věděním a pozemským postavením, nýbrž i duchovní zralostí.

Tyto rozdíly jsou nutné, poněvadž tvoří mosty k různým skupinám, v něž se lidstvo rozdělilo.

Každý učedník přijímá Slovo a sílu svým vlastním způsobem, podle kterého ji předává i dále. Dotýká se tak *oné* skupiny lidstva, jež jest *s ním stejného druhu*. Avšak učedník musí tento vlastní druh *zdokonaliti k nejvyšší zralosti*, aby se stal vzorem lidem, kteří jsou téhož druhu jako on!

Tím získáváte alespoň zdání o moudrosti Boží, která všechno v lásce přehlídí a všemu přiměřeně pomáhá. Mnohé se vám objasní, nad čím si marně lámete hlavu, protože si nedovedete vysvětlit důvod toho či onoho jednání.

V každém jednotlivém učedníku vidíte ztělesněnu a zastoupenou zcela určitou skupinu pozemských lidí. Ani jeden se nepodobá druhému, právě tak, jako se sobě nepodobají jednotlivé veliké stejnorodé skupiny pozemských lidí.

Celý zástup učedníků bude také ztělesňovati všechno pozemské lidstvo... *po soudu!* Neboť teprve *potom* mohou učedníci lidem správně pomáhati. *Teprve potom* budou spuštěny padací mosty, které dnes ještě musí zůstat vysoko vyzdviženy.

Vždy však platí jen *jednotlivý tvor jako takový*, nikoliv snad jako rasa nebo jako příslušník nějakého národa.

Před Bohem platí jenom tvor jako takový! Jakým *jednotlivý tvor sám o sobě je*, jen *tak* a jinak platí ve stvoření a před Bohem!

Rovněž nepřichází v úvahu, je-li některý člověk katolíkem či protestantem nebo hlásí-li se k nějakému jinému vyznání; zde platí jedině jako *člověk sám o sobě*. Před svatými Božími zákony rozhoduje jen myšlení, chtění a konání!

Různobarevné pláštíky, kterými se rozum snažil ověsiti duše na zemi, budou Božím soudem strženy; neboť jsou jimi jen volně ověšeny. Co se však snažilo *pod nimi* ukrýt, *to se v paprsku Světla jasně objeví*. -

Výběr učedníků ukazuje, že *každý* člověk na zemi bude míti učedníka, který právě jemu jeho vlastním způsobem může zprostředkovati Slovo a sílu a že nikdo z hledajících a prosících nemusí vyjít naprázdno, bude-li se namáhat, aby Slovo také skutečně našel.

Tak je postaráno ze Světla! Pro tuto chvíli vidíte z toho jenom začátky a nemůžete si proto ještě udělati úplný obraz. Přijde však doba, kdy se v úžasu zastavíte a shledáte, že již dnes byl položen úplný a přesný základ a že do prázdných míst jsou vkládány pouze jednotlivé kameny, aby byl dokončen divuplný mosaikový obraz, na němž má spočívat veliká říše míru - říše tisíce let, která jest *Bohem* zaslíbena a která může být vytvořena jedině samotným Bohem. Nikdy nemůže být vytvořena člověkem, i když se mnohý cítí k tomu povolán.

Ve všech takových případech nastane časem selhání, poněvadž člověk, který se domnívá, že již dosáhl úspěchu, *dokazuje*, že byl jen *člověkem*, který se o to pokusil.

Toto všechno ještě prožijete. Proto se rozhlížejte kolem sebe a buďte bdělí! Proste *Boha* v čisté *pokoře* o žhavě vytouženou pomoc. Nespoléhejte se na lidský rozum ani tehdy, bude-li vám zvučnými slovy slibovati Ráj! *Jedině Bohem* může vám být dán a nikým jiným v celém stvoření. K němu se obraťte, neboť na vás se má vyplniti Jeho Svaté Slovo!

18. PŘIPRAVOVATELÉ CESTY

Čím dále se díváme do minulosti, tím hrozivěji vyvstává z uplynulých tisíciletí proti vám jedna žaloba za druhou a řadí se k sobě v pevný kruh, který se stále úžeji kolem vás stahuje.

Nakonec tento kruh na vás ničivě dopadne, jestliže se vděčně neuchopíte záchranného lana, které vás vyzvedne z tohoto sevření, nesoucího v sobě zkázu, konec vaší viny - ale současně i konec váš!

Proto probud'te se, lidé, a vzchop'te se! Světlo vám nyní odhaluje ku pomoci všechny závoje, jimiž byla zastřena minulost, abyste poznali, co jste zameškali a jak nesprávně jste vždy jednali!

Nemůžete říci, že v minulosti to byli *jini* lidé, kteří se zatížili vinou a že vy na tom nemáte podílu. To by byl hrubý omyl. Byli jste to vždy *vy sami*, jeden zde a druhý onde - ne vždy v téže době a také ne vždy na témže místě, ale nějakým způsobem vás nitky jistě spojují *s každou* událostí, i když jste o tom dosud nevěděli.

Ve svém připoutání k zemi ani netušíte, kolik velkých pomoci vám Světlo vždy poskytovalo *v každé* době a bez ustání, abyste nemuseli sejít s pravé cesty... ale váš *duch, ten* o tom ví, protože toho byl často účasten!

Jen hlubokým pádem, vyvolaným vaším dobrovolným zotročením se vládě rozumu, dokázali jste, že už víc nic necítíte ze Světla. Váš duch se už sám nemůže probojovat k plnému, bdělému vědomí, protože jste jej zazdili do dočasné pozemské tíže.

Mimoto mu nikdy nedáváte příležitost, aby se trochu pohnul, protože jste na vedoucí místo dosadili místo svého ducha k zemi připoutaný rozum, spoutaný v nejhorším slova smyslu.

Tím vám byly samočinně uzavřeny všechny cesty ze světlých výšin. Vy sami křečovitě oddalujete vše, co by mohlo rušit tento nezdravý stav dřímoty vašeho ducha, jen aby se nemusel vylekat ze své samolibé pohodlnosti. Falešně se přeceňujete v domýšlivosti, že sami víte všechno lépe.

Jak strašlivé musí být nyní opravdové poznání pro takové lidi!

A to je *to*, co dnes v první řadě tak mnohé zdržuje od přijetí Pravdy ze Světla! Ano, úzkost a strach před probuzením se sice ještě hluboko skrývá, ale přece jen působí lehké mrazení. U mnohých lidí jen zcela nevědomě, až budou náhle prudkými údery ze Světla neúprosně donuceni k nedobrovolnému procitnutí.

Ano, úzkost a strach z každého paprsku jasného, studeného Světla, nesoucího s sebou Pravdu, který neúplatně odhalí všechny omyly a chyby těchto pozemských lidí; a to je důvod, proč tak mnozí lehkomyšlně váhají postavit se směle do jasného Světla.

Nikdo z nich se nechce tak snadno vzdát pohodlí vlastních názorů, které se tak pochlebně řídí podle jejich přání. Proto dávají přednost starým zvykům před nepokojem, který jim mé Slovo zprvu *musí* způsobiti, než v něm znenáhla najdou mír, a vstanou duchovně z mrtvých jako *noví* lidé, žijící vědomě ve stálé radosti podle vůle Boží.

Pak pocítí Boží vůli jen jako pomoc, povzbuzení a požehnání - a ne jako tvrdý tlak, jak se jim dnes musí jevit z jejich falešného stanoviska.

Už to je samo sebou určité znamení falešného stanoviska a důkaz nesprávných cest *těch* pozemských lidí, kteří se na Slovu Pravdy *narážejí*, protože se jim *nelíbí*.

Tato »nelibost« je také nejlepším výrazem odmítnutí takových lidí, kteří se domnívají, že si mohou Pravdu *voliti*, že si z ní mohou vzít jen to, co jim se *líbí* nebo jak to krásně jmenují: co jim »*vyhovuje*«!

Z tohoto označení vidíte sami, jaká v tom spočívá zavrženíhodná domýšlivost a samolibost vlastního povyšování. Již v celém způsobu, *jak* přistupují ke Slovu Pravdy, jestliže se vůbec jednou k tomu odhodlají.

Není tu opravdové vážnosti, tím méně pokory, která k tomu nutně patří, má-li se v něm vůbec něco nalézt; neboť Pravda se nikdy nevnucuje.

Já vám však říkám: lidé nemají *vůbec volby*, ale musí se nyní pokořit a sestoupit s trůnu své svrchovanosti nesprávně chápaného bytí.

Kdyby byli lidé po tisíciletí nejednali *vždy* tak, jako to činí ještě *dnes*, kdyby nebyli hned vše, čeho se jim dostalo ku pomoci, nepokřivili, jen aby to přizpůsobili svému pozemskému smyslu a přání, bylo by dnes na zemi jen *jedno jednotné* učení, přicházející z vůle Boží. Nebylo by tolik druhů vyznání.

Všechna učení, jež dosud přišla na zemi, tvořila by *společně jen jeden stupeň* k podstavci, na kterém by zasedla Pravda, jak to bylo v mnohých zaslíbeních lidstvu zvěstováno.

Nebylo by růzností v chápání, tím méně ovšem v samotných naukách!

Neboť všechna učení byla kdysi Bohem chtěna, přesně přizpůsobena jednotlivým národům a zemím a upravena zcela podle jejich citlivosti a duchovní zralosti.

Všechna vedla původně ve zcela přímém směru k Pravdě, kterou nacházíte v Poselství. Již tehdy všechno směřovalo k době posledního soudu. Nositelé, přinášející jednotlivá učení, byli připravovateli cesty pro samotné Slovo Pravdy.

A tito připravovatelé cesty se snažili, často s velmi vřelým vnitřním zápallem, splnití věrně svůj úkol, přes všechny překážky, jež jim lidé vždy znovu kladli do cesty.

Ale lidstvo také tehdy, jako vždy, selhalo. Hned po odchodu cestu připravujících zvěstovatelů zkřivilo jejich slova nebo to, čemu nerozumělo, vůbec vynechalo a skrylo před příštím pokolením.

A přece právě to, co ukrývali - protože tomu tehdy sami nemohli rozumět, bylo *nejdůležitější* ze všeho!

Protože tato *nejdůležitější* zvěstování obsahovala přirozeně vždy to nejvyšší z celého učení a byla přístupna jen zcela malému kruhu, protože by tomu davové ještě nerozuměly, nebylo těžké, což je také snadno vysvětlitelné, je zprvu zadržeti, čímž však během doby upadla *úplně* v zapomenutí.

Moudrá Prozřetelnost však nedovolila, aby tato zvěstování zcela zmizela. Přejde doba, a je již blízka, kdy ze všech zemí dojdou zprávy o spisech, jež vypravují o těchto starých časech a spolu s nimi vyvstanou svědkové proti všem pokřiveninám domýšlivého lidstva.

Přitom se ukáže, že následovníci a stoupenci těchto učení nemají vůbec spojení s původní naukou, která zněla zcela jinak, než jak ji dnes podávají a učí! Dokonce i ta Pravda, kterou přinesl Ježíš, byla zkřivena ve smyslu i ve výrazu.

Mnoho síly a také mnoho dobrého chtění bylo proto, žel, četnými věřícími vyplýváno na omyly, vyhraněné během tisíciletí, a tak vidíme dnes nauky mnohých mudrců, kteří byli připravovatelé cesty pro Slovo Pravdy - jako Krišna, Zoroaster, Lao-Tse a Buddha - v naprosto *cizí* formě a tím také ve zcela jiném obsahu, než jak byly kdysi těmito zvěstovateli podávány.

A také líčení jejich pozemských životů bylo během času změněno a nesouhlasí se skutečností.

Statisíce pozemských roků vynaložilo Světlo již na to, aby vás v nevýslovné shovívavosti a nepochopitelné dobrotě namáhavě vzdělávalo a připravovalo na dobu, v níž se musíte sami soudit, abyste v ní buď zahynuli nebo mohli vystoupit v slávě do světlých zahrad věčné radosti.

A protože doba, na niž bylo stále poukazováno, nyní nadešla, jsou lidé mnohem více odvráceni od Pravdy než dříve. Ženou se tvrdošijně jen za preludy své vlastní domýšlivosti. Říkají: Já to přece musím vědět lépe - až pod poslední ranou meče, v Bohem chtěném, očišťujícím třídění padnou do propastí rozkladu! -

Co myslíte, lidé, že na vás ještě musí přijít? Nebudu již více mluvit, neboť budete to sami brzy prožívat! -

Ale ještě i v této době bezútěšných zmatků dává Světlo plnými rukama z pramene své nevyčerpatelné všemoudrosti vždy opět nové milosti, které se při uzavírání kruhu všeho dění musí ještě samočinně vyvinouti. Budou dosažitelné všem, kteří poznají jejich cenu a využijí vděčně jejich pomoci.

Především odsune Světlo ještě jednou závoje, které byly spřádány lidským myšlením a musely přivodit dnešní zmatek.

Světlo vám dává v soudu znovu *Pravdu* a tím také poznání souvislosti velkého vedení, které chtělo *postupně* a pečlivě vésti lidstvo k poznání Světla. K tomu také měla sloužit *všechna* tato učení.

Jen malichernost lidského myšlení a lidská ješitnost způsobily, že vznikly *rozdílnosti*, často dokonce si odporující, z toho, co původně bylo jen *jednotné* a nemělo nikdy vésti k rozkolu.

Také v tom poznalo temno slabosti pozemských lidí a využilo jich velmi obratně pro sebe, aby dosáhlo Světlu nepřátelského cíle.

A tito pozemští lidé, jimž bylo vždy znovu dáváno tolik pomoci ze Světla, následovali ve své ješitnosti a samolibosti ochotně a dokonce radostně všechny svody temna!

Mezi *tyto* lidi jste patřili kdysi i vy, vy, kteří dnes nechcete nic vědět o takové vině a snažíte se svalovati ji na jiné.

Každý z lidí vtělených dnes na zemi, měl jednou a často i *vícekrát* příležitost následovati věrně volání Světla! Alespoň *jedenkrát* měl každý možnost přijmouti nefalšované učení některého připravovatele cesty.

Přesto, že lidstvo neustále hřeší, přináší Světlo v soudu a s ním spojeném uzavření kruhů všeho dění ještě *jedenkrát* příležitost k poznání všeho, co až dosud pro lidi učinilo, aby je ochránilo před jejich konečným pádem.

S uzavřením těchto kruhů ukáže se ještě jednou prožití všech připravovatelů cest, jejich život i působení v paprsku Světla, *tak* jak to skutečně bylo, aby se tím narovnal všechno

zkřivené a zůstalo v budoucnu chráněno před hříchem ctižádostivých lidí, kteří chtějí sami všechno vědět lépe.

Pozemské životy a působení známých připravovatelů cesty, počínaje Hjalfdarem až ke Křišnovi, Zoroastrovi, Lao-Tseovi a Buddhovi a ještě některých jiných, opět ožijí. To proto, že se musí nyní spojit *každý* začátek ve svém koloběhu s koncem, aby se při tom soudil, stoupal výše anebo spěl k rozkladu.

V přibězích *všech* těchto připravovatelů spatříte ještě jednou zřetelně jednotné, velké vedení ze Světla. Uvidíte však také úporný boj temnot proti každé pomoci, již se mělo lidstvu dostat.

Člověk mohl až dosud rozhodovati sám tím, že tuto pomoc buď přijal nebo ji zavrhl; svým chtěním, sám všechno vědět lépe, zkřivil čistá učení a posloužil tím jen temnu, nikoliv Světlu. Tak vyvolal zmatky a nepřátelství jako následky oněch učení, která ve skutečnosti měla *sjednocovati*, kdyby byla zůstala tak *čistá* a jasná, jak byla dána.

Že mohlo dojít k tak zlým následkům, svědčí o tom, že to *musí* býti ve svých dnešních formách jen *lidské dílo*; neboť vše, co přichází od *Boha* nebo co se vykonává správně dle jeho příkazu, nezná nenávisti, nepřátelství ani odporu.

Tuto Pravdu přiložte na všechno jako zkušební kámen!

Kdekoliv najdete nesnášenlivost a nenávist nebo kde dokonce uvidíte nepřátelství a štvání proti jiným, kteří nejsou téže víry, kde je snaha škoditi jinověrcům, *tam není učení od Boha* nebo je zfalšováno. Takoví lidé slouží jen temnu, *nikdy Světlu!*

Učení, které to připouští, *musí* být pokřiveno, ať se jmenuje jakkoliv; neboť každé učení, které není ještě zkřiveno, bude se zachvívat vždy čistě v Božích zákonech. Nemůže vychovávat lidi, kteří by škodili svým bližním!

Přirozeně jsou také ještě lidé, kteří se sice řídí čistým učením, ale zneužívají ho *k vlastním účelům*, jak to často najdete ve světových dějinách a v dějinách jednotlivých národů, jež tím však byly nakonec dohnány k zániku, i když se zdálo, že směřují někdy ke vzestupu.

Je nápadné, že takto jednají *služebníci takových učení*, kteří se *odedávna* nazývali kněžími nebo *Božími* služebníky. Upravovali tato učení tak, že jejich výklady prospívaly uskutečňování jejich vlastních přání.

Již tím byl smysl učení zkřiven a stoupenci a věřící sloužili, aniž o tom věděli, *jen církvím a chrámům, ne však skutečně Bohu!*

Tito, tak zvaní služebníci Boží, střežili vždy žárlivě udržení svého pozemského vlivu na věřící lid. Neustále se snažili tento vliv rozšiřovati, protože znamenal pro ně současně také moc a tím i... jejich výdělek, jejich živobytí.

Tak se to stalo bojem, který vedli *všemi prostředky*, ale byl to jen boj o pozemské živobytí, pro který jim byl každý prostředek dobrý. Tuto skutečnost můžete přece ještě dnes všude lehce poznat!

To také přivodilo zcela přirozeně nakonec nenávist a nepřátelství, nesnášenlivost a štvání vůči ostatním lidem. Ale tím nikdo neslouží Bohu; neboť Bůh *zapovídá* tyto zlé věci, které ostatně i pouze čistě pozemsky pozorovány a *spravedlivě* posuzovány ukazují na nečisté smýšlení *toho*, kdo je schopen takovým způsobem jednat. Nemohou však nikoho snížit v očích těch lidí, *kteří dovedou ještě spravedlivě myslit!*

Jsou tedy v těchto věcech jen *dvě* východiska nesprávnosti: Buď je učení samo zkřiveno lidskou rukou a lidským myšlením, nebo se jeho služebníci snaží zneužít ho falešným způsobem k cílům, jež jsou v první řadě velmi *pozemské*, sobecké. Pak je *provádění* nauky zkřiveno a zneužito k osobním účelům!

Jedno je však stejně zavrženíhodné jako druhé. Zneužívat čistého učení převážně k osobním účelům jest ještě horší, než když je zkřiveno z nevědomosti.

Nyní v soudu se to všechno ukáže! Ale ukáže se to na lidech samých, kteří takto zhřešili proti Duchu, který jim vždy znovu a neustále dával *jediné* učení jako základní pojem Bohem chtěného bytí v tomto stvoření. *Miluj svého bližního!* To znamená, *cti* ho jako takového! *V tom* tkví železný příkaz: že mu nikdy nesmíš *vědomě* škodit, ani na těle ani na duši ani na jeho pozemských statcích nebo na jeho pověsti!

Kdo toho nedbá a jedná jinak, neslouží Bohu, nýbrž jen temnu, kterému se vydává za nástroj.

Takový člověk nezná také Boha ani jeho všesvatou vůli, spočívající v jeho Slově. Nezná také ani Slovo Boží v jeho *pravém* smyslu. To dokazuje každý sám zřetelně způsobem, jakým jedná, tedy řečí a skutky. Podle toho okamžitě poznáte, kdo opravdu slouží Bohu a kdo jen temnotám.

To budiž vám nyní vodítkem v boji, který musíte podstoupiti se vším, co z temnot pochází a temnotám slouží!

Stojíte-li pevně ve Slově, nebude vám těžké udržet si vítězství. Světlo je *silnější* než temnoty, věčně mocnější, a sloužíte-li věrně, je všemohoucnost Boží s vámi!

19. KDYŽ JE NOUZE NEJVYŠŠÍ, BOŽÍ POMOC NEJBLIŽŠÍ!

Když je nouze nejvyšší, je Boží pomoc nejbližší! Tato slova jsou již od pradávna známa na zemi. Z mnohých lidských úst vycházejí jako slova útěchy, ale žel, často jen bezmyšlenkovitě, jen aby se tím něco řeklo při starostech, jež druhého skličují.

Tato krásná slova, skrývající v sobě jakýsi *příslib*, stala se prázdnou frází společenské zdvořilosti.

Kdo však nechce jmenovati Boha, a takových lidí je mnoho, poněvadž jim v tom brání tisícero důvodů, ten řekne místo toho: Po dešti svítí opět slunce! Jiní užijí snad ještě jiných pořekadel, která mají tentýž smysl; je jich velmi mnoho.

Přece však ani jedno z nich nemá v sobě onu hlubokou vážnost a také sílu jako slova:

Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší!

Každý člověk, který na tato slova myslí v těžkých starostech, vycítí povzbuzující sílu, která z nich tryská. Je v nich cosi zvláštního, co není dáno jinému způsobu útěchy. Tato síla před vás předstupuje jako vítězný hrdina a vy to cítíte, aniž byste si dovedli ujasnit, co jest schopno vyvolati uklidnění.

Kdo však žije podle Poselství, ten zná moc slova, zachvívá-li se v zákoně stvoření. V tom spočívá tajemství tohoto působení. Tato zmíněná věta jest zapojena na záchvěvy Světla a zprostředkuje proto sílu, která nás musí překvapit, *dopadne-li na dobrou půdu*.

Ale vždy je tu nezbytná základní podmínka jako při všem: Půda musí být k tomu připravena!

V těžkých souženích *bývá* však často připravena rozechvěním. Tak mohou tato slova sklenouti most pro pomoc ze síly Stvořitelovy, která je připravena pro každého tvora, poněvadž proudí celým stvořením. Tvor potřebuje jen s důvěrou vzhlednouti ke svému Pánu, neboť důvěra tvoří vždy tu nejlepší cestu pro pomoc z Jeho síly.

Postup při použití této věty je následující: Slova »Když je nouze nejvyšší, je pomoc Boží nejbližší«, *probouzejí důvěru v lidech, kteří věří v Boha*. Tím tvoří tato slova most, neboť důvěra, která jimi vznikla, stoupá vzhůru jako prosba, jako modlitba, poněvadž je *procítěna* lidským duchem. Zároveň se otvírá duch nové síle, která opět tryská z něj k oněm místům, jež ho těžce skličují.

Tak tato místa, ve zlé vůli doléhající, vejdou do paprsků Světla, které zlo přemohou.

Kde však člověk nevěří v Boží pomoc, tam také nemůže těmito slovy vzniknouti *ona* důvěra, která jest nutná pro vpuštění svaté síly Světla a nemůže být proto vedena na ono místo, jež je příčinou utrpení.

Nemyslete si však, že sílu Světla, která vás zasahuje, máte vésti dále sobeckými, nenávisnými myšlenkami a plány na zničení. To by byly nečisté kanály, kterými síla Světla nemůže také proudit bez zakalení.

Každé zakalení přináší oslabení. Tím byste tedy zeslabili účinek pomoci vám poskytnuté. Jen tehdy, když jste schopni s *čistou* důvěrou v Boha přijmouti sílu, která prosí Boha o pomoc a přenechává Jeho moudrosti, jakým způsobem chce pomoci, pak je správné a možné, abyste použili nezkalené síly k odvrácení a zažehnání zla.

Nepotřebujete a také nesmíte při tom chovat vlastní myšlenky, jakým způsobem a formou se to má stát! Vyčkávejte v klidné důvěře! Vaše utrpení samo již ukáže síle cestu! A tak se musí i nejtěžší žal nakonec od vás odvrátit, aniž byste se sami znovu obtížili myšlenkami nepromyšleného hněvu nebo nenávisti.

Proto je vám jako výstraha dáno také slovo: *Má* jest pomsta a *Já* dám odplatu!

Má vám to být poukazem na to, abyste se chovali *tak*, jak je to chtěno vůlí Boží a tím i zákony stvoření, aby vám pak síla Světla mohla skutečně pomoci. Vždyť musíte utvořit pro ni průchod.

Kamkoliv se podíváte, všude vidíte kolem sebe pomoc, jste jí zahaleni, takže *chcete-li* ji vidět, nemůžete vůbec padnout. A vidět, to znamená »vědět« můžete jen znalostí zákonů Božích ve stvoření, které nesou vůli, jež vám pomáhá vždy, ocitnete-li se v nouzi a neuzavíráte-li se sami této pomocné síle.

Přijde brzy doba, kdy budete stát rozechvěni před velikostí Boží a Jeho láskou, která spočívá v Jeho vůli a skrze ni působí!

Pak byste si přáli žalem zahynout, když poznáte svoje viny a vše, co jste promeškali, vy, kteří jste nejen všechny tyto pomoci od sebe odhodili, ale chtěli se nad ně povznést v domýšlivosti, která vychází vždy z malosti; neboť velikost nezná domýšlivosti, poněvadž nepotřebuje vůbec být ještě domýšlivou.

Proto jest domýšlivost vždy znamením vnitřní malosti a výrazem vědomí, že malost potřebuje domýšlivost, aby se *zdála* trochu větší, než jakou vpravdě *jest!* Právě ono vědomí vlastní malosti je nejlepší potravou pro domýšlivost.

Vy, lidé, jste ve skutečnosti chráněni svým Tvůrcem *tak*, aby se vám nemohlo nic stát. Jste vedeni tak, že vás nemůže s pravé cesty vyšínout nic, jestliže *sami* nechcete!

Přesto jste klesli tak hluboko a odvrátili se od Světla. Co ve vši prostotě bylo nemožné, to jste si dovolili a lehkomyšlnou ješitností vynutili: zbloudění s pravé cesty, která vedla naprosto přímým směrem vzhůru.

Chtěli jste do bahna a vaše svobodná vůle srážela vás dolů a vždy hlouběji - právě ta svobodná vůle, která vás měla v touze po Světle pozvednout vzhůru.

Dnes ještě neznáte celou tíži své viny! Ona se však pozvedne tisícírovnobně proti vám se všech stran a zřítí se na vás, jak to ani jinak nebylo možno očekávat.

Nyní budou vždy rychleji odhrnovány husté závoje, neboť máte *poznávati* a pak zahynouti, nedáte-li přednost tomu, abyste použili všech svých sil a nepřipnuli se prosebně na poslední pomoc, jsouce odhodláni započítí úplně nový život, státi se novými lidmi, kteří se pokorně snaží poznati velikost Boha ve stvoření, službou Svaté Vůli Ho ctít a tak stoupat vzhůru do světlých výšin.

Tím znenáhla zvednete s sebou i své okolí a v čistotě krásy budete usilovat o zdokonalení, které spočívá jako výraz podstaty vašeho ducha ve vzrůstu a rozkvětu jeho zralosti.

Ano, vám je nutně třeba pomoci! Všem, bez výjimky. Proto volám k vám zvláště dnes ještě jednou, že až bude nouze nejvyšší, je vám pomoc Boží také nejbližší! Ale vy musíte připravit v sobě půdu, která by byla schopna pomoc přijmout, jak je to podmíněno při všem, co k vám přichází ze Světla!

Nebud'te lehkovážnými v důvěře v Boha a nebud'te povrchními ve víře; neboť může vám býti pomoci jen *tehdy*, je-li vaše důvěra silná a pevná.

Jakmile musíte trpět protivenstvím, jež vám temnoty hodlají způsobit, nepřipust'te k sobě v nouzi nenávisných myšlenek, ale osvobod'te se od nich a hleďte s důvěrou jen vzhůru ke Světlu, k Bohu, který vás nikdy neopustí a který vám v *každé* nouzi může pomoci!

Pak se vám dostane pomoci, jež vás překvapí a jež se lidem *jeví* jako zázrak; neboť Bůh zjeví pak svou svatou vůli citelně a viditelně všem lidem, kteří Ho v pomoci *chtějí* vidět! Bude mluvit svou všemohoucností!

Pomněte však, že si s tím nesmíte zahrávat! Syn Boží, Ježíš, také neseskočil na příklad s cimbuří jen proto, aby tím lidem ukázal, jak ho Bůh ochraňuje! To si vezměte za vzor a jako výstrahu!

Jak často křížíte plány Světla svou nepromyšleností a povrchností, vsunováním tak mnohého chybného vlastního chtění a novými chybami, kterých se stále dopouštíte.

Potom křičíte, když vás zasáhnou následky toho a voláte Boha, aby vám pomohl! Přesto, že jste sami jednali proti jeho vůli, jelikož jste se ještě sami dostatečně do ní nepohroužili a nedbali dosti opravdově volání, pokynů a napomínání z duchovní říše. A přece jsou vám poskytovány v bohaté hojnosti.

Vaším úkolem je, abyste ve všem pozemském jednali jen tak, aby temnotám nebyla již nikdy poskytována možnost vás pozemsky napadat!

Jak často jsem poukazoval na to, že i nejlepší chtění může způsobiti mnoho těžkých škod a že právě dobré chtění mnoho těžkých škod také napáchalo, řídil-li se člověk při všem výhradně *svými* vlastními myšlenkami.

Jestliže se domníváte, že mnohé z toho nešlo ani jinak, tu se velmi mýlíte; nesmíte se domnívat, že Pán by nenalezl jiné cesty než tu, kterou vy byste vymyslili, kdybyste Ho byli o to vroucně prosili! A *to* je to, co vám dosud schází: vroucí, dětské prosby!

Myslíte si, chcete-li sloužiti Bohu, že mu musí být vhod také všechny cesty, kterými vy jdete. Je to jen nesprávný *požadavek* a nemá s důvěrou v Boha nic společného.

Učte se vroucně modlit! Potřebujete-li nějaké řešení, pak se vám zcela určitě v nějaké formě dostaví. Ale napřed prostě, aby vám bylo dáno jednati *správně*, dříve než s tím započnete, a neproste o dobrý zdar, jestliže jste již započali podle svého!

Ve všech knihách, které jste směli poznat a jež vám podávají zprávy ze zavátých dob, je vám přece ukázáno jasně a zřetelně, jak mají lidé žít a jak musejí jednat, aby dosáhli úspěchu.

Účel, že vám to všechno smí býti dáno již nyní, nespočívá jen v tom, aby vaše vědění bylo obohaceno, nýbrž, aby vašemu duchu byla opět ukázána cesta, po níž musí jít, má-li postupně dosáhnouti poznání.

V prožití jiných lidí bude vám ukázáno, co vám zvěstuje Poselství a co od vás požaduje.

Především nezapomeňte nikdy, že temno chová vždycky nenávist proti Světlu a čeká jenom na příležitost, aby mu mohlo škodit, že dokonce vyhledává možnosti, nejde-li to jinak,

at' již bez rozmýšlení lži a pomluvou nebo i falešným svědectvím. Temnotám, tak jako jejich nástrojům a dobrovolným pomocníkům, je všechno dobré, jen když mohou Světlo v jeho pronikání zdržovat.

Z tohoto důvodu musíte býti dvojnásob bdělí a hledět zabránit všemu, z čeho by mohl býti dovedně utvořen falešný obraz.

Tam, kde jste přesto utlačováni, vzpomeňte slov, že je vám Boží pomoc nejbližší, ukáže-li se nouze být nejvyšší.

Tato slova však neplatí pro všechny lidi jako zaslíbení, kterým *jsou*, neboť nesmíme při tom myslet jednostranně, chtějíce jen přijímat, jak to lidé ve většině případů činí, nýbrž tato slova kladou také *podmínku!*

Je v nich zmínka o *Bohu* a to předpokládá, že platí *těm* lidem, kteří věří v Boha a v jeho pomoc, v jeho moc. Člověk, který Boha zapírá, vylučuje se z této pomoci ze Světla!

Pozorujte jen jedenkrát zákonitost, která se v průběhu projevuje. Není to těžké zřetelně ji poznat.

Kdo skutečně správným způsobem věří v Boha a v jeho všesvatou vůli, ten nebude také úmyslně rouhavě jednat proti *Božím zákonům*. Tím zůstává mu cesta pro Boží pomoc vždy otevřena!

Z tohoto důvodu odvažujte pečlivě ve svém nitru všechno, co zamýšlíte promluvit a vykonat, aby zpětné působení mohlo vám přinést jen požehnání.

Přemýšlejte raději desetkrát o něčem a hleďte každé pro a proti přesně odvážit, než abyste bez uvážení jen jednou něco vyslovili a učinili nebo mnohé pozorovali jen povrchně.

Desateré rozvážení nevyžaduje tolik času. Zvyknete-li si na to, stačí vám k tomu jen několik vteřin, neboť váš cit odvažuje bleskurychle.

Přirozeně, že s počátku to vyžaduje trochu námahy, ale nakonec se to přece vyvine v samozřejmost s vědomím odpovědnosti!

K tomu cíli musí dojít *všichni* lidé, lhodestjno čím se na zemi zabývají a kam je současné bytí postavilo.

Z toho pak vyplyne jen jedno jednotné, radostné působení, jaké bylo vždy tichou touhou *těch* lidí, kteří se snažili svým pozemským životem sloužit jen Bohu!

20. PROPAST VLASTNÍCH PŘÁNÍ

Kdekoliv jsou některému pozemskému člověku přinesena slova ze Světla, tam člověk ve chtění, rozuměti jim podle svého pozemsky lidského návyku, zamění jejich smysl a strhuje tím Slovo do úzkého okruhu *svých* očekávání a přání.

Aniž by změnil smysl v jeho *slovním znění*, přece je snižuje, poněvadž zapomíná, že taková slova nevycházejí z lidského smyslu, nýbrž že přicházejí z té výše, která je jeho chápání nepochopitelná.

On se však také ani nesnaží, aby alespoň v takových případech změnil způsob svého myšlení a pokusil se sledovat aspoň z části *onu cestu*, po níž Slovo k němu *sestoupilo*, nebo aby je při nejmenším položil za základ své snahy o pochopení. Ve své domýšlivosti jednoduše předpokládá, že Bůh musí k němu hovořit z *lidského* hlediska, chce-li mu říci něco, co je pro jeho spásu.

Nemá smyslu vzpouzeti se této skutečnosti, neboť *je tomu* tak, jak se to denně vždy znovu ukazuje!

Ale právě *to* se stane člověku zkázu; neboť nepřijal tím nikdy nabízené mu ruky ke vzestupu a musí nyní v důsledku posledního zpětného působení prožít sám na sobě to, že ruka, již až dosud nechával stranou bez povšimnutí, jde hrdě a domýšlivě kolem ní, se stáhla zpět.

Ale *pak*, až by se jí rád uchopil v hodině bídy, nenalezne jí už!

Pro každého člověka je však *tak* pronikavé a důležité, aby upustil od této pohodlnosti a domýšlivosti, že musím o tom mluvit vždy znovu a znovu a snažit se přiblížit to lidem takovým způsobem, aby mi rozuměli; neboť bez této *základní* změny nejsou schopni duchovně stoupati opět vzhůru, přesto, že se snaží oklamat sami sebe všemožnými způsoby.

Způsoby, které sami vymyslí, jsou všechny falešné a musí se nyní rozpadnout v trosky. Lidé budou zachvázeni zoufalstvím a pak choří na těle i na duši zahynou, jestliže se před tím ještě nerozmyslí, aby se *poslušně jako děti* podřídili Slovu Pravdy a *se vsí* silou, jež jim zbyla, namáhavě šplhali opět vzhůru od stupně ke stupni, odkud ze vzdoru svého chtění, všechno lépe vědět, nepozorovaně sklouzli dolů.

Falešné myšlení, vzniklé pokřivením pozemského rozumu!

Je nevýslovně smutné, že všude právě *tato* hlavní chyba lidí ve všem jejich myšlení se tak nápadně tlačila do popředí a přitom porušila jasnost jejich rozhledu.

Cokoliv člověk myslí, kdekoliv také chce zkoumat, nedovolí mu jeho vlastní domýšlivost poznati Pravdu, poněvadž on sám stojí na falešné půdě, na níž *nemůže* nikdy správně myslet, i kdyby se opravdově o to snažil.

Tak většina lidí klesne také nyní do propasti, aniž by si to myslili a aniž to v počínajícím pádu zpozorovali.

Tento okamžik však již nastal, nepřijde teprve. Většina lidí se již po nějakou dobu řítí a nebudou moci také již tento pád zdržet, poněvadž přišli k poznání příliš pozdě. Nedbali toho, co je mohlo zachránit ještě v pravý čas, poněvadž své pohledy v očekávání a v naději plné ješitnosti upírali v *nesprávnou stranu*.

Kdyby se však konečně i chtěli obrátit, nemohli by již dosíci spásy, neboť mezitím se rozevřela propast, která se nedá překlenout. Zatím byli odmrštěni již příliš daleko do víru zničení, který je již ze svého svého proudu nevydá.

Tak podlehnou veliké zástupy omylům, jež samy chtěly, poněvadž ve skutečnosti následovaly jen svá vlastní přání a všemu ostatnímu věnovaly jen mizivou pozornost.

Tato vlastní přání, která vládnu již po tisíciletí a která člověk pěstoval a vychovával s velikou péčí, se již *tak* zakořenila, že se tlačí *do všeho*, ba téměř každé lepší chtění je při svém vzniku spoluprotkáno zlem, aniž by člověk něco z toho pozoroval.

Nevěří tomu, i když se mu to ukáže, nepovažuje to za možné, a přece je tomu tak. Zlo stále číhá, aby nakonec proniklo, vynucujíc si uplatnění právě tam, kde se jedná o to, být nezištným, jak to vyžaduje služba Bohu.

A poněvadž v tisícileté říši má obstáti jen služba *Bohu*, jakožto základ veškeré činnosti, jako základní podmínka bytí vůbec, můžete si domyslet, co z toho musí vzniknout a co na takové lidstvo čeká!

Je to něco, co si ani nejvážnější mezi hledajícími nebo mezi těmi, kteří již našli, nejsou schopni představit. A přesto se to stane skutkem daleko zasahujícím, očištným, soudícím!

Vy všichni jste do toho zahrnuti; neboť ani vy jste dosud *nepoznali* vážnost nastávajícího dění a požadavků, které Bůh na vás klade.

Z tohoto důvodu přistupuji k tomu dnes ještě jednou, neboť nyní je zde čas, kdy se musíte osvědčit, ve všem, tedy i v tomto.

Je pro mne tato vždy se vracející nutnost napomínání již bezúspěšná, neboť jen zřídka kdy nalézám porozumění a vy lidé si na to zvykáte. Poněvadž se tak děje příliš často, zdá se vám to být hodně známé a domníváte se proto, že jste to již pochopili. Avšak slova leží nepoužita, zastrčena v koutku duše, čekající dosud na vzkříšení.

Nedbáte jich, jelikož věříte, že je můžete mít vždy znovu, ale především proto, že se vám dosti nelíbí. Jsou vám nepohodlná, proto to vypadá tak, jako by vás unavovala nebo vám nemohla nic nového dát a z toho důvodu jdete kolem nich, zůstávající prázdní a odbočující opět rychle na jiné myšlenky.

Vím to velmi dobře a přesto chci dnes ještě jednou poukázat na tyto, pro vás tak důležité a nezbytné podmínky změny, i když se domníváte, že se v tom již dobře vyznáte.

A *nevíte* nic! Neboť o tom, že nic *nevíte*, dáváte vždy znovu neklamný důkaz.

Vezměme na příklad Slovo, Poselství! Nevybírám mezi vámi jednotlivé případy, nýbrž je to v základě, s několika většími či menšími změnami u všech lidí vždy přesně totéž, i když se vnější formy mnohdy jeví podstatně jinak. Jsou jen přiměřeně přizpůsobeny dotyčným pozemským poměrům každého jednotlivce, jeho stupni vzdělání a zkušenostem.

Domýšlivé posměváčky a duchovně líné při tom úplně vyřadíme, neboť tito soudí se již tak jako tak sami a pro budoucnost nepřicházejí vůbec v úvahu. Nemusíme tedy o nich již hovořit.

Vezměme proto ty, kteří opravdově hledají Světlo a ty, kteří jsou ještě *duchovně* čilí.

Představte si, že takový člověk přijde do styku s Poselstvím. *Zavadí* někde o ně a *musí* o ně zavádět, poněvadž to u *ducha* není vůbec jinak možné, jakmile *toto* Slovo, které přichází ze

Světla, pronikne až k němu. Každý *duch* je uslyší, není-li příliš zadržán nebo jestliže dokonce již nespí.

Člověk cítí radost nebo zděšení. Zablouká se do Slova a tím je snad pozná. Všimněme si nyní takových lidí, kteří je ke své spáse *poznali*.

Jsou důrazností Slova hluboce dotčeni, cítí se osvobozeni, pozdviženi vzhůru. Odhodlání nahlédnouti své chyby, polepšiti se, prosí o radu, o sílu a rádi hovoří o svých nesnázích, ať již ústně nebo písemně. Jsou to nesnáze většinou pozemského a jen velmi zřídka duchovního rázu. Nesnáze, které zavinili a k nimž dali příčinu.

Připomínám: To jsou ti *dobří*, takoví, kteří Slovo přijali a chtějí se změnit! Vizte sami: S poznáním přijdou okamžitě s prosbami, v nichž se zachvívá očekávání splnění! Tomu říkají, chtějí *sloužit* Bohu!

Podle svého mínění mají veliké »dobré chtění« a ostatní má učinit síla Světla. Nebo... musí? Ano, podle jejich mínění slovo »musí« je správné, totiž podle jejich nejvnitřnějšího mínění! A potom Světlo musí podle jejich očekávání pomoci také takovým *způsobem*, jak *oni* si to *přejí* a myslí! Vždyť jejich myšlenky jsou přece přání a jejich tichá přání nevyslovené, sotva ujasněné myšlenky.

Nejlepší a největší, co člověk podle svého mínění může dáti svému Tvůrci a Udržovateli je to, že před ním klekne a oddaně zvolá:

»Pane, zde je má duše. Nalož s ní podle své vůle!«

To je to nejvyšší, co člověk může učinit a současně to nejpokornější, nejlepší a také to nejsprávnější *...podle jeho pozemského mínění!*

Ale tak tomu *není!* V tomto jeho počínání je jen pohodlnost a lenost ducha, jež se tím vyjadřují!

Bůh nechce jednati za člověka, nýbrž vždy jen *člověk sám* musí to pro sebe vykonat! Musí se namáhat ze vši síly, aby konečně splnil Boží zákony! Musí nastoupiti cestu, kterou mu Slovo Pravdy ještě jednou ukazuje.

Jak bláhoví jsou lidé a přesto zase jak obratní v klamání sama sebe v tom, co jim má být a také zůstat tím nejvzácnějším, chtějí-li nadále požívatí milostí svého Boha.

Nesprávnost a pokřivení *ve všem* jednání a myšlení pozemských lidí jsou *tak* strašlivé, že by bylo možno se o ně strachovati a zoufati nad nimi, kdyby se nevědělo o očištné bouři, která se nyní rozpoutá v síle Světla k záchraně těch, kteří ještě v skrytu zanítily malou jiskřičku svého *ducha* pod troskami všech lidských omylů.

Taková jiskra se bouří buď roznítí nebo zhasne, podle touhy a chtění této jiskry.

Přes veškerou hlubokou vážnost této doby snaží se člověk ustavičně svá malá vlastní přání a své sobecké vědění vsunouti do soukolí velké činnosti stvoření, aby sám podle svého smyslu zformoval *ta* splnění, která přicházejí z Boží všemohoucnosti!

Ale toto všechno nechtějí si lidé nikdy, za žádnou cenu přiznati! Naopak lpí pevně na myšlence, že jejich falešné konání *je již* prvním krokem k obratu. A tento krok označují za pokoru, jsou hrdí na svou důvěru v pomoc ze Světla, o kterou prosí a na niž čekají.

Ve skutečnosti se však již do tohoto prvního kroku přimísilo zkázonosné vlastní přání a velmi zakalilo jeho vůli ke vzestupu!

Lidé však z toho nic nepozorují. Jsou zklamáni, jestliže se jim pomoc okamžitě viditelně nedostaví, přesto, že na miskou vah vhodili pouze své »chtění«, ale nic jiného! »Chtění« bylo u nich již skutkem, který však dospěl jen »k prosbě«, což považují již za něco zvlášť velikého.

Zajisté, že »dobré chtění« znamená v dnešní pokřivenosti již něco velikého a také vzácného, avšak nestačí ke splnění *požadavků*, které Bůh klade nyní na lidstvo k jeho spáse! Jen nejpřísnější, neshovívavý *požadavek* může lidstvo ještě zachránit, jinak se nikdy neprobudí a brzy klesne opět do staré, falešné duchovní pohodlnosti.

A Bůh *požaduje!* *Požaduje* nyní od vás, dříve nežli vám opět něco dá, poněvadž jste se nechtěli dobrovolně odhodlati použít *Jeho* cest, které pro vás byly ve stvoření utkány a které jediné jsou podle *Jeho* vůle.

Dobré chtění lidstva není nic platné, není-li proměněno v *čin* - v čin lidmi *samotnými*, dříve nežli předstoupí před Boha s novými prosbami!

To je v Poselství naprosto zřetelné, jako základní *podmínka*. Lidé sami musejí svou účinnou námahou jednou *dokázat*, jak opravdově to myslí se svou vlastní záchranou!

Jen *potom* přijme je Pán ještě jednou na milost. Je to však rozhodně něco jiného, naprosto jiného, než jak si to sami dobromyslní lidé představují. Více než jednou jsem na to výslovně poukázal.

Kdo nechce splnit podmínku, aby se *sám* namáhal a *sám o sebe* zápasil, ten není také již hoden pomoci!

Jen v poctivém zápase a v námaze dostaví se pomoc v síle, jinak ne. Jen v zápase, v *činu* otvírá se každý člověk *správným* způsobem, takže síla a tím i pomoc může k němu proudit.

Síla *jest* pomoc, jestliže ji zhodnotí, tedy jí použije! Nikdy však jinak než svými skutky! Lidé se mají změnit a *pak* mají přijít, ale nemají přicházet, aby se *nechali* změnit!

Jak se má člověk změnit, *co* má při tom dělat, je přesně vysvětleno v mém Poselství.

Chce-li to v něm hledat, v každém případě to také *najde!* V žádné životní situaci, ať je jakákoliv, nenechá mé Slovo hledajícího bez vysvětlení.

Kdo se přichází ptát, ten neporozuměl Poselství, ten nepátral v něm dosti hluboko a opravdově. Ten to také se svým *hledáním* nemyslí vážně. Nenamáhá se *tak*, jak by měl, aby mu mohlo být pomozeno. Proto také musí čekat marně na pomoc.

Vy, kteří si říkáte hledající, vezměte si to k srdci! Najdete v tom pro čilost svého ducha měřítko, které vás nemůže zmýlit.

Tázati se *jest* jen pohodlnost těch, kteří mají sami Poselství v rukou. Takový člověk nehýbá se dostatečně, jinak by neměl ani *jediné* otázky.

Hledáte-li, musíte nalézt, co pro sebe potřebujete! Ale hledat, tedy namáhat se, musíte už sami.

A v *námaze* najdete již *duchovní prožití*, kterého potřebujete, chcete-li mít pro sebe užitek z mého Slova! Neboť kdybych vám i všechny vaše otázky ustavičně objasňoval, kdybych každého člověka učil sto let, nemohl by mít z toho užitek, poněvadž by přesto nic *neprožil!*

V trvalém usilování kupředu, v dychtivosti po vědění nemůže dosáhnouti prožití toho, čemu se učí! Každé naučené slovo musí se nejdříve stát činem! Pouze v činnosti, i když jen duchovní, může se státi *vlastnictvím* každého jednotlivce!

Z toho důvodu nemá smyslu chtít ode mne slyšet stále nové a nové.

Jedněte přece nejprve podle toho, co jsem vám *až dosud* řekl! To se však zdráháte, domnívájíte se, že musíte nejdříve *zvědět* mnohem víc, možno-li *všechno*, než učiníte sami na sobě skutečný začátek.

Vždyť máte co dělat, abyste novému porozuměli. K prožití toho, co bylo již řečeno, nezbývá vám času. A tak zameškáváte *všechno!*

Zanechte této honby po novém; vždyť můžete začít jen s *malým*, chcete-li všechno splnit *tak*, jak to *musí* být.

V tomto celém stvoření není splnění bez začátku! Teprve za tímto začátkem následuje stálý vzrůst, který žene do květu a plodů, jež opět v sobě nesou nové bytí.

Tak, jak se *nyní* jevíte, může se vám vésti jen jako pozemskému tělu, které musí zlenivět, je-li *přesyceno!* Jinak to není možné. Jen svěže začít, pokorně a skromně a teprve *pak* zvolna, ale jistě *kupředu* ve vědění!

Jinak nemůžete dosáhnout ničeho, poněvadž *všechno*, co je v Poselství, je pro pozemské lidstvo *nové*, i když se vám v něm zdá být mnohé známé. *Vypadá* to však jen tak, poněvadž se to snažíte obcházet příliš povrchně.

Jestliže to pozorujete *správně* v horlivém snažení čilého ducha, je vám to *nové!*

Hněte se jen *sami* a nechod'te hned s otázkami o tom, co vám překáží, co vás tíží a čím toho času trpíte. Přijměte nejdříve *správně* mé *Slovo*, snažte se je v sobě *prožít* a pak se jistě všechno obrátí!

Proto se ostře pozorujte a dbejte toho, abyste byli schopni ve službě odložit sklon k sobeckým přáním, čehož přirozeně dosáhnete teprve tehdy, až dokážete poznati tuto pro vás osudnou chybu.

Není to těžké, jakmile se pozorujete s hlediska slova Poselství s neúprosností, již každý vážně hledající a po světlých výšinách toužící *musí sám* použít *proti sobě*, myslí-li své hledání a své usilování opravdu poctivě.

To je první nejtěžší krok; neboť v jeho splnění budou pak všechny ostatní již snazší. Spojte sílu s odvahou a učiňte tento první krok; naleznete pomoc všude, aniž byste museli o ni ještě zvlášť prosit.

Pak poznáte, že máte svému Bohu vzdávati jen dík a vždy opět jen dík, zatím co všechny prosby stanou se samy sebou bezpředmětnými.

Jděte a jedněte tak, aby mezi vámi zavládl brzy mír a radost! -

21. OČISTNÉ PLAMENY

Četní lidé, kteří vědí o Ježíši, Synu Božím a věří v něho i v jeho poslání, oslavují dnes opět Vánoce.

Ačkoliv jeho poslání nebylo lidmi poznáno v pravé podstatě, poněvadž se mnozí domnívají, že přišel jen proto, aby za ně trpěl a zemřel, je přece mezi nimi i dosti takových, kteří se v *nejčistším* *chtění* modlí k Bohu a děkují mu za seslání jeho Syna.

Těmto lidem má být pomoheno pro jejich čisté *chtění*, i když se tak stane bolestí a utrpením - neboť jiným způsobem nelze je přimět k poznání jejich omylů!

Tato bolest a utrpení je pak činem nejvyšší lásky, která jim chce ještě jednou pomoci, aby se jejich čisté *chtění* neztratilo následkem falešného, naučeného pojmu, přijatého ve školách a církvích, od něhož nechtějí dobrovolně upustit ze strachu, že by tím ztratili oporu a vydali se na pospas pozemskému osočování.

Těmto lidem má být pomoheno! Nikoli však těm, kteří rovněž tak zbloudili, ale nemají v sobě veliké, čisté *chtění*, nýbrž vlažnost, povrchnost, lhostejnost ke všemu, co souvisí s těmito svátky. Ani těm ne, kteří se dívají na tyto svátky jako na pozemský zvyk, nikoliv duchovní dění!

Těmto lidem nepřináší paprsek lásky, který o slavnosti Zářící Hvězdy proniká plameny soudu, radostnou pomoc, nýbrž odmrštění, takže se v soudu musí zřítiti!

»Zářící Hvězda«! V prasile své duchovní podstaty přibližuje se s požadováním vždy víc a více k pozemskému lidstvu, dosud jím nepoznána.

Řítí se s hukotem jako posel Boží, jako svědek toho, který byl poslán, aby naplnil všesvatou vůli!

Obnovuje všechno, neboť skrze něj se zhroutí a zřítí to, co v soudu bylo označeno k pádu! Přináší *rozřešení*! V jeho paprsku prožijete to nyní brzy *hrubohmotně*!

Je to zákonům stvoření odpovídající *rozřešení* svatého soudu ve hrubé hmotnosti, jak to bylo dávno zaslíbeno! Každý člověk bude *souzen* podle svého díla, které dává poznat jeho *nitro*.

Mezi tato díla nelze počítati jeho *hrubohmotné* skutky, které staví lidem na *odiv*, nýbrž jsou to projevy jeho *opravdového* *chtění*, které před lidmi často skrývá.

Výsledky jeho *chtění* se jeví jako jeho skutky, které jsou v zákonitém, samočinném tkaní tohoto stvoření lidem zprvu neviditelné, jak jsem to již vylíčil v Poselství, zůstávají však se svým zploditelem spojeny a ve *hrubohmotnosti* musí se také během doby citelně a viditelně projevit.

Ale útočící Zářící Hvězda jest nyní klíčem, který otvírá veliké dění ve *hrubohmotnosti* a dokončuje zde, co se v duchovnu a v *jemnohmotnosti* již odehrálo.

Síla hvězdy *rozboří* zdi, které člověk kolem sebe nastavěl a dá mu pocítit soud, jemuž pod *hrubohmotnou* pokrývkou svého pozemského těla mohl až dosud unikat.

Hvězda je klíčem k *hrubohmotnému* dění, které je bytostnými pomocníky všude připraveno.

Tím bude také nyní pro všechno pozemské lidstvo posledním voláním, poslední výstrahou, přinášející sebou jako rychlý následek i konec, který může být počátkem jen pro *ty* lidi, kteří se chtějí podříditi Božím zákonům a pokorně vzývati Boha Otce, jediného jejich Pána až do věčnosti!

I když se podle svého vlastního chtění snažili od Boha odvrátiti a vytvořili si vlastní modly, budou nyní tyto všemohoucnosti Boží svrženy se svých podstavců na *ty*, kdo je vyvýšili a svým pádem je rozdrtili.

Lidé, nalézáte se v době, za jejíž tvrdost musíte Bohu děkovat, neboť jen ona vám může přinést záchranu tím, že vás probudí z hlubokého spánku, jemuž jste svým vlastním chtěním propadli!

Otřesy všech druhů zasáhnou vás nyní v každé formě pozemsky a tím také i duševně. Mnozí lidé mohou být dnes zasaženi duševně jen tehdy, jestliže musejí *pozemské* prožívati *nejhrubší* formou, poněvadž jsou pro vše již příliš otupělí a jejich duše leží odříznuty za kamennou zdí a jako ochromeny propadají smrtícímu spánku.

Kamenná stavba jest dílem pozemského rozumu, který musí být *nejdříve* zraněn a roztrfštěn, má-li duše být schopna zpozorovati něco ze záření Světla.

Dílo pozemského, ducha utlačujícího rozumu rozpíná se nad celou zemí, všechno zatvrzujíc a v mnoha jednotlivcích jest dokonce ještě zvlášť vybudováno. Avšak již při prvním nárazu Světla rychle zakolísá.

S objevením se Zářící Hvězdy zřítí se však všude za mnohého pokřiku, zatracování a vzájemného proklínání těch, kteří lpí na rozumu.

Celá divoká směsice bude pak všude vyzdobena bláznivými činy, ale také promísená vzrůstajícími zoufalými prosbami!

Právě tím, že toto špatné dílo zdá se být tak pevně stavěno a pozemsky silné, musí být jeho zhroucení tím strašlivější, poněvadž silou svého odporu posílí ještě mocněji náraz Světla.

Pak budete vy v tomto zmatku státi pevně a radostně, obracejíce své zraky k Bohu; neboť žijete-li opravdově ve Slově, jste ochraňováni a opatrováni jeho všemohoucí milostí!

Vaše jistota zaručuje ochranu a pomoc všem, jichž prosby se obrátí v poznání Boha ke Světlu. Vy můžete hledajícím ukázati cestu, která je vyvede ze smyček a nástrah řítících se temnot, aby nebyli spolustrženi, jestliže jejich duše se ještě v posledním okamžiku *poctivě* *namáhají* zachytit se na Slově.

Paprsek lásky poskytne ještě dnes mnoha lidem, kteří by jinak museli být ztraceni, možnost, zachránit se uprostřed soudu. Jejich síla by nevystačila k tomu, aby se odpoutali od temna, jehož chapadla je i při pádu chtějí pevně sevřít.

Paprsek Boží lásky, který Lásce předchází! Oné Lásky, která je těsně spjata s Ježíšem, a z části z Ježíše vychází.

Jako kdysi narozením Syna Božího Ježíše na zemi, bude tím také dnes *ještě jednou* *obnoven* a položen základ k tomu, aby naše slavnost Zářící Hvězdy se mohla stát opět děkovnou slavností téměř nepředstavitelné Boží Lásky!

Tak jako sedmého září každého roku bude radostně oslavována slavnost Božské čistoty, slavnost *Lilie*, tak se slavnost Zářící Hvězdy stala tímto novým aktem milosti Páně nyní slavností Božské Lásky, svátkem *Růže*!

Kamkoliv vyšle Zářící Hvězda čistý, duchem prožhavený plamen do vesmíru, tam se splňuje vždy současně také veliký akt milosti Lásky Boží!

A jestliže vybavuje nyní zde na zemi *soud*, tedy i v *tom* spočívá Láska Boží, neboť přináší tvorům, usilujícím ke Světlu, vykoupení a osvobození z temnot a ze všeho zlého chtění.

Že tyto hvězdné plamenné proudy musí vybavovat *soud*, záleží jenom na lidech, kteří svým špatným a od Boha odvráceným chtěním vytvářeli ve své domýšlivosti a samolibosti jen špatná díla, která nesnesou očištné paprsky Světla, nýbrž zakolísají pod nimi a rozpadnou se v trosky!

Ve skutečnosti v nynějším světovém dění skrývá tento paprsek ve své žhavosti jen nejčistší sílu k povznesení všech pozemských lidí i země samé!

Tedy záření nejčistší Boží Lásky, kterou snesou však jen *ti*, kteří se zachvívají v Boží Lásce.

Všechno ostatní, co se v ní *nemůže* zachvívát, bude čistotou tohoto záření bolestně uchopeno, spáleno a sežehnuto, neboť očištný plamen této hvězdy není určen jen pro ducha, nýbrž pro všechny tvory a také pro hrubou hmotnost.

K očištění náleží i zničení všeho, co se nemůže zachvívát v Boží Lásce! -

Hvězda by byla přišla v tuto dobu v každém případě, aby hojností svého žáru zahrnula zemi a přitom svou mocnou duchovní silou lidstvo a zemi pozvedla do výše, do nové říše, do níž podle zákona Boží vůle nyní patří!

Kdyby byli lidé *tak* zralí, jak by ve svém vývoji dnes již museli být, kdyby se byli snažili dbát všech zákonů ve stvoření, tu by bylo její objevení vyvolalo u lidí jásavé uvítání a oblažující, vděčné velebení Pána, který ji vyslal!

Ale poněvadž tomu tak není a pozemské lidstvo klesalo téměř hlouběji, než bylo možno předvídat, projeví se nyní její objevení *jinak*. Nejdříve musí působit rozkladně a ničivě, až se její povznášející a budující síla záření bude moci uplatnit nejčistším způsobem. Pak také bude dopadat na *takovou* půdu, která, připravena bídou, stane se hodnou jejího přijetí!

Jen *proto* bude hvězda lidem a všemu, co není podle vůle Boží, soudem. A podle vůle Boží jest pouze to, co se zachvívá v *Lásce Boží*, protože Bůh *jest* Láska!

Rozumíte nyní veliké prostotě, která spočívá v celém světovém dění? Cokoliv se v něm odehraje, může býti vždy jen Láska.

Vy však jste si o svatosti Lásky učinili zkreslený obraz a její pojem jste strhli do špíny.

Stalo se tak opět k zemi připoutaným rozumem, který podle svého druhu zná pouze lásku pozemskou, založenou na hrubohmotném pocitu, ale nemůže pochopit cit čistého ducha, poněvadž mu pro to chybí pojem.

A hrubohmotný pocit pokřivil ještě až k surovému pudu!

Ale ani na tom není dosti. V pokračujícím přepětí přinutil rozum k pádu i tyto surové pudy, které mohly samy o sobě tak jako u zvířat zůstat čisté, a vehnal je do hříchu!

Postaviti pozemského člověka na roveň zvířeti bylo posměšné domýšlivosti temnot příliš malým cílem. Chtěla míti rod pozemského člověka ještě *mnohem hlouběji*, chtěla jej postaviti *pod* zvíře!

Lidé, kteří se mohli ve svém pomalém vývoji za pomoci pečlivého vedení četných, Světlem k tomu určených a seslaných vyvolených pracně vymaniti ze zvířecích pudů, jež dotud byly v jejich tělech, ale přesto však byly *čisté*, měli potom nejen klesnouti znovu zpět, vzdor duchu, který se v nich již probudil, nýbrž měli býti donuceni k tomu, aby stáli ještě hlouběji než před tím.

Rozum, ochotně sloužící temnotě, z jejíhož podnětu byl lidmi tak přepěstěn, věčně pochybovačný a hloubající, nedopřával nedostatečně silnému duchu pevného opěrného bodu a přivedl tyto, od něj odvislé, samočinné následky tak daleko, že lidé z čistých zvířecích pudů svého těla vypěstovali nejnížší a podlou, *vypočítavou žádostivost*, takže i čistotu zvířat rozum v lidech ještě otrávil!

Tím bylo všechno zásadně zkaženo a pozemský člověk byl zatlačen snadno dolů až k nejnížšímu mezi všemi tvory v celém stvoření. Tyto následky samočinného stupňování rozumu ve veškerém zlu *musely* nastat při jednostranném přepěstění po pádu do hříchu, jakmile člověk nedbal mnoha pomoci ze Světla!

Že nebude dbáti těchto pomoci, bylo temnotám jasné; byla jim známa lidská *ješitnost*, která se domýšlivostí nesprávně bujícího pozemského rozumu musela stále zvětšovat.

Falešným pěstováním rozumu byla na člověka nalíčena nejenom hluboká a zkázonosná duševní léčka, nýbrž při tom vzrostlou ješitností zasunuta současně těžká závora, která musela znemožnit, aby se mohla některá duše z léčky ještě zachrániti; neboť ješitnost těchto malicherně myslících pozemských lidí, v jejich chtění věděti všechno lépe, nedovolila jim již tak lehce rozeznávat všechny pomoci ze Světla, podávané jim ve Slově!

Je zcela na místě, zmocní-li se vás hrůza, když prohlásím, jak hluboko člověk klesl!

Volám k lidem, aby to poznali a osvobodili se od zla, kterému propadli jako nejsilnějšímu opojnému jedu úskoky zle překrouceného rozumu! Neboť pouze a jedině rozum je k tomu přivedl.

Svůdce věděl až příliš dobře, že to tak *muselo* dopadnout, jakmile lidstvo nastoupilo falešný směr, který mu tak vábivě nabídl!

Nemohlo to dopadnout jinak, neboť rozum, který měl býti jen výkonným nástrojem lidského chtění, všechno chtění *omezoval* a sám se tím vyšvihl na falešného vůdce, který nemůže mít spojení se svatou vůlí Boží a proto zůstává odříznut od Boží Lásky.

Právě dnes, o slavnosti svaté Lásky, která se bude v budoucnu opět slavit, musel jsem vám ještě jednou ukázati obraz, abyste viděli, jak vaše láska nyní většinou vypadá, abyste se zachvěli a vzpamatovali a mohli ještě přijmouti jiskru čisté Lásky Boží!

Poukazuji nyní na tento obraz, aby mohl být zničen se vším falešným, co nesmí již zaujímati více místa ve stvoření po jeho veliké očistě!

Nebylo by to dospělo nikdy tak daleko, kdyby byli lidé alespoň *jednou trvale* uposlechli mnohých pomoci ze Světla!

Naslouchali sice, když nějaký zvěstovatel dlel mezi nimi, avšak po jeho odchodu hloubali opět rychle v jeho slovech, aby se stoupajícími pochybami a chtěním věděti všechno lépe, rozkouskovali jeho slova, pokřivili je a přizpůsobili své vlastní zálibě.

Tak klesalo pozemské lidstvo pomalu ale jistě vždy hlouběji do bahna, které vytvořily a rozšiřovaly jeho vlastní myšlenky.

Vzchopte se nyní ze vsí síly! Takové dění nebude již nikdy více připuštěno. Je konec, ale konec jen *s vámi*, nebudete-li chtít ani tentokrát slyšet Boží slova, která vás mají pozvednout *k onomu* bodu, na němž má člověk stát ve stvoření *jako člověk!*

Nesmí již stát v díle Stvořitelově jako zrůda, která nemůže být plně člověkem ani zvířetem, aby ničil jeho krásu a záchvěvy čisté harmonie aby nadále brzdil a rušil.

Pozemští lidé, přichází svatý soud! Proto se staňte *lidmi*, nebo zhyňte v plamenech paprsků Zářící Hvězdy!

Vy však, kteří nosíte na svém čele znamení svatého kříže, *děkujte* Pánu za tuto velikou očistu; neboť vy, kteří máte ve svých duších slovo Poselství čisté i veliké chtění k dobrému, vy, kteří usilujete ke světlým výšinám, *vám* propůjčí hvězda velikou sílu, abyste se *znovuzrodili* v sobě podle vůle Boží!

Půjdete těmito těžkými dobami v záštitě světelné ochrany, která vás očistí a prožhává stále víc a více, až se stanete plameny, které budou působit přitažlivě všude, kde se duchovní jiskra ještě snaží pozvednout v probuzení vzhůru ke světlým výšinám.

Proto jděte nyní s důvěrou ve Slovo, které vám ukáže pravé cesty, po nichž máte jít a které vám zprostředkuje také sílu v hodinách, v nichž by se vás zmocňovala malomyslnost. Myslete na to, že všechno, co přijde, jest aktem milosti Boží *Lásky*, která vynutila očistu!

V budoucnu budiž každá slavnost Zářící Hvězdy *děkovnou* slavností působící Boží Lásky, která splyne s vánoční slavností až dosud známou.

Přispějte vy k tomu svou pomocí lidem, kteří se k vám brzy budou obracet v duševní tísní.

Neste jim pomoc *ve Slově!* Neboť ono jest tím jediným, čeho *především* potřebují.

22. ZÁCHRANNÁ TOUHA

Do srdcí pozemských lidí, kteří nejsou ještě zcela ztraceni, vstupuje veliká touha, touha po osvobození ducha!

Nikdo však neví, *jak* má toto osvobození nastat. Všichni cítí po něm jen velikou *touhu*, která se až nápadně stále zesiluje.

Zvláštní je, že tato touha se jeví všemožným způsobem. Mnohé duše jsou zchváčeny únavou. Jiné pociťují smutek, který nemohou pochopit. Velmi mnozí se cítí zachváčeni úzkostí, která jim působí starost. Naproti tomu jsou však i takoví, kteří nesou v sobě tušení velikého štěstí, aniž by znali jeho příčinu.

Veliké množství lidí však jde jako v omámení. Jsou velmi lehce vznětliví, nedůvěřiví, podráždění. V mnohé bezesné noci vyvstává před nimi odstrašující obraz jejich méněcennosti, jejíž pošklebná bezvýrazná tvář je činí bezradnými. Bezradnost je však vybičuje k žádosti po vlivu a moci, aby jí vyplnili stále více se otvírající mezeru.

Čím více tento druh lidí se vidí duchovně tonout bez záchrany, tím křečovitěji se přimyká ke zdání! Všechno jejich snažení může usilovat již jen *o prázdnou vnějškovost*, kterou odívají velikými slovy. Aby necítily pronikajícího pocitu vlastní méněcennosti, chtějí se na chvíli omámit stále dráždivějším opojením požitky a oslavováním.

Nemusí to být vždy jen požitky *tělesného* druhu. Jsou také požitky falešné panovačnosti, ukájení žádosti po moci nebo ješitnosti, která se může jevit nejrůznějšími způsoby: Od neovládané svévolné hrubosti až k nejsměšnějším hříčkám, jež se zdají býti nevinné. Přestanou jimi býti ve skutečnosti ihned, jestliže se jim postaví do cesty překážky. Všechno dětinské skrývá v sobě, jak známo, ukrutnost, když se jedná o to, vynutit si uspokojení.

Nakonec pak propukne u všech těchto klesajících, ztracených lidí při pocitu jejich neschopnosti, neodůvodněně nenávidný vztek proti všem, *kteří* mají v sobě ještě něco cenného a jeví *pravou* schopnost. Závist jim nedovolí, aby se s takovými lidmi mírumilovně spojili a použili jejich schopností, přinášejících požehnání, leda že by byli předem úplně zotročeni.

Avšak ani *to* by takto vnitřně bičovaným nepřidalo klidu. Posuzují každé slovo podle svých chyb, nedůvěřují a ještě se obávají, že by brzy podlehli schopnosti jiných. Bojí se, že schopnost jiných lidí nemůže zůstat trvale ukryta. Když by pak vystoupila, že by jejich neschopnost byla o to ostřeji viditelná. To však ješitnost nejtíže snáší. Již pomýšlení na to budí v takových lidech odpor a pomýšlejí jen na zničení.

Tak se stupňuje závistivá nenávisť až k posledním výhonkům duchovně klesajících, k nevypočitatelnému, nespravedlivému zuření naprosté nerozvážnosti: *to jest osud tyranů*.

Nepředstavujte si však, že takovými tyrany jsou snad jen vůdci velkých národů; *nepoukazují* tím na jednotlivé osoby. Nemyslete při tom na císaře Nera nebo na nejhlubší úpadek tak zvaného křesťanství, za dob Bohu nepřátelské církevní inkvisice. Máte se učit z pozorování *přítomnosti*, abyste se stali lidmi svobodného ducha, jakými vás chce míti váš Tvůrce!

Chci tímto poukazem otevřít váš duchovní zrak. Stvořitel mluví k vám v této době každým dním současných událostí tak jasně, jako nikdy dosud. Máte těmito událostmi v duchu *dozrávat!*

Tyrany můžete najít *všude*, v zaměstnání, ve společnosti i v rodinách. Je jich nyní více než jindy, protože všichni lidé *stojí v soudu!*

Proto se vyvíjí také všechno rychleji a silněji než dosud. Pozorujte dobu i znamení, která vám svým vysvětlením označím; jestliže to vše v sobě prožijete, přinese vám to veliký užitek!

Svým líčením vám podávám obraz stavu nynějšího lidstva, jaké *dnes* skutečně jest, aniž by samo o tom vědělo.

Lidstvo je již rozděleno ve dvě určité skupiny. Jedna skupina jsou zprvu zmínění, jichž duše, naplněné touhou, nevědomě něco očekávají. Nemohou to ještě sami vyjádřit, protože čas k tomu teprve přijde.

Druhá skupina se skládá z posledně jmenovaných, kteří se blíží k zániku. Podle nejsvětější vůle Boží musí si tento zánik sami připravit. K této skupině se druží také všichni, kteří se z lenosti nebo svobodné vůle sbratřili s tonoucími.

Tento děj je již rozdělením veškerého pozemského lidstva na kozly a ovce, jak to bylo kdysi zaslíbeno!

Veliký základní předpoklad soudu je již splněn a lidé ničeho netuší! Žijí ve zmatku svých představ. Sní o velikosti a důležitosti svého bytí... k strašlivému konci, který je velmi brzy probudí do skutečnosti, k odpovědnosti za každou myšlenku, každé slovo a každý čin!

To všechno si lidé nedovedou představit, protože si to představují mnohem menší, než je to ve skutečnosti. A přece se snaží ocenit přitom sebe mnohem výše, než vskutku jsou.

Bylo by bezúčelným podávat veliký obraz o budoucnosti. Prospěje vám, budete-li vědět *o tom*, co se *nyní* děje, poznáte-li *přítomnost* a sklídíte-li z ní bohaté ovoce pro budoucnost.

Buďte bdělí, pozorujte a zkoumejte, aniž byste se však v tom utápěli! *K tomu* vám dávám vysvětlení; neboť máte *vědomě* umět prožít všechny proměny. Kdo to zamešká, netuší, jakého prospěchu se tím vzdal.

Pochopte má slova a rozhlédněte se kolem sebe! Spadne to pak s vašich očí jako šupiny.

Původ všeho, co jsem dnes uvedl, totiž, že rozdělení stále jasněji vystupuje, *není* lidem znám, přesto, že musí prožít všechno dění sami na sobě.

Je naprosto vyloučeno, že by se někdo mohl nějak chránit před *následky* nebo že by mohl na tom něco změnit. Leda, že by změnil *sám sebe*! Jedině to by mu mohlo přinést ulehčení. Nic jiného na světě.

Všichni jsou tomuto dění podrobeni, ať se vzpírají nebo souhlasí. Tak také vy, každý jednotlivec. Jste mu bezpodmínečně vydáni. To všechno však je jen *začátek*, který se nepříjemnou rychlostí vystupňuje ke konci. Ke konci, který může být a bude pro mnohé jen koncem největších hrůz. Nemnohým však přinese duchovní osvobození z pout, která je po tisíciletí svírala jako jimi samými vynucená kletba, kterou musí dnes nechat nad sebou vybít.

Příčinou zachraňující touhy, rovněž jako vývoje dospívání k nejostřejší hranici začínajícího sebezničení, je *jedna a táž* síla: tlak Světla z Prasevětla, Svatá Vůle z Boha!

Tato byla k velikému obratu lidstva *tak* zesílena, že proudíc nyní světy, očišťuje vše a *nutí* všechno k jednotnému podřízení se harmonickým zákonům ve stvoření. Jako poslední dílo zasáhla nyní také tuto zemi. Neúprosně pevně ji svírá a v uzavření kruhu rozuzluje všechno, co se na ní kdy stalo. Zničí nebo také povznese a smete vše, co nechce žít podle nezměnitelných zákonů. Oživí však vše, co se v dobré vůli bude snažit přizpůsobit.

Co budete podle těchto vysvětlení nyní *vidět*, abyste na tom dozrávali, jsou první, pozemsky viditelné účinky obrovského tlaku Světla, jaký na zemi dosud nikdy nebyl!

Brzy a ve stále rychlejším postupu řadí se nyní všechny účinky k sobě nezadržitelně, až na konec i vaše země bude očištěna ode všeho nesprávného a ode všeho, co se nechce vpravit do Božích zákonů jen proto, že dává přednost své *vlastní* vůli a svému myšlení.

Vám může být v této době prospěšné, vědět jen *to*, co jste schopni sami pozorovat. Proto vás upozorňuji na *nynější základní* události, z nichž vyplyne konec soudu. Ony rozdělí všechny lidi na ty, kteří se topí a na ty, kteří mohou být zachráněni!

Bez počtu je znamení, která ohlašují začátek konečného soudu. Lidé však spěchají kolem nich v domněnce nebo sebeklamu, že to všechno tu již dříve dosti často bývalo.

Zapomínají však přirovnávat poměry, za nichž se to neb ono dříve dělo. V tom jsou velmi velké rozdíly, které nesmí být přehlíženy, chceme-li *správně* usuzovat.

Především nesmí být člověk tak bázlivý, zbabělý nebo povrchní, aby nepozorně přecházel kolem nynějšího, bezpodmínečně nápadného *hromadění* událostí. Necht' jsou to již přírodní nebo hospodářské katastrofy, vraždy a sebevraždy, politické zmatky, zápasy o pozemskou moc mezi státy a církvemi a mnohé jiné.

Nikdy nebylo současně tak velké množství událostí jako dnes. Už to by muselo dát každému myslícímu člověku poukaz na urychlená řešení, která se viditelně hromadí. Muselo by to vyvolat tušení o mocném uzavření kruhu světového dění, a to vyšší mocí, než je lidská vůle a schopnost. Každý by musel vidět, že je to odplata.

Falešné v tom zajde, jen dobré zůstane. Dobré nebo falešné není však měřeno podle lidského úsudku, nýbrž *jen* podle vůle Boží!

Protože lidé sami *nechtějí vědět*, nemají o tom také ani tušení! Nechtějí nic vědět ze strachu, z povrchnosti a lehkomyšlnosti nebo také z domýšlivosti. Na neposledním místě stojí také duchovní lenost. Dokonce ani tak mnozí z těch, kteří *hledají Světlo*, nemohou se z této lenosti docela vyprostit. Poukazoval jsem již na duchovní lenost, která sahá dokonce tak daleko, že ani rozumově chytří lidé nechtějí opravdu »přemýšlet« o věcech, které nesměřují k jejich ctižádostivým pozemským cílům!

Lidé *nechtějí* ničemu rozumět, a proto poznají vše teprve tehdy, až bude poznání pro ně docela bezúčelné. Všechno volání ze Světla, aby se probudili, je tudíž marné.

Lidé se bezmyšlenkovitě při všem, co je pro ně nové, odvolávají na výstrahu před falešnými proroky, kteří mají přijít za pozemského bytí *pravého* velikého pomocníka ze Světla.

Bezmyšlenkovitě mluví o tomto všem a při tom je vidět prázdnotu a nezralost jejich duší. Takový lidský duch je pro další vývoj bezcenný, protože svou leností zmešká každou možnost vzestupu. Postaví se do cesty každému novému zjevení, takže Láska ze Světla nemůže najít přístup k záchraně.

Kdo z lidí si ujasňuje, že falešnými proroky nemusí být jednostranně míněni jen ti, kteří přinášejí nová zjevení, nýbrž že jsou jimi i ti, kdo předstírají, že by dovedli splnit byt' i jen část *díla*, které vyčkává síly zaslíbeného Vyslance ze Světla!

Nejsou tím míněni také jen *ti*, kteří ujišťují, že jsou znovuzrozenými Spasiteli, což již samo jasně ukazuje nevědomost o úkolu zaslíbeného Syna Člověka, nýbrž týká se to mnohem většího počtu lidí.

Aby však bylo možno usuzovati, musí *předcházeti* jiné vědění: *Vědění o skutečném úkolu zaslíbeného Syna Člověka na zemi!*

Při této úvaze se všechno zastaví, uvažujete-li správně a důsledně. Sice se o tom už po staletí mnoho mluví, ale *opravdové vědění* nikde *není*. Tázajícím se dostává se nesrozumitelných odpovědí slovy z bible, která nepodávají vlastně vysvětlení. Tlačí se tu do popředí opět jen neudržitelné tápání všech lidí, kteří chtějí být vědoucími. I to jen proto, aby se to jasně projevilo.

Poznat falešné proroky *v pravou hodinu* nebude lidem tak zatěžko, protože to budou muset *prožít* sami na sobě. Jen tak mohou dospět k poznání, protože by slovům již předem nevěřili.

Nyní se nezadržitelně zhroutí nebo vůbec nevznikne dílo *těch* lidí, kteří jako falešní proroci lidem slibovali, co jim sami *nemohou dát*. Tak *musí* lidstvo poznat, a to trpkým prožitím, že důvěřovalo *falešným* slibům a že věřilo v *předstírané* schopnosti, kterých vůbec nebylo.

To jsou tedy ti skuteční falešní proroci, kteří jsou ve zjevení míněni. Těm, kteří jim věřili, musí se dostat hořkého prožití bolestným zklamáním.

Ty, kteří se vydávají za znovu zrozeného Ježíše, nelze vůbec počítat mezi falešné proroky. Jsou to lháři, kteří nemají ani tušení o úkolu Syna Člověka a tím méně schopnosti, začít i s nejmenší částí jeho provádění. Vždyť vůbec ani nevědí, že Ježíš a Syn Člověka nejsou *jedna* osoba, nýbrž lidsky vyjádřeno dvě různé osobnosti. I když jsou jedno *v tom* smyslu, jak to Ježíš o sobě pravil: Já a Otec jedno jsme!

Je podivné, že ani tak mnohý *křesťan* to nechce pochopit. Přece stále mluví tak samozřejmě a tak *správně o trojjediném Bohu* ve třech osobách a přece jednom! Ježíše, který je částí této trojice, odděluje bezmyšlenkovitě jako samostatného, osamoceně činného, zosobněného Spasitele. Nemá sice také tak zcela nepravdu, ale nerozumí tomu! Ani o tom nepřemýšlí, protože je příliš líný duchem.

Pojďme však ještě dále. Člověk, který poukazuje odmítavě na falešné proroky, musí také vědět, že právě tito vystávající falešní proroci jsou jedním z mnoha znamení, která ohlašují vystoupení *opravdového* Vyslance.

Musel by pak tedy opravdu hledající být přece alespoň na strážní, aby toho pravého nezmeškal! Nesmí mu to dát pokoje a musí ho to pobízet k nejvážnějšímu zkoumání *všeho*, co se nabízí!

On, pozemský člověk, musí se namáhat, aby ho poznal! To je Bohem podmíněný úkol pro *něho*, aby se tentokrát prokázal, že je hoden Svatého Slova. Pozorujete-li a zkoumáte-li hledající lidi, seznáte, že právě v tom jednájí tak zvaní hledající velmi lehkomylně.

Avšak nejen lehkomylnost nebo, lépe řečeno, navyklá povrchnost z duchovní lenosti je proto důvodem, nýbrž v hledajících se ozývá v *prvé* řadě *ješitnost, domýšlivost!*

Samotná tato slabost strhne do záhuby přes polovinu těch lidí, kteří se nazývají hledateli Světla. A není jich škoda: jsou to pokrytci, protože nechtěli uplatnit vážnost, *jaká* přísluší Božímu Slovu. Chtěli se jen slunit v *ješitné* snaze, která postrádá úplně pokory.

Jedině pokora však otevírá bránu k poznání *všeho*, co přichází ze Světla!

I když přejdeme *tuto* skutečnost, zůstává stále ještě pro mnohé zdánlivě zcela nepřekonatelný bod. Jak si představují hledající tohoto zaslíbeného v jeho pozemském životě a v jeho »příchodu«! Výrazem »příchod« je v tomto případě míněno »vystoupení«. Že hrubohmotně nespadne s nebe již jako muž, to je přece jasné každému člověku. I to, že se nezjeví jako dítě.

Vpravdě si *vůbec nic* nepředstavují, a přece stanoví jeho příchod pro předem dost úzce vymezené *podmínky* ve svých nezformovaných nadějích nebo očekáváních!

Již prvním jejich největším přáním je, aby vyšel z jejich současného prostředí. Nemohou vůbec myslet ani jinak, protože se domnívají mít na to přednostní právo. Oni přece v jeho příchod *věřili dříve* než ostatní.

Musí se jich samozřejmě ujmout, je to jeho povinnost; neboť proto přichází jako pomocník v nouzi. Snad se má dokonce nechat i jimi vést. Je přece cizincem na zemi a potřebuje starostlivých rad, které mu mohou poskytnout nashromážděnými pozemskými zkušenostmi. Oni mu již rádi zabezpečí budoucnost, za kterou jim může děkovat. Za to je ovšem nemůže minout jeho požehnání!

Krátce, všechno myšlení a všechno chtění je čistě pozemské v rámci jejich maličkého pozemského myšlení, jejich pozemských pojmů, smíšených s mnoha tichými přáními.

Neuvažují, že on musí mít již při začátku nashromážděny své vlastní zkušenosti a že musí být do té doby úplně neznámý, aby bylo zcela vyloučeno jakékoliv ovlivňování. Lidé se mají ukázat *takovými*, jakými *skutečně* jsou, ve všech svých slabostech, svých chybách a ve všem zlu. A to i vůči němu.

Že může toto vše nastat jen v přirozeném a prostém rámci všedního života a ve skutečném *prožívání*, tak daleko lidská úvaha nesáhá. V bezdůvodné povrchnosti a vlastní lhostejnosti pěstuje se očekávání *zvláštního*, nepozemského, neobvyklého dění! A k tomu ještě hodně nápadného!

Proč? Tím si nikdo hlavu neláme! Také nikdo nemyslí na to, že by se právě nápadnému postavilo ihned všechno na odpor. Všechno, co se domnívá mít nějakou moc a vliv zde na zemi. Nepřihlíží se k tomu, že by nápadné nemělo ani příležitost k hlubšímu nahlédnutí.

Není tomu tak, že by přicházející ze Světla mohli lehce prohlédnout nebo dokonce porozumět vůli ke zlu a malichernosti myšlení pozemských lidí. Zlo je Světlu cizí a nesrozumitelné. Vždyť často nerozumějí ani rodiče vlastním dětem, ačkoliv jsou s nimi *stejného* druhu, zatím co Světlo zůstane svým druhem vůči všemu lidskému cizím.

S velikou námahou, jen ve vlastním prožití a protrpění, může se dostat Vyslanci Světla poznání všeho zla na zemi a především také vůle ke *zlu*. Nikdy však nebude mít *porozumění* pro ně. Zlu nemůže být vůbec *rozuměno*, protože není důvodu, aby ve stvoření existovalo.

Musí tedy »příchodu« předcházet již delší pozemský čas, k poznávání všeho lidského zla a také všeho lidského myšlení, protože s příchodem má již začít soud a pak pomoc. Pomoc může však poskytnout pouze ten, kdo zná zcela *přesně* slabosti i síly.

To všechno je velmi prosté a mohl, ba musel by si to říci každý člověk, kdyby nebyl duchovně příliš líný a lhostejný. A věru, je lhostejný, protože jako hledající sice o tom *mluví*, ale nesnaží se, aby to *prožil* ve svém nitru.

Chybí jakékoliv spojení vnitřního citění se slovy a tím také každá skutečná opora. On *hledá!* To je to jediné, co nemůže být označeno jako lež. Ve výrazu »hledati« spočívá i odpověď, že nic nenašel.

Protože je však ze Světla zaslíbeno, že ten, kdo *vážně* a *v pokoře* hledá, také podle zákona *najde*, značí to tedy, že ti, kteří se dnes nazývají hledajícími, nejsou jimi vpravdě, protože jim všem chybí hlavní věc, to jest *pokora*.

A skutečně jí vůbec nenajdete u těch, kteří se dnes nazývají hledajícími. Nejméně právě tam, kde se o pokoře mluví! Lidé už vůbec nevědí, co je pokora v duchu, protože svým rozumem ducha v sobě uzavřeli. Rozum zná pouze *domýšlivost* a *ješitnost*. Nad pokorou se jen usmívá.

Ale dosti o tom! Nastala doba, v níž se všechna domýšlivost v nařikajícím utrpení žalostně zhroutlí sama v sobě, takže člověk sám ze sebe *musí* dojít k pokoře nebo se zhroutlí, aby již více nepovstal. Jedinou pomocí pro lidstvo je *prožití*, o kterém nechce slyšet!

Hledající nebo ti, kteří čekají na splnění zaslíbení, se *tak* vžili do vlastních myšlenek, že nedbají ničeho jiného. Již předem přistupují ke všemu s nedůvěrou a mají na jazyku odmítání všeho, co není obsaženo v rámci *jejich přání*. Nemohou dospět k poznání bez *nejvyšší* nouze!

Tisíce věci uvádějí proti a nic pro. Mnozí bezpodmínečně předpokládají podobnost života v nynější době s dobou Ježíše, Syna Božího, před dvěma tisíci lety. Očekávají pouť světem plnou odříkání, aniž by pomysleli, co by tomu *dnes* řekly úřady!

Dnes se nemůže člověk již tak tiše odvrátit od světa jako dříve, aby dosáhl v odloučenosti soustředění k probuzení. To by mělo za následek takové těžkosti, jež v mnohém nelze ani překonat.

Ale i při překonání všech potíží nebylo by možno tak učinit, aniž by se nevzbudilo podezření nemoci nebo blouznění. Nemluvme přitom ani o zkázonosné a bezohledné chtivosti senzace mnoha novin, které často z nedostatku jakékoliv morálky i nejprostšího právního citění jsou schopny dokázat neuvěřitelné věci.

Co dříve lidé byli ještě schopni ctít a respektovat a co se považovalo za osobní právo člověka, co se v takových věcech posuzovalo jako srozumitelné a přirozené, v tom by dnes našli mnozí jen důvody k podezřívání - ze samého strachu před odlišným myšlením. Nejpoctivějšímu chtění se podkládají podvodné úmysly, protože všechno myšlení nynější doby je otráveno.

Je však nevyvratnou jistotou, že jen *ten* člověk může si myslit něco špatného o jiném člověku, který má sám špatnost v sobě! Z toho se žádný člověk nevymluví. Jen ten, kdo nedrží slovo, bude totéž předpokládati nebo očekávat u druhého, zrovna tak lhář lež a zrádce zradu. A tak je to se vším. To je nevyvratný zákon!

Dnes je to mnohem horší než za doby, kdy Ježíš putoval zde po zemi. *Nic* z toho se nemůže opakovat. Je samozřejmé, že všechno *musí* nyní nadejít zcela jinak.

Přesto však nechtějí si lidé představit Vyslance Božího ve fraku nebo v autu, ačkoliv přece musí vědět, že ani Ježíš nepřišel v kněžském rouchu. Byl dobře oblečen podle *tehdejšího* kroje a žil také přiměřeně své době.

Na slabých nohou stojí nyní *všechno*, co lidé očekávají a nic se z toho nesplní, protože Bůh se neřídí při svém splnění přání lidí.

Lidé však jsou příliš vzdáleni všemu Božskému dění a myslí příliš lidsky malicherně, než aby se mohli ve svých představách přiblížit přicházejícímu uskutečnění. Stojí stranou, vzdáleni Pravdě, jako tomu bylo vždy.

Většina jich však nemá tak jako tak vůbec ani času ani chuti se tím zabývat! Jako vždy, kdykoliv mělo lidstvo něco *přijmout* ze Světla nebo učinit *samo* něco pro svou spásu.

U nich platí napřed pozemské a na ostatní jim ve stále stoupajícím shonu nezbude ani čas! Mají-li pak někdy hodinku klidu, tu ji chtějí po svém zbytečném štvání použít k zábavě nebo k rozptýlení a ke sportu. Víc nic.

Lidé, pravím vám, zmeškali jste pro sebe *hlavní věc a vaše rozdělení k soudu je již skončeno*. *Sami* jste se rozdělili pod zesíleným tlakem ze Světla, který všechno vyvolává a dokonává podle nejsvětější vůle Boží!

Nyní se vše již bez zastávky blíží ke konci! Konec však jest jen pro *malou* část novým životem v lesku milosti Lásky vašeho Stvořitele. Nedostane se vám už ani více času k obvyklému dlouhému rozmýšlení, které dosud ještě nikdy nevedlo k rozhodnutí, a k obratu chybí vám s pokorou *všechno*.

DOSLOV

Upozorňujeme, že tato kniha jest *překlad* originálu. Forma a obsah původního díla jsou podány přibližně, i když co nejméně. Kdo chce, aby na něj *plně* působila řeč Abd-ru-shinova, nechť čte text původní.

O autorovi

Spisovatel Oskar Ernst Bernhardt, píšící pod jménem Abd-ru-shin, autor knih: »Varovná napomenutí« a Poselství Grálu »Ve Světle Pravdy« díl I., II. a III., měl svoje sídlo na Vomperbergu v Tyrolích.

Založil tam osadu Grálu ve snaze, vybudovati na zemi místo jako ukázkou, že mezi lidmi různých stupňů vzdělanosti, různých náboženství a národností může vzniknout radostné působení v plné harmonii, jestliže je pojí stejný duchovní cíl.

Tento společný cíl přináší jim zvěstované Poselství Grálu, jež nám zjevuje vědění, jaké dosud nikdy nemohlo býti lidem dáno.

Jest *nade* všemi stranami i vyznáními a obrací se pouze na *jednotlivce*. Obrátí-li se *jednotlivec k dobrému*, bude i všechno ostatní dobré. Má to okamžitý vliv na manželství, na rodinu a konečně na celý národ, který pak teprve může rozvinouti svůj *vlastní* druh a svou *vlastní* kulturu k nejvyšší kráse, která je základem pravé harmonie mezi všemi národy.

V březnu 1938 za převratu v Rakousku byl Abd-ru-shin, jehož učení Grálu stojí v nepřeklenutelném rozporu vůči národnímu socialismu, gestapem zatčen. Po těžkém žalářování byl se svou rodinou z Rakouska vypovězen a byl mu přikázán nucený pobyt v Německu, kde byl stále pod dozorem gestapa.

Osada Grálu s veškerým inventářem byla nacisty zabavena a ostatní obyvatelé, mezi nimiž byli Angličané, Francouzi, Švýcaři a Američané, rozehnáni.

Abd-ru-shin, jehož rodiště leží v dnešní Lužici, zamřel v prosinci 1941 na následky tělesného i duševního strádání, způsobeného mu nacisty.

Jeho žena, Marie Bernhardtová, s rodinou a s částí dřívějších obyvatel se mohla se svolením spojeneckých úřadů v září 1945 vrátit do osady Grálu, jež se pod jejím vedením stala opět sídlem mezinárodního hnutí Grálu. Paní Marie Bernhardtová, již v únoru 1947 byla propůjčena rakouská státní příslušnost, vyvíjí snahu, pokračovati v díle svého muže a splniti jeho přání: Osadu Grálu na Vomperbergu učiniti »útočištěm míru a pokoje« a »pramenem duchovní síly«.
